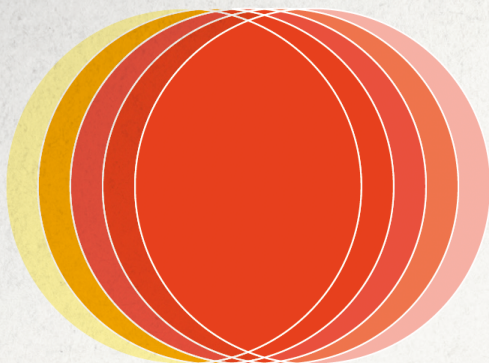

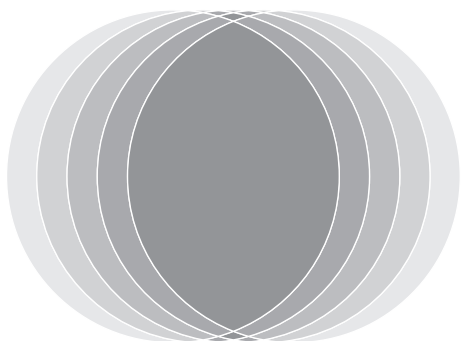

ห้า

สู่ประสบการณ์
ที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น
ในพระคุณของพระเจ้า

ประเด็น

จอห์น ไฟเฟอร์

ห้า
ประเด็น

‘ลองนึกภาพว่า คุณกำลังสนทนาหาประเด็นของกาลวินนี้กับจอห์น ไฟเฟอร์ระหว่างรับประทานอาหาร นั่นคือสิ่งที่คุณจะได้รับจากหนังสือเล่มนี้: คำกล่าวชัดเจนของความจริงที่เปลี่ยนแปลงชีวิตเหล่านี้ถูกนำเสนอด้วยบทสนทนาที่อบอุ่นและเอาใจใส่ คุณจะไม่พบว่าตัวเองต้องนั่งหน้านี้ว่คิ้วขมวด แต่คุณจะพบว่าตัวคุณได้รับคำเชื้อเชิญให้อัครจริยใจในพระคุณอันงดงามของพระเจ้า ซึ่งสิ่งเดียวที่พลาดไปก็คือมื้ออาหารเท่านั้น’

ทิม เชสเตอร์ (Tim Chester)

ศิษยาภิบาลคริสตจักรเกรซ (Grace Church)

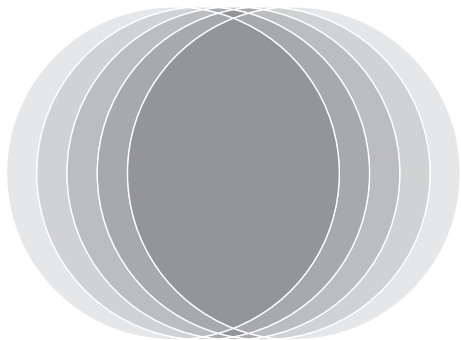
เมืองโบโรห์บริดจ์, รัฐยอร์กเชียร์

‘ผมเติบโตมาพร้อมกับการได้เรียนรู้หาประเด็นเหล่านี้ในคริสตจักรและในบ้านของผม ตอนนี้อยู่ในฐานะที่ผมเป็นศิษยาภิบาลแบบปฏิรูปคนหนึ่ง ผมติดตามหาประเด็นเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของมาตรฐานคำยอมรับในหลักข้อเชื่อของเรา แต่ในท้ายที่สุดแล้ว (สำคัญพอๆ กับครอบครัวและวัฒนธรรมประเพณี) เหตุผลเดียวที่ถูกต้องแท้จริงสำหรับการเชื่อในหลักคำสอนแห่งพระคุณก็คือเพราะคำสอนเหล่านี้มีอยู่ในพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นเหตุผลที่ว่าทำไมผมถึงชอบหนังสือเล่มใหม่เล่มนี้ของจอห์น ไฟเฟอร์ ผมไม่รู้ว่าจะมีหนังสือเล็กๆ เล่มอื่นที่เกี่ยวกับเรื่องนี้อีกไหม ที่สามารถนำพาเราดำดิ่งลงไปสู่พระคัมภีร์ได้อย่างชัดเจน และจากนั้นก็ยกเราขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์ใจให้เห็นพระสิริของพระเจ้า ผู้คนมากมายจะได้รับกำลังใจ และคนจำนวนไม่น้อยเลยที่ความเชื่อของพวกเขาจะถูกนำไปในทางที่ดีที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้’

เควิน ดียัง (Kevin De Young)

ศิษยาภิบาลอาวูโสคริสตจักร Christ Covenant Church

เมืองแมทริวส์ รัฐนอร์ทแคโรไลนา

ห้า ประเด็น

สู่ประสบการณ์
ที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น
ในพระคุณของพระเจ้า

จอห์น ไพบอร์

JOHN PIPER

เชียงใหม่ ประเทศไทย

www.GraceBannasan.com

ห้าประเด็น eBook
Five Points eBook

© 2023 โดย เกรซบรรณสาร (Grace Bannasan)

สงวนลิขสิทธิ์. ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ไปใช้หรือทำซ้ำในลักษณะใดๆ โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร ยกเว้นในกรณีของใบเสนอราคาสิ่งๆ ที่รวมอยู่ในบทความและบทวิจารณ์สำคัญ

ส่งคำขอของคุณไปยังผู้จัดพิมพ์ตามที่อยู่ต่อไปนี้:

เกรซบรรณสาร

Grace Bannasan

บ้านเลขที่ 10 หมู่ 1

ต.ตลาดใหญ่ อ.ดอยสะเก็ด

จ.เชียงใหม่ 50220

โทรศัพท์ 098-757-3257

gracebannasan@gmail.com;

hisbygrace@me.com

www.GraceBannasan.com

พิมพ์ในประเทศไทย Printed in Thailand.

พระคัมภีร์ทั้งหมดคัดลอกมาจากพระคัมภีร์ไทยฉบับมาตรฐาน THSV11 เว้นแต่ระบุเป็นอย่างอื่น
Unless otherwise indicated, all scriptures taken from the THSV11

จัดพิมพ์โดย เกรซ บรรณสาร/Grace Bannasaan

โครงการภายใต้มูลนิธิมหากษัตริย์ของเนบติสตาในประเทศไทย

เผยแพร่ครั้งแรกเป็นภาษาอังกฤษภายใต้ชื่อ Five Points หนังสือเล่มนี้ได้รับการตีพิมพ์ครั้งแรกใน
สหรัฐอเมริกาโดย Christian Focus Publications, IV20 1TW, Scotland, UK.

© 2013 โดย The Desiring God Foundation and Christian Focus Publications, LTD. สงวนลิขสิทธิ์

ผู้แปล: วาสนา วรชาติเดชชัย & ชนะศักดิ์ แซ่จ๊ะ (Translators: Watt Wassana & Chanasak Saeja)

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

โพเพอร์, จอห์น.

ห้าประเด็น.-- เชียงใหม่ : มูลนิธิมหากษัตริย์ของเนบติสตาในประเทศไทย, 2556.
137 หน้า.

1. คริสต์ศาสนา. I. วาสนา วรชาติเดชชัย, ผู้แปล. II. ชนะศักดิ์ แซ่จ๊ะ, ผู้แปลร่วม. III. ชื่อเรื่อง.

202.11

ISBN (eBook) 978-616-94266-8-4

10 หมู่ 1 ต.ตลาดใหญ่ อ.ดอยสะเก็ด จ.เชียงใหม่ 50220

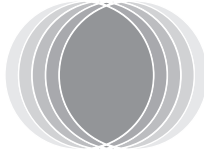
10 Moo 1, Taladyai, Doi Saket, Chiang Mai 50220

โทร. 098-757-3257 info@GraceBannasan.com

www.GraceBannasan.com

สารบัญ

1. บทนำ.....	7
2. รากฐานทางประวัติศาสตร์.....	13
3. ความเสื่อมทรมอย่างสิ้นเชิง.....	23
4. พระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้.....	33
5. การบล้างบาปอย่างจำกัด.....	51
6. การทรงเลือกอย่างไม่มีเงื่อนไข.....	75
7. ความเพียรพยายามสู้ทนของธรรมิกชน.....	89
8. ห้าประเด็นนี้มีความหมายต่อผมอย่างไร: คำพยานส่วนตัว.....	109
9. คำพยานส่งท้าย.....	123
10. คำขอสุดท้าย.....	135

1

บทนำ

คริสเตียนรักพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นชุมทรัพย์อันล้ำค่าของเรา และไม่มีสิ่งใดสามารถเปรียบเทียบกับพระองค์ได้ ปุจฉาวิชันนา คริสเตียน¹ อันเก่าแก่ข้อหนึ่งได้กล่าวไว้ว่า “พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ ไม่มีจุดสิ้นสุด ทรงเป็นนิรันดร์ และไม่เปลี่ยนแปลงในการทรงเป็นอยู่ พระปัญญา ฤทธานุภาพ ความบริสุทธิ์ ความยุติธรรม ความดีและความจริง”² นี่คือนิยามที่เที่ยงแท้พระองค์เดียวที่เรารัก เรารักความสมบูรณ์ที่ไร้ข้อตำหนิของพระองค์ในทุกแง่มุม การได้รู้จักพระองค์ได้เป็นที่รักของพระองค์ และได้รับการเปลี่ยนแปลงให้เป็นเหมือนพระองค์ คือเป้าหมายสูงสุดของการแสวงหาฝ่ายวิญญาณของเรา พระองค์ทรงเป็น “ความยินดีอย่างที่สุด” ของเรา (สดุดี 43:4)

พระเจ้าไม่มีจุดสิ้นสุดและไม่จำกัด—นี่แหละที่ตอบสนองความปรารถนาเรื่องความครบถ้วนสมบูรณ์ของเรา พระเจ้าทรงเป็นนิรันดร์—นี่แหละที่ตอบสนองความปรารถนาเรื่องความเป็นถาวรนิรันดร์

1 ปุจฉาวิชันนาคริสเตียน คือ การสอนหลักคำสอนของคริสเตียนโดยใช้คำถามและคำตอบ - ผู้แปล

2 ปุจฉาวิชันนาคริสเตียนของเวสต์มินสเตอร์ฉบับย่อความ (Westminster Shorter Catechism) คำถามที่ 4

ของเรา พระเจ้าไม่เปลี่ยนแปลง—นี่แหละที่ตอบสนองความปรารถนาเรื่องความมั่นคงและความปลอดภัยของเรา ไม่มีผู้ใดเหมือนพระเจ้า ไม่มีอะไรจะเปรียบเทียบกับพระองค์ได้ ไม่ว่าจะเป็นความมั่งคั่งร่ำรวย เช็กส์ อำนาจ ชื่อเสียง ชัยชนะ ผลประโยชน์ และความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่—ไม่มีสิ่งใดเลยที่จะเปรียบเทียบกับพระเจ้าได้

เมื่อแบบหมอกจางหายไป

ยิ่งคุณรู้จักพระเจ้ามากเท่าไร คุณก็จะยิ่งอยากรู้จักพระองค์มากขึ้นเท่านั้น ยิ่งคุณดื่มด่ำในความสัมพันธ์ที่คุณมีกับพระเจ้ามากเท่าไร คุณก็จะยิ่งกระหายและปรารถนาที่จะมีความสัมพันธ์สนิทสนมและลึกซึ้งกับพระองค์มากยิ่งขึ้นเท่านั้นเช่นกัน ความอึดอ้อมใจในระดับที่ลึกที่สุดนี้จะก่อให้เกิดความปรารถนาอันบริสุทธิ์ในช่วงเวลาที่เราจะมีกำลังที่มาจากพระเจ้าเพื่อที่จะรักพระองค์

นั่นคือวิธีที่พระเยซูทรงอธิษฐานต่อพระบิดาของพระองค์เพื่อเรา “เพื่อความรักที่พระองค์ทรงรักข้าพระองค์นั้นจะอยู่ในเรา” (ยอห์น 17:26) ความรักของพระบิดาที่มีต่อพระบุตร คือ สิ่งที่เราโหยหาและปรารถนาให้เต็มเต็มในใจของเรา ความรักนี้จะช่วยให้เรารักพระบุตรด้วยความรักอันยิ่งใหญ่และบริสุทธิ์ของพระบิดา และความผิดหวังจากความรักในสิ่งอื่น ๆ ที่ไม่มีวันเติมใจเราให้เต็มได้จะหมดไป

แน่นอนว่ายิ่งคุณรู้จักพระเจ้า รักพระองค์และวางใจพระองค์มากเท่าไร คุณก็จะยิ่งอยากรู้จักพระองค์ให้มากขึ้นเท่านั้น นี่คือเหตุผลที่ผมเขียนหนังสือเล็ก ๆ เล่มนี้ขึ้นมา ผมปรารถนาที่จะรู้จักพระเจ้าและชื่นชมยินดีในพระองค์ และผมอยากให้ความปรารถนาเดียวกันนี้เกิดขึ้นกับคุณด้วย ปุจฉาวิธานคริสเตียนเก่าแก่ถามว่า “เป้าหมายสูงสุดหนึ่งเดียวในชีวิตของมนุษย์คืออะไร” และคำตอบก็คือ “เป้าหมาย

สูงสุดหนึ่งเดียวในชีวิตของมนุษย์ คือ การถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้าและชื่นชมยินดีในพระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์³ การชื่นชมยินดีในพระเจ้า คือ การถวายพระเกียรติสิริแด่พระองค์เพราะ พระเจ้าทรงได้รับพระเกียรติสิริสูงสุดในเรา เมื่อเราพึงพอใจสูงสุดในพระองค์

แต่การที่เราจะรู้สึกพึงพอใจ ชื่นชมยินดี และอิ่มเอมใจในพระเจ้าได้นั้น เราต้องรู้จักพระองค์ การได้เห็นคือการได้สัมผัส หากพระองค์ยังเป็นหมอกที่พร่ามัวและไม่ชัดเจน เราอาจเกิดความสนใจด้วยเหตุผลบางอย่าง แต่เราจะไม่ตกตะลึงด้วยความชื่นชมยินดีเท่าตอนที่หมอกนั้นจางหายไป และเราพบว่าตัวเองกำลังยืนอยู่บนขอบหน้าผาสูงชัน

การปล้ำสู้ที่คุ้มค่า

ประสบการณ์ของผม คือ ความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าที่ชัดเจนจากพระคัมภีร์เป็นสิ่งที่ช่วยให้ไฟแห่งความรักที่มีต่อพระเจ้านั้นลุกโชนอยู่เสมอ และความรู้ที่สำคัญที่สุดคงจะเป็นความรู้ที่ว่าพระเจ้าทรงเป็นอย่างไรในความรอด นั่นคือสาระสำคัญห้าประเด็นที่หลักคำสอนของคาลวินได้กล่าวถึง ซึ่งไม่ได้เป็นการพูดถึงฤทธานุภาพและอำนาจอธิปไตยสูงสุดของพระเจ้าโดยทั่วไป แต่เป็นฤทธานุภาพและอำนาจอธิปไตยสูงสุดที่พระองค์ทรงช่วยมนุษย์ให้รอด นี่จึงเป็นเหตุผลที่ว่าทำไมห้าประเด็นนี้บางครั้งจึงถูกเรียกว่า *หลักคำสอนแห่งพระคุณ* ในการมีประสบการณ์กับพระเจ้าอย่างเต็มขนาดนั้น เราต้องรู้ไม่ใช่แค่สิ่งที่พระองค์ทรงกระทำโดยทั่วไปเท่านั้น แต่ต้องรู้อย่างเฉพาะเจาะจงถึงวิธีที่พระองค์ทรงช่วยเราให้รอด—พระองค์ทรงช่วยฉันให้รอดได้อย่างไร

3 ปุจฉาวิสัชนาคริสเตียนของเวสต์มินสเตอร์บัพยอความ (Westminster Shorter Catechism) คำถามที่ 1

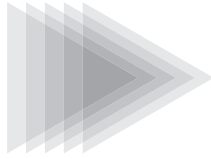
ผมไม่ได้เริ่มต้นด้วยการเป็นหนึ่งในผู้ยึดถือหลักคำสอนของคาลวิน แต่ผมเริ่มต้นด้วยการเป็นคริสเตียนที่เชื่อในพระคัมภีร์และให้พระคัมภีร์อยู่เหนือระบบความคิดทั้งหมดของมนุษย์ แต่เมื่อเวลาผ่านไปหลายปี—หลายต่อหลายปีแห่งการปล้ำสู้—ผมเชื่อมั่นอย่างลึกซึ้งว่าหลักคำสอนของคาลวินในห้าประเด็นนี้คือ ความจริงที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของพระคัมภีร์ และเป็นเส้นทางอันงดงามที่จะช่วยให้เรามีประสบการณ์ที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นกับพระคุณของพระเจ้าได้

การปล้ำสู้ที่ผมมีทำให้ผมสามารถทนกับคนอื่น ๆ ที่กำลังอยู่บนเส้นทางแห่งการปล้ำสู้เช่นเดียวกับผมได้มากขึ้น เราทุกคนล้วนอยู่บนเส้นทางนี้ แม้ว่าเราจะรู้สิ่งต่าง ๆ ที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของพระคัมภีร์ และสิ่งที่เป็นความจริง—สิ่งที่ชัดเจนมากเพียงพอและมีคุณค่ามากพอที่เราจะสละชีวิตให้ได้—เราก็มักเห็นสลัว ๆ เหมือนดูในกระจก (1 โครินธ์ 13:12) ยังจะมีน้ำตาอีกมากมายในขณะที่เราพยายามใส่ความคิดของเราผ่านการทดสอบด้วยไฟแห่งพระวจนะของพระเจ้า

แต่การปล้ำสู้ทั้งหมดเพื่อให้เกิดความเข้าใจในสิ่งที่พระคัมภีร์สอนเกี่ยวกับพระเจ้านั้นคุ้มค่าเสมอ พระเจ้าทรงเป็นพระศิลาที่แข็งแกร่งมั่นคงในโลกที่ไม่แน่นอนและพร้อมสูญสลายไปได้ในพริบตา การได้รู้ว่าพระเจ้าทรงอำนาจอธิปไตยสูงสุด คือ การเป็นเหมือนต้นไม้ที่อยู่มานานท่ามกลางพายุแห่งความทุกข์ยากและความสับสนงงวยทั้งหลาย ในขณะเดียวกันก็เต็มไปด้วยความอ่อนหวานและอ่อนโยนเกินกว่าที่เราจะจินตนาการได้อีกด้วย สิ่งใดแห่งเผ่ายูดาห์ที่ทรงอำนาจอธิปไตยสูงสุด คือ พระเมษโปดก (ลูกแกะ) ที่อ่อนโยนของพระเจ้า

คำอธิษฐานของพมสำหรับคุณ

ผมอธิษฐานขอให้คุณเกิดความเข้าใจ โปรดอย่ารู้สึกว่าคุณต้องอ่านบทต่าง ๆ ในหนังสือเล่มนี้ตามลำดับก่อนหลัง หากคุณไม่ต้องการอ่านบทนำทางประวัติศาสตร์เพราะคุณรู้สึกว่ามันไม่ได้เกี่ยวข้องกับคำถามที่คุณมี คุณก็สามารถข้ามมันไปได้เลย แน่ใจว่าหนังสือเล่มนี้มีการเรียบเรียงลำดับก่อนหลังเพื่อให้เกิดความเข้าใจได้ดีมากยิ่งขึ้น แต่คุณสามารถเริ่มอ่านบทไหนก่อนก็ได้ที่คุณคิดว่าเร่งด่วนที่สุดสำหรับตัวคุณ หากคุณเกิดความเข้าใจ คุณก็จะอยากกลับไปอ่านบทอื่น ๆ ที่เหลือเอง หรือหากไม่เป็นเช่นนั้น คุณก็เพียงแค่อ่านพระคัมภีร์และอ่านด้วยสดุดีกำลังของคุณ เพราะนั่นคือสิ่งที่ผมหวังว่าจะจบลงเช่นนั้นเหมือนกัน คือ การอ่าน เข้าใจ รัก ชื่นชมยินดี และเชื่อฟังพระวาทะของพระเจ้า ไม่ใช่เชื่อฟังคำพูดของผม ผมอธิษฐานว่าเนื่องด้วยการพบกันของเราที่นี่ คุณจะก้าว “ไปสู่การมีประสบการณ์แห่งพระคุณของพระเจ้าที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น”

2

รากฐานทางประวัติศาสตร์

จอห์น คาลวิน (John Calvin) นักศาสนศาสตร์ที่มีชื่อเสียงและเป็นศิษยาภิบาลในเจนีวา ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ เขาได้เสียชีวิตลงในปี ค.ศ. 1564 คาลวินเป็นผู้ที่มีอิทธิพลมากที่สุดในการปฏิรูปศาสนาในกายโปรเตสแตนต์ควบคู่ไปกับมาร์ติน ลูเธอร์ในประเทศเยอรมนี คำอธิบายข้อพระคัมภีร์และหนังสือสถาบันแห่งศาสนาคริสต์เตียน (*Institutes of the Christian Religion*) ของเขายังคงมีอิทธิพลอย่างมากต่อคริสเตียนทั่วโลก

คริสตจักรที่ได้สืบทอดหลักคำสอนของคาลวินมักจะถูกเรียกว่ากลุ่มปฏิรูป (Reformed) ซึ่งเป็นหลักคำสอนที่ไม่เห็นด้วยกับแนวคำสอนของลูเทอแรนหรือแองกลิกัน/เอพิสโคปาเลียน และถึงแม้ว่าไม่ใช่คริสตจักรแบปติสต์ทุกแห่งจะยึดถือหลักศาสนศาสตร์ของกลุ่มปฏิรูป แต่ตามธรรมเนียมปฏิบัติที่สำคัญของแบปติสต์ที่ซึ่งมาจากหลักคำสอนนั้น ยังคงสะท้อนถึงความเป็นศูนย์กลางของหลักคำสอนของกลุ่มปฏิรูปอยู่

อาร์มีเนียนและเรมอนสตรานท์ (Remonstrants)

ความขัดแย้งระหว่างคำสอนของอาร์มีเนียน (Arminianism) และคำสอนของคาลวิน (Calvinism) เกิดขึ้นในประเทศฮอลแลนด์ในช่วงต้นศตวรรษที่ 1600 ผู้ที่เป็นจุดเริ่มต้นหลักคำสอนอาร์มีเนียน คือ เจคอบ อาร์มีเนียส (Jacob Arminius: ค.ศ.1560–1609) อาร์มีเนียสได้ศึกษาในเจนีวาภายใต้การสอนของธีโอดอร์ เบซา (Theodore Beza) ผู้สานต่อหลักคำสอนของคาลวิน และต่อมาอาร์มีเนียสได้เป็นศาสตราจารย์ด้านศาสนศาสตร์ ณ มหาวิทยาลัยเลย์เดน (The University of Leyden) ในปี ค.ศ.1603

อาร์มีเนียสเริ่มปฏิเสธคำสอนบางอย่างของคาลวินที่ละเล็กที่ละน้อย จนในที่สุดความขัดแย้งนี้ได้แพร่กระจายไปทั่วประเทศฮอลแลนด์ที่ซึ่งคริสตจักรปฏิรูปตั้งอยู่เป็นจำนวนมาก กลุ่มที่ยึดถือคำสอนของอาร์มีเนียนได้ทำคำสอนห้าประเด็นของตัวเองขึ้นมา และเสนอต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้มีอำนาจในประเทศฮอลแลนด์ในปี ค.ศ. 1610 ภายใต้ชื่อเรมอนสเทรนท์ซึ่งลงนามโดยผู้มีอำนาจที่เกี่ยวข้องจำนวน 46 ท่าน

การตอบสนองอย่างเป็นทางการของผู้ที่ยึดถือหลักคำสอนของคาลวินมาจากการประชุมที่เมืองดอร์ท (Synod of Dort) ซึ่งจัดขึ้นในวันที่ 13 พฤศจิกายน ค.ศ. 1618 ถึงวันที่ 9 พฤษภาคม ค.ศ. 1619 เพื่อพิจารณาคำสอนห้าประเด็นนี้ โดยมีสมาชิก 84 คน และคณะกรรมการฝ่ายฆราวาสอีก 18 คน ที่ประชุมนี้ได้บันทึกข้อตกลงที่เป็นที่รู้จักกันในชื่อ เคนอนส์ ออฟ ดอร์ท (Canons of Dort) ข้อตกลงเหล่านี้ยังคงเป็นส่วนหนึ่งในคำยอมรับของคริสตจักรปฏิรูปในประเทศอเมริกาและคริสตจักรปฏิรูปแห่งคริสเตียน (The Christian Reformed Church) คริสตจักรต่าง ๆ เหล่านี้ระบุคำสอนห้าประเด็นสำคัญของคาลวิน

ในการกล่าวตอบโต้คำสอนห้าประเด็นของอาร์มีเนียนที่กลุ่มเรมอนสเทรนท์สได้ทำขึ้นมา

ดังนั้น สิ่งที่เราเรียกว่าคำสอนห้าประการนี้จึงไม่ใช่สาระสำคัญที่กลุ่มผู้ยึดถือหลักคำสอนของคาลวินทำขึ้นมาเพื่อสรุปหลักคำสอนของพวกเขา แต่ถูกทำขึ้นมาเพื่อเป็นการโต้ตอบคำสอนห้าประเด็นของอาร์มีเนียนที่ไม่เห็นด้วยกับหลักคำสอนของคาลวิน

หัวใจของศาสนศาสตร์ตามหลักพระคัมภีร์

การให้จุดยืนเชิงบวกตามหลักพระคัมภีร์เกี่ยวกับห้าประเด็นนี้มีความสำคัญมากกว่าการรู้รูปแบบการโต้แย้งที่เกิดขึ้นในตอนแรก ห้าประเด็นนี้ยังคงเป็นหัวใจของศาสนศาสตร์ตามหลักพระคัมภีร์และเป็นคำสอนที่สำคัญ การที่เรายึดมั่นอยู่บนประเด็นเหล่านี้ส่งผลกระทบอย่างลึกซึ้งต่อมุมมองของเราที่มีต่อพระเจ้า มนุษย์ ความรอด การลบล้างบาป การบังเกิดใหม่ ความมั่นใจในความรอด การนมัสการ และพันธกิจของเรา

เมื่อเวลาผ่านไป (ไม่มีใครรู้แน่ชัดว่าเมื่อไรหรืออย่างไร) ห้าประเด็นนี้ได้ถูกสรุปออกมาเป็นตัวย่อภาษาอังกฤษ ได้แก่ TULIP

T – ความเสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิง (Total depravity)

U – การทรงเลือกอย่างไม่มีเงื่อนไข (Unconditional election)

L – การลบล้างบาปอย่างจำกัด (Limited atonement)

I – พระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้ (Irresistible grace)

P – ความเพียรพยายามสู้ทนของธรรมิกชน (Perseverance of the saints)

ผมไม่ได้บอกว่าห้าประเด็นนี้ทำให้คุณค่าทางศาสนศาสตร์ของกลุ่มปฏิรูปลดน้อยลง ปัจจุบันนี้มีนักเขียนจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่มีการฐานมาจากเพรสไบทีเรียนได้กล่าวเช่นนี้เพราะคนจำนวนมาก (เช่นผมคนหนึ่งที่เป็นแบปติสต์) ที่เรียกตัวเองว่าเป็นผู้ยึดถือหลักคำสอนของคาลวิน (Calvinists) แต่กลับไม่ได้ยอมรับขนบธรรมเนียมของกลุ่มปฏิรูปในทุกแง่มุม ตัวอย่างเช่น ในหนังสือ *Calvin and the Reformed Tradition*¹ ของริชาร์ด มุลเลอร์ (Richard Muller) และในหนังสือ *Ten Myths About Calvinism*² ของเคนเนธ เจ. สจ๊วต (Kenneth J. Stewart) ทำให้เห็นอย่างชัดเจนว่า คาลวินและระบบศาสนศาสตร์ของเขานั้นมีสาระสำคัญที่ครอบคลุมหลากหลายประเด็นที่กว้างและลึกซึ้งยิ่งกว่าห้าประเด็นที่ผมกำลังจะกล่าวถึง ในหนังสือเล่มนี้เสียอีก ห้าประเด็นนี้เพียงแต่มุ่งเน้นไปที่จุดศูนย์กลางเดียวคือการทรงช่วยมนุษย์คนบาปให้รอดของพระเจ้า และผมไม่ได้บอกว่าห้าประเด็นนี้เป็นหลักคำสอนห้าประการแห่งพระคุณที่ดีที่สุด ซึ่งก็ไม่แตกต่างจากหนังสือคำสอนเล่มอื่นๆ ที่อาจเกิดความเข้าใจผิดได้ จัสติน เทเลอร์ (Justin Taylor) ได้รวบรวมข้อสรุปที่มีประโยชน์เกี่ยวกับความจริงเหล่านี้ไว้โดยได้พยายามอธิบายออกมาในหลายๆ รูปแบบ³

ตัวอย่างเช่น ทิโมธี จอร์จ (Timothy George) ชอบ ROSES มากกว่า TULIP ซึ่ง ROSES ย่อมาจาก ความเสื่อมทรามอย่างร้ายแรง (Radical depravity), พระคุณที่ทรงมีชัยชนะ (Overcoming grace),

1 ริชาร์ด มุลเลอร์ (Richard Muller), *Calvin and the Reformed Tradition* (Grand Rapids: Baker Books, 2012), หน้า 51-69

2 เคนเนธ เจ. สจ๊วต (Kenneth J. Stewart), *Ten Myths About Calvinism* (Downers Grove, Illinois: Inter Varsity Press, 2011), หน้า 75-96.

3 <http://thegospelcoalition.org/blogs/justintaylor/2011/11/08/TWEAKING-THE-TULIP/> (accessed 5-29-2013).

การทรงเลือกโดยอธิปไตยสูงสุด (Sovereign election), ชีวิตนิรันดร์ (Eternal life), การทรงไถ่เพียงอย่างเดียว (Singular redemption) ส่วนโรเจอร์ นิโคล (Roger Nicole) ชอบตัวย่อ GOSPEL (มีทั้งหมด 6 ประเด็น) ซึ่งย่อมาจาก พระคุณ (Grace), พระคุณที่ผูกข้อสัญญา (Obligation grace), พระคุณอันอำนาจอธิปไตยสูงสุด (Sovereign grace), พระคุณที่จัดเตรียมเอาไว้ (Provision-making grace), พระคุณที่สัมฤทธิ์ผล (Effectual grace), พระคุณที่คงอยู่นิรันดร์ (Lasting grace)

ในขณะที่คนอื่น ๆ ไม่ได้พยายามให้คำจำกัดความโดยใช้ตัวย่อแบบนี้ ตัวอย่างเช่น เจมส์ มอนโกเมอรี บอยซ์ (James Montgomery Boice) แนะนำไว้แบบนี้คือ ความเสื่อมทรามอย่างร้ายแรง (Radical depravity), การทรงเลือกอย่างไม่มีเงื่อนไข (Unconditional election), การทรงไถ่เฉพาะเจาะจง (Particular redemption), พระคุณที่มีประสิทธิภาพ (Efficacious grace), พระคุณแห่งความเพียรพยายามสู้ทน (Persevering grace) ส่วนเกรก ฟอสเตอร์ (Greg Forster) ได้เสนอไว้ดังนี้ว่า

- สภาพของมนุษย์ก่อนได้รับความรอด: ต่อต้านพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง
- พระราชกิจของพระบิดาในเรื่องความรอด: ทางเลือกที่ไม่มีเงื่อนไข
- พระราชกิจของพระบุตรในเรื่องความรอด: ความรอดเฉพาะปัจเจกบุคคล
- พระราชกิจของพระวิญญาณในเรื่องความรอด: การเปลี่ยนแปลงที่เหนือธรรมชาติ

- สภาพของมนุษย์หลังได้รับความรอด: ความเพียรพยายาม
สู้ทนในความเชื่อ

และผมไม่ได้บอกว่าหลักคำสอนตามลำดับแบบ TULIP คือ สิ่ง
จำเป็นและมีประโยชน์มากที่สุดเมื่อใช้สอนความหมายของแต่ละ
ประเด็น แต่เพื่อให้แน่ใจว่าคำสอนที่ปฏิบัติสืบต่อกันมานี้มีความ
สมเหตุสมผลดี TULIP จึงเริ่มต้นที่ความต้องการของมนุษย์ในเรื่อง
ความรอด (ความเลื่อมทราอย่างสิ้นเชิง) ตามมาด้วยขั้นตอนที่
พระเจ้าทรงกระทำเพื่อช่วยประชากรของพระองค์ให้รอด พระเจ้าทรง
เลือก (การทรงเลือกอย่างไม่มีเงื่อนไข) จากนั้นพระองค์ทรงส่งพระเยซู
มารับโทษชดใช้บาปทั้งหลายของผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกไว้ (การลบล้าง
บาปอย่างจำกัด) จากนั้นพระเจ้ายกย่องประชากรของพระองค์
มาสู่ความเชื่ออย่างมีอาภูกัดขวางได้ (พระคุณที่ไม่อาจต้านทาน
ได้) และสิ่งสุดท้ายคือการทำให้พวกเขาสู้ทนจนถึงที่สุด (ความเพียร
พยายามสู้ทนของธรรมิกชน)

อย่างไรก็ตาม ผมพบว่าผู้คนมักจะเข้าใจประเด็นเหล่านี้ได้
ง่ายขึ้น หากเราเรียงลำดับตามสิ่งที่ได้ประสบพบเจอหลายครั้งในตอน
ที่เรามาเป็นคริสเตียน

1. เราประสบและตระหนักถึงความเลื่อมทราของเราเป็น
สิ่งแรกและมีความต้องการที่จะรอด
2. จากนั้นเราก็ประสบกับพระคุณของพระเจ้าที่ไม่อาจ
ต้านทานได้ซึ่งนำเราไปสู่ความเชื่อ
3. เราจึงวางใจการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์เพื่อการลบล้าง
บาปทั้งสิ้นของเราครั้งเดียวเป็นพอ

4. จากนั้นเราก็ค้นพบว่าเบื้องหลังพระราชกิจของพระเจ้าที่ทรง
ลบล้างบาปของเราและนำเราไปสู่ความเชื่อ คือการทรง
เลือกอย่างไม่มีเงื่อนไขของพระเจ้า
5. และในที่สุด เราจึงพักสงบอยู่ในพระคุณแห่งการทรงเลือก
ของพระองค์เพื่อประทานพละกำลังและเจตจำนงแก่เรา
ที่จะสู้ทนในความเชื่อให้จนถึงที่สุด

นี่คือลำดับที่เรากล่าวถึงก่อนหน้านี้ ซึ่งผมจะพยายามอธิบายสิ่งที่ผม
เชื่อว่าพระคัมภีร์ได้สอนไว้ในห้าประเด็นเหล่านี้ ความปรารถนาอัน
ยิ่งใหญ่ของผม คือ การช่วยให้คุณมีประสบการณ์กับพระคุณของ
พระเจ้าให้มากยิ่งขึ้น ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าด้วยความเข้าใจและ
เชื่อในความจริงของพระองค์ที่ทรงเปิดเผยไว้ในพระคัมภีร์

ผมอธิษฐานขอให้ผมพร้อมจะเปลี่ยนความคิดใด ๆ ของตัวเอง
ที่ขัดแย้งกับความจริงของพระคัมภีร์ ผมไม่ได้สนใจจอห์น คาลวิน
เป็นพิเศษหรือพบว่าสิ่งที่เขาสอนนั้นไม่ถูกต้อง แต่โดยทั่วไปแล้ว
ผมเต็มใจที่จะถูกเรียกว่าเป็นพวกที่ยึดถือคำสอนของคาลวินใน
ห้าประเด็นนี้ เพราะว่าข้อนี้ได้ผูกติดกับประเด็นเหล่านี้มานานหลาย
ศตวรรษแล้ว และเพราะผมพบว่าสิ่งที่คาลวินสอนนั้นเป็นการสืดยึด
ต่อพระคัมภีร์ ซึ่งพระคัมภีร์คือสิทธิอำนาจสูงสุดของเรา

ผมขอแบ่งปันสิ่งที่โจนาธาน เอ็ดเวิร์ดส์ (Jonathan Edwards)
ได้กล่าวไว้ในคำนำของหนังสือที่ยอดเยี่ยมของเขาชื่อ *The Freedom
of the Will* “ข้าพเจ้าไม่ควรเหมารวมว่าการถูกเรียกเป็นพวกคาลวิน
เป็นสิ่งที่ผิดเพราะเห็นแก่ความแตกต่าง ถึงแม้ข้าพเจ้าจะปฏิเสธอย่าง
ขันแข็งว่าไม่ได้พึ่งพาคาลวินหรือเชื่อในหลักคำสอนที่ข้าพเจ้าเอง

ยึดถืออยู่เพียงเพราะคาลวินเชื่อและสอน; แต่ก็กล่าวไม่ได้ว่าข้าพเจ้าเชื่อทุกอย่างตามที่เขาสอนเช่นกัน”⁴

มันอาจจะเป็นประโยชน์สำหรับผู้่านบางคน หากจะสรุปความหมายของหลักคำสอนห้าประเด็นนี้โดยพอสังเขป ก่อนที่เราจะลงรายละเอียดในพระคัมภีร์มากขึ้น บางทีการได้สัมผัสด้วยตัวเองก่อนอาจปลูกความคิดและถามตัวเองขึ้นมาว่า ทำไมฉันถึงเชื่อว่าการความจริงเหล่านี้จะขยายพระคุณอันล้ำค่ายิ่งของพระเจ้าและมอบความชื่นชมยินดีที่ไม่สามารถบรรยายออกมาเป็นคำพูดให้กับคนบาปที่ไร้ซึ่งความหวังในการช่วยตัวเองให้รอดได้

ความเสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิง

ความเสื่อมทรามที่เป็นความบาปของเรานั้นฝังรากลึกและแข็งแกร่งอย่างมาก ถึงขนาดที่ทำให้เราต้องตกเป็นทาสของบาปและไม่สามารถเอาชนะการกบฏและความมีดบอดทางศีลธรรมของตัวเองได้ ความสามารถของเราในการช่วยตัวเองให้รอดพ้นจากอำนาจของบาปได้นั้นคือ *ศูนย์* เราจำเป็นต้องพึ่งพระคุณของพระเจ้าเท่านั้นจึงจะสามารถเอาชนะการกบฏของเรา เปิดตาของเราให้มองเห็น และชักนำเราไปหาพระผู้ช่วยให้รอดได้อย่างสำเร็จ

การทรงเลือกอย่างไม่มีเงื่อนไข

การทรงเลือกของพระเจ้าเป็นการกระทำแบบไม่มีเงื่อนไข เป็นพระคุณที่พระเจ้าทรงประทานให้อย่างเปล่า ๆ ผ่านทางพระเยซูพระบุตรของพระองค์ตั้งแต่วันที่โลกนี้จะก่อร่างสร้างขึ้น ในพระราชาธิกษัตริย์ พระเจ้า

4 *The Freedom of the Will* (1754), ed. พอล แรมซีย์ (Paul Ramsey) (New Haven, Conn. Yale University Press, 1957), หน้า 131

ได้ทรงเลือกผู้ที่พระองค์จะทรงปลดปล่อยจากการเป็นทาสของบาปไว้แล้วตั้งแต่ก่อนการทรงสร้างโลก และนำพวกเขาเหล่านั้นมาสู่การกลับใจและรับความรอดโดยทางความเชื่อในพระเยซู

การลบล้างบาปอย่างจำกัด

การลบล้างบาปครั้งเดียวของพระคริสต์นั้น เพียงพอแล้ว สำหรับมนุษย์ทุกคนและมีประสิทธิภาพ สำหรับผู้ที่วางใจในพระองค์ คำว่า “จำกัด” ไม่ได้เป็นความจำกัดในคุณค่าหรือจำกัดไม่เพียงพอที่จะช่วยทุกคนที่เชื่อให้รอด แต่เป็น *ความเต็มขนาดของประสิทธิภาพในการช่วยให้รอด* ของการลบล้างบาปที่พระเยซูคริสต์ทรงทำสำเร็จแล้วนั้น มี “จำกัด” ไว้สำหรับผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกไว้แล้วเท่านั้น ความเพียงพอของประสิทธิภาพในการลบล้างบาปนั้นเพียงพอสำหรับทุกคน—ใครก็ตามที่เชื่อ—จะถูกปกคลุมด้วยพระโลหิตของพระคริสต์ และมีแผนการของพระเจ้าในการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ที่จะต้องสำเร็จตามพระสัญญาแห่งพันธสัญญาใหม่ที่มีไว้สำหรับเจ้าสาวของพระคริสต์ที่ถูกเลือกสรรไว้ เพราะฉะนั้น พระคริสต์จึงสิ้นพระชนม์เพื่อทุกคน แต่ไม่ใช่ในลักษณะเดียวกันสำหรับทุกคน

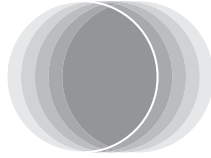
พระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้

นี่หมายความว่า การต่อต้านขัดขวางพระเจ้าที่มนุษย์ทุกคนกระทำต่อพระองค์ทุกๆ วัน (โรม 3:10-12; กิจการ 7:51) ได้ถูกเอาชนะอย่างอัศจรรย์ในเวลาที่เหมาะสมโดยพระคุณแห่งการทรงช่วยให้รอดของพระเจ้า พระเจ้าทรงเลือกที่จะช่วยกบฏเหล่านั้นที่ไม่สมควรได้รับความรอดให้รอดอย่างเปล่า ๆ

ความเพียรพยายามสู้ทนของธรรมาภิกษุ

เราเชื่อว่าทุกคนที่ถูกรับว่าเป็นผู้ชอบธรรมจะมีชัยเหนือการต่อสู้ศึกแห่งความเชื่อ พวกเขาจะยืนหยัดอยู่ในความเชื่อและจะไม่ยอมจำนนต่อศัตรูฝ่ายจิตวิญญาณของพวกเขา ความเพียรพยายามสู้ทนนี้เป็นพระสัญญาแห่งพันธสัญญาใหม่ซึ่งได้รับมาโดยพระโลหิตของพระคริสต์ และการงานของพระเจ้าที่ทรงทำกิจอยู่ในเรา ซึ่งไม่ใช่เป็นการทำให้ง่ายขึ้น แต่เป็นการประทอนสิทธิอำนาจและหนุ่ใจให้เราเฝ้าระวังเพื่อในท้ายที่สุดแล้วเราจะพูดได้ว่า ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างเต็มกำลัง ไม่ใช่ตัวข้าพเจ้าเองเป็นคนทำ แต่เป็นพระคุณของพระเจ้าซึ่งอยู่กับข้าพเจ้าที่ทำ (2 ทธ. 4:7; 1 คร. 15:10)

ตอนนี้เรากลับมาให้คำอธิบายตามพระคัมภีร์และการถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมสำหรับแต่ละประเด็นในห้าประเด็นนี้ ผมไม่ได้อธิษฐานขอให้ผมพิสูจน์ได้อย่างถูกต้อง แต่ผมขอให้พระวาระของพระเจ้าถูกอธิบายออกมาอย่างชัดเจนแท้จริง และทั้งความคิดและจิตใจของเราจะอ่อนน้อมยอมรับสิ่งที่เป็ความจริงนั้น

3

ความเสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิง

เมื่อเราพูดถึงความเสื่อมทรามของมนุษย์ เราหมายถึงสภาพธรรมชาติของมนุษย์ที่ถูกแยกออกจากพระคุณของพระเจ้าที่พระองค์ทรงประทานให้เพื่อยับยั้งหรือเปลี่ยนแปลงมนุษย์

ความเสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิงทุกด้านของมนุษย์นั้นเห็นได้ชัดเจนว่า มนุษย์ไม่ใช่จะทำความชั่วให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ตลอดเวลา ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามนุษย์นั้นมีความสามารถที่จะทำความชั่วต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันได้มากกว่าที่เขาทำอยู่ แม้มนุษย์จะยับยั้งตัวเองไม่ทำความชั่วและพยายามทำความดี แต่หากแรงจูงใจนั้นไม่ได้มาจากการยอมจำนนต่อพระเจ้าด้วยความยินดี เช่นนั้นแล้ว แม้แต่ “คุณความดี” ของเขา ก็ยังเป็นความชั่วในสายพระเนตของพระเจ้า โรม 14:23 กล่าวไว้ว่า “การกระทำใดๆ ที่ไม่ได้เกิดจากความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น”¹ นี่เป็นข้อกล่าวหาที่ร้ายแรงของ “คุณความดี” โดยทั่วไป

1 ผมเห็นด้วยกับโทมัส ชไเรนอร์ (Thomas Schreiner) ว่าข้อนี้ได้ถูกเขียนไว้อย่างทรงคุณค่ามากเพราะนี่เป็นประโยคที่แน่นแฟ้นและเต็มไปด้วยสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ที่ว่า การกระทำใด ๆ ที่ไม่ได้เกิดจากความเชื่อก็เป็นบาป “ด้วยเหตุนี้ ออگัสติน (Augustine) (ในหนังสือ *On the Proceedings of Pelagius* 34; *On the Grace of Christ* 1.27, *On Marriage and Concupiscence* 1.4, *Against Two Letters of the Pelagians* 1.7; 3.14; *On the Predestination of the Saints* 20) นั้น

ของมนุษย์ที่ไม่ได้หลังไหลออกมาจากหัวใจที่ถ่อมลงยอมพึ่งพาพระคุณของพระเจ้า

ตัวอย่างหนึ่งที่อาจทำให้ข้อกล่าวหาที่ร้ายแรงเกี่ยวกับ “คุณความดี” ของมนุษย์นั้นชัดเจนมากยิ่งขึ้นก็คือ สมมติว่าคุณเป็นพ่อและมีลูกชายที่กำลังเป็นวัยรุ่น คุณเตือนเขาให้ล้างรถก่อนที่จะขับพาเพื่อนไปดูบาสเก็ตบอลคืนนี้ ซึ่งก่อนหน้านี้ลูกชายของคุณก็ตอบตกลงและเห็นด้วยที่จะทำเช่นนั้น แต่ทีหลังเขากลับโกรธและบอกว่าไม่อยากทำ คุณจึงพูดด้วยความอ่อนโยนแต่หนักแน่นย้ำเตือนเขาถึงสิ่งที่เขาได้รับปากเอาไว้และบอกว่านั้นคือสิ่งที่คุณคาดหวัง แต่ไม่ว่าจะอย่างไร ลูกชายของคุณก็ยืนยันกรานว่าจะไม่ล้าง คุณจึงบอกว่า ถ้าลูกจะเอารถไปใช้คืนนี้ ลูกต้องล้างรถก่อนเพราะนั่นคือสิ่งที่ลูกรับปากไว้แล้วว่าจะทำ เขาจึงโกรธและเดินกระแทกเท้าออกจากห้องไป และในเวลาต่อมาคุณก็เห็นเขากำลังล้างรถ แต่เขาไม่ได้ทำเพราะเขารักคุณหรือเพราะเขาอยากถวายเกียรติแด่พระคริสต์โดยการเชื่อฟังพ่อของตัวเอง เขาล้างรถเพราะเขาอยากไปดูบาสเก็ตบอลกับเพื่อน นี่ต่างหากที่ควบคุม “การเชื่อฟัง” ของเขา ผมใส่เครื่องหมายอัญประกาศให้กับ

กล่าวไว้อย่างถูกต้องแล้วที่บอกว่า การกระทำใด ๆ ที่ไม่ได้มาจากความเชื่อก็เป็นบาป” Romans, Baker Exegetical Commentary on the New Testament เล่มที่ 6 (สำนักพิมพ์ Grand Rapids, MI: Baker, 1998) หน้า 739 ชโรเนอร์ชี้ให้เห็นว่าเปาโลสามารถตั้งประเด็นที่เจาะจงมากขึ้นได้อย่างง่ายดายโดยหยุดไว้ที่ส่วนแรกของข้อที่ 23 (แต่คนที่มีความสงสัยอยู่นั้น ถ้าเขากินก็มีความผิด เพราะเขาไม่ได้กินตามที่ตนเชื่อ) แต่เมื่อเปาโลเพิ่ม “การกระทำใด ๆ ที่ไม่ได้เกิดจากความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น” เปาโลได้ทำให้พื้นฐานของประเด็นหนักแน่นขึ้น นอกจากนี้ ชโรเนอร์ยังชี้ให้เห็นข้อเท็จจริงใน โรม 4:18-21 อีกด้วย เราจึงรู้ว่าการกระทำด้วยความเชื่อเป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้า และเราต้องทำเช่นนั้นในทุก ๆ แง่มุมของชีวิตของเรา (1 คร. 10:31) การกระทำใด ๆ หรือความคิดใด ๆ ที่เกิดขึ้นจากตัวเราโดยไม่พึ่งพาพระเจ้าและทำให้ตัวเองได้รับเกียรติ (1 ปด. 4:11; 1 คร. 15:10; กท. 2:20) คือการทำบาป ถึงแม้ว่าการกระทำภายนอกนั้นจะสอดคล้องกับพระประสงค์ของพระเจ้าก็ตาม

คำว่า “เชื่อฟัง” เพราะมันเป็นการกระทำภายนอกเท่านั้น แต่ภายในใจของเขามีแรงจูงใจที่ผิด นี่คือนัยที่ผมหมายถึงเมื่อผมกล่าวว่า “คุณความดี” ของมนุษย์นั้นเสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิง หากการประพฤตินั้นไม่ได้ทำออกมาจากหัวใจที่รักพระบิดาผู้ทรงสถิตอยู่บนฟ้าสวรรค์—ถึงแม้การกระทำนั้นจะสอดคล้องและเป็นไปตามบรรทัดฐานของพระคัมภีร์ก็ตาม

มนุษย์จะไม่มีวันสังเกตเห็นสภาพจิตใจอันเลวร้ายของมนุษย์ด้วยกันเองได้ การที่ลูกชายของคุณจะขับรถพาเพื่อนไปดูการแข่งขันบาสเก็ตบอล นั่นคือ “ความใจดี” ซึ่งเพื่อน ๆ ของเขาได้รับและได้ประโยชน์จากสิ่งนั้น ฉะนั้น เราจึงไม่สามารถวัดความชั่วร้ายของมนุษย์ได้จากสิ่งที่เขาทำสิ่งไม่ดีกับคนอื่นเท่านั้น โรม 14:23 ทำให้เราเห็นชัดเจนว่า ความเสื่อมทรามหรือความเลวทราม คือ สภาพของเราในความสัมพันธ์กับพระเจ้าเป็นหลัก และรองลงมาคือความสัมพันธ์กับเพื่อนมนุษย์ หากเราไม่เริ่มต้นจากตรงนี้ เราก็จะไม่มีวันเข้าใจความเสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิงของธรรมชาติของเราได้เลย

ความเสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิงของมนุษย์นั้นมีทั้งหมดอย่างน้อยสี่ด้านด้วยกัน

1. การกบฏของเรตต่อพระเจ้านั้นเป็นไปอย่างสิ้นเชิง

หากปราศจากพระคุณของพระเจ้า เราก็จะไม่มีชีวิตนิรันดร์ในความบริสุทธิ์ของพระเจ้า และจะไม่มีชีวิตนิรันดร์ในการยอมจำนนเชื่อฟังต่อสิทธิอำนาจสูงสุดของพระองค์เลย

แน่นอน มนุษย์ที่เสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิงสามารถเป็นคนเคร่งศาสนาและเป็นคนใจบุญสุนทานมากได้ พวกเขาสามารถอธิษฐานให้ทาน และอดอาหารได้ ดังที่พระเยซูตรัสไว้ (มธ. 6:1-18) แต่หาก

การเคร่งศาสนาของพวกเขาไม่ได้มาจากหัวใจที่วางใจในพระคุณของพระเจ้าที่ทรงประทานให้อย่างเปล่า ๆ เหมือนอย่างเด็ก ๆ การเคร่งศาสนาของพวกเขานั้นก็เป็นการกบฏต่อต้านความชอบธรรมขององค์พระผู้สร้างของพวกเขา ศาสนาเป็นวิธีการสำคัญอย่างหนึ่งที่มนุษย์ใช้ในการปกปิดความไม่เต็มใจเพื่อปฏิเสธการพึ่งพาตนเองและฝากความหวังทั้งหมดไว้กับพระเมตตาของพระเจ้า (ลูกา 18:9-14; คส. 2:20-23)

การกบฏอย่างสิ้นเชิงของเรานั้นพบได้ใน โรม 3:9-11 และ 18 (THKJV) “เราได้ชี้แจงให้เห็นแล้วว่าทั้งพวกยิวและพวกกรีกต่างก็อยู่ใต้อำนาจบาป ตามที่พระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า ‘ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย ไม่มีคนที่เข้าใจ ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า’...ในแววตาของพวกเขาไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้า” การแสวงหาพระเจ้าใด ๆ ที่ถวายเป็นเกียรติแด่พระเจ้าเป็นของประทานจากพระเจ้า ซึ่งมันไม่ได้เกิดจากคุณงามความดีของเราเลย นี่เป็นภาพที่เปรียบเทียบกับให้เห็นถึงพระเมตตากรุณาของพระเจ้าที่ทรงมีชัยชนะเหนือการต่อต้านโดยกำเนิดของเราที่มีต่อพระองค์

มนุษย์ตามธรรมชาติแล้วไม่ได้แสวงหาพระเจ้าเลย

มีเรื่องเล่าต่อ ๆ กันมาว่า ในสภาวะธรรมชาติของมนุษย์นั้นเป็นการแสวงหาพระเจ้าอย่างแท้จริง แน่แน่นอนว่ามนุษย์แสวงหาพระเจ้า แต่มนุษย์ไม่ได้แสวงหาพระองค์ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด มนุษย์เพียงแค่แสวงหาพระเจ้าในยามคับขันในฐานะผู้ที่อาจช่วยเขาให้รอดพ้นจากการเสียชีวิตหรือเป็นผู้ที่สามารถเพิ่มพูนความสุขทางโลกให้กับเขาได้ หากปราศจากการกลับใจเชื่อแล้ว ก็จะไม่มีการมาถึงความสว่างของพระเจ้าได้เลย

บางคนมาถึงความสว่างก็จริง แต่ขอให้ดู ยอห์น 3:20-21 ที่ได้กล่าวถึงพวกเขา “เพราะทุกคนที่ประพฤติชั่วก็เกลียดความสว่าง และไม่มาหาความสว่าง เนื่องจากกลัวว่าการกระทำของตนจะปรากฏ แต่คนที่ประพฤติตามความจริงก็มาถึงความสว่าง เพื่อให้เห็นว่าการกระทำของเขานั้นทำโดยพึงพระเจ้า” แน่หนอนว่ามีผู้ที่มาถึงความสว่าง กล่าวคือ การกระทำของคนเหล่านั้นที่มาถึงความสว่างเป็นพระราชกิจของพระเจ้า การกระทำของพวกเขา “ในพระเจ้า หรือโดยพึงพระเจ้า” หมายถึง การงานของพระเจ้าที่ทำอยู่ในพวกเขา หากปราศจากการงานแห่งพระคุณของพระเจ้าแล้ว มนุษย์ทุกคนจะยังคงเกลียดความสว่างและไม่มาหาพระเจ้า เนื่องจากกลัวว่าการกระทำอันชั่วร้ายของตนจะปรากฏ—นี่แหละคือการกบฏต่อต้านพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง “ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า ในแววดาของพวกเขาก็ไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้า!”

2. ในการกบฏอย่างสิ้นเชิงส่งผลให้ทุกสิ่งกับมนุษย์ทำ ล้วนเป็นบาป

ในพระธรรมโรม 14:23 เปาโลกล่าวว่า “การกระทำใด ๆ ที่ไม่ได้เกิดจากความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น” เพราะฉะนั้น หากมนุษย์ทุกคนอยู่ในการกบฏต่อต้านพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง ดังนั้น ทุกสิ่งที่พวกเขากระทำก็ล้วนเป็นผลมาจากการกบฏและไม่สามารถเป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้า ซึ่งทุกสิ่งทีพวกเขาทำล้วนเป็นส่วนหนึ่งของบาปแห่งการกบฏของพวกเขาเท่านั้น แน่หนอนว่าการกระทำหลายอย่างที่เกิดจากความไม่เชื่อภายในนั้นสอดคล้องกับพระประสงค์ของพระเจ้าที่ทรงได้เปิดเผยไว้ (ตัวอย่างเช่น การเชื่อฟังพ่อแม่ หรือการพูดความจริง

เป็นต้น) แต่การกระทำเหล่านั้นไม่ได้เป็นไปตามพระประสงค์อันสมบูรณ์ของพระเจ้าเพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นเพียงแค่ความสอดคล้องภายนอกเท่านั้น จงทำทุกสิ่งด้วยความรัก ดังที่อัครทูตได้กล่าวไว้ (1 คร. 16:14) แต่ความรักเป็นผลของความเชื่อ (กท. 5:6, 1 ทธ. 1:5) เพราะเหตุนี้การทำความดีมากมายที่เห็นได้จากภายนอกนั้นจึงมาจากใจที่ปราศจากความเชื่อที่ยกย่องพระคริสต์ และด้วยเหตุนี้จึงไม่มีความรัก และด้วยเหตุนี้จึงไม่เป็นไปตามพระบัญชาของพระเจ้า และด้วยเหตุนี้การกระทำเหล่านั้นจึงเป็นบาป

หากพระราชองค์หนึ่งได้สอนวิธีการต่อสู้ให้กับข้าราชการบริพารของพระองค์ไว้อย่างดี และต่อมาข้าราชการบริพารเหล่านั้นได้ก่อการกบฏต่อพระราชของพวกเขา และใช้ยุทธวิธีชั้นเยี่ยมที่พระราชได้สอนพวกเขาต่อต้านพระองค์ ฉะนั้น ถึงแม้ยุทธวิธีเหล่านั้นจะยอดเยี่ยมและ “ดี” แค่นั้น พวกมันก็จะกลับกลายเป็นสิ่งชั่วร้ายไปเลยทันที

ดังนั้น มนุษย์จึงทำหลายสิ่งหลายอย่างได้ ซึ่งเขาทำได้เพียงเพราะเขาถูกสร้างขึ้นตามพระฉายของพระเจ้าและในการรับใช้พระเจ้าก็จะได้รับการชื่นชม แต่ในการกบฏของมนุษย์โดยข้ออ้างเพื่อการรับใช้ตัวเอื่อนั้น สิ่งเหล่านี้จึงเป็นบาป เราอาจยกย่องพวกเขาว่าสะท้อนความดีเลิศของพระเจ้า แต่เราจะทำให้ที่พวกเขาค้าประเวณีกับวัตถุประสงค์อื่นที่เพิกเฉยต่อพระเจ้า

ในพระธรรมโรม 7:18 เปาโลกล่าวว่า “ด้วยว่าในตัวของข้าพเจ้า คือในเนื้อหนังของข้าพเจ้าไม่มีความดีใดอยู่เลย” นี่คือการสำราภาพความจริงที่หนักแน่นและตอกย้ำว่า ในการกบฏของเรานั้น ไม่มีสิ่งใดที่เรารู้สึกหรือนึกคิดเป็นสิ่งที่ดีเลย ซึ่งมันเป็นส่วนหนึ่งของการกบฏของเรา ข้อเท็จจริงที่ว่าเปาโลได้กล่าวถึงความเสื่อมทรามของเขาด้วยคำว่า “คือในเนื้อหนังของข้าพเจ้า” แสดงให้เห็นว่า เปาโลเต็มใจที่จะ

ยืนยันความดีของสิ่งใด ๆ ก็ตามที่พระวิญญาณของพระเจ้าได้ทำในตัวเขา (โรม 15:18) “เนื้อหนัง” เป็นการกล่าวถึงสภาพธรรมชาติของมนุษย์ที่แยกขาดจากการงานของวิญญาณของพระเจ้า ดังนั้นสิ่งที่เปาโลกำลังหมายถึงอยู่ใน โรม 7:18 คือ นอกเหนือจากการงานของพระวิญญาณของพระเจ้านี้ ทุกสิ่งที่เราคิด รู้สึก และกระทำออกมานั้นล้วนเป็นสิ่งที่ไม่ดีทั้งสิ้น

คุณงามความดีที่พระเจ้าทรงเห็นว่าดี

เราต่างทราบกันดีว่าคำว่า “ดี” นั้นมีความหมายที่กว้างมาก เราจำเป็นต้องใช้ในความหมายที่สอดคล้องกับบริบทเมื่อเราพูดถึงการกระทำของมนุษย์ที่ล้มลงในความบาปที่ได้กระทำต่อพระเจ้า ซึ่งสำหรับพระเจ้าแล้วการกระทำเหล่านั้นล้วนไม่ดีทั้งสิ้น

ตัวอย่างเช่น เราอาจจำเป็นต้องกล่าวว่าการที่ผู้ไม่เชื่อส่วนมากไม่ฆ่าผู้อื่นนั้นเป็นสิ่งที่ดี และเป็นการดีที่ผู้ไม่เชื่อมากมายแสดงความเมตตากรุณา เมื่อเราเรียกการกระทำดังกล่าวว่าเป็นสิ่งที่ดี เราหมายความว่า การกระทำเหล่านั้นสอดคล้องกับรูปแบบชีวิตภายนอกที่พระเจ้าทรงบัญชาไว้ในพระคัมภีร์ไม่มากนักน้อย

อย่างไรก็ตาม แม้การกระทำภายนอกของมนุษย์เช่นนั้นจะเป็นไปตามการเปิดเผยถึงพระประสงค์ของพระเจ้า การกระทำนั้นก็ไม่ได้เป็นความชอบธรรมสำหรับพระองค์เลย เพราะมนุษย์ไม่ได้ทำออกมาโดยการพึ่งพาพระเจ้าหรือกระทำเพื่อพระเกียรติสิริของพระเจ้า มนุษย์ไม่ได้ไว้วางใจพระเจ้าในทุกสิ่ง แม้พระองค์จะเป็นผู้ประทานทุกสิ่งแก่มนุษย์ก็ตาม และพระเกียรติของพระเจ้าไม่ได้รับการยกย่องสรรเสริญแม้ว่านั่นเป็นน้ำพระทัยของพระองค์ในทุกสิ่ง (1 คร. 10:31) เหตุฉะนั้น แม้แต่การกระทำ “ดี” เหล่านี้ก็ยังเป็นส่วนหนึ่งของการกบฏของเรา

และจะไม่ถูกนับว่าเป็น“ความดี” เลย เมื่อจุดสิ้นสุดของยุคนี้มาถึง—
ในความสัมพันธ์กับพระเจ้า

3. มนุษย์ไร้ความสามารถที่จะยอมจำนนเชื่อฟังต่อพระเจ้า และทำความดีอย่างสิ้นเชิง

เมื่อพิจารณาจากคำว่า “เนื้อหนัง” ก่อนหน้านี้ (หมายถึง มนุษย์ที่ถูก
แยกออกจากพระคุณของพระเจ้า) เราพบว่าเปาโลเรียกเนื้อหนังนี้ว่า
เป็นการตกเป็นทาสของการกบฏอย่างสิ้นเชิง โรม 8:7-8 กล่าวไว้ว่า
“เพราะว่าการเอาใจใส่เนื้อหนังนั้นคือการเป็นศัตรูต่อพระเจ้า
ไม่ปฏิบัติตามธรรมเนียมบัญญัติของพระเจ้า และที่จริงไม่สามารถปฏิบัติ
ตามได้ และคนที่อยู่ในเนื้อหนัง จะเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้ายกไม่ได้”

“การเอาใจใส่เนื้อหนัง” (ตามตัวอักษร หมายถึง “จิตใจของ
เนื้อหนัง”) คือ จิตใจของมนุษย์ที่ถูกแยกออกจากการทรงสถิตอยู่ของ
พระวิญญาณของพระเจ้า (“ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ใน
พวกท่านแล้ว ท่านก็ไม่อยู่ในเนื้อหนัง แต่อยู่ในพระวิญญาณ” โรม 8:9)
ดังนั้น ตามธรรมชาติของมนุษย์แล้ว มนุษย์มีจิตใจที่ไม่ได้ยอมจำนน
เชื่อฟังพระเจ้า และไม่สามารถยอมจำนนเชื่อฟังต่อพระองค์ได้ มนุษย์
ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงสภาพของตัวเองได้

เอเฟซัส 2:1 บอกว่า ครั้งหนึ่งเราผู้ซึ่งเป็นคริสเตียนเคย “ตายโดย
การละเมิดและการบาป” ความตายในที่นี้ก็คือ การที่เราไม่สามารถ
มีชีวิตฝ่ายวิญญาณใด ๆ กับพระเจ้าได้เลย เรามีชีวิตอยู่ทางกายภาพ
ก็จริง แต่หัวใจของเรานั้นเป็นเหมือนหินก้อนหนึ่งต่อพระเจ้า (อฟ.
4:18; อสค. 36:26) ใจของเรามีดบอดและไม่สามารถมองเห็นพระสิริ
ของพระเจ้าในพระคริสต์ได้ (2 คร. 4:4-6) เราปราศจากความสามารถ
อย่างสิ้นเชิงที่จะเปลี่ยนแปลงสภาพของตัวเอง

4. การกบฏของเราสมควรที่สุดที่จะได้รับการลงโทษชั่วนิรันดร์

เอเฟซัส 2:3 กล่าวต่อไปว่าในความตายของเรา เราเป็น “คนที่สมควรได้รับการลงโทษ²” หมายความว่าเราอยู่ภายใต้พระพิโรธของพระเจ้า เพราะความเสื่อมทรามของจิตใจของเราที่ทำให้เราตายต่อพระเจ้า

ความมีอยู่จริงของนรก คือ การกล่าวโทษที่ชัดเจนของพระเจ้า ต่อความผิดของเราอย่างไม่มีที่สิ้นสุด หากความเสื่อมทรามหรือความชั่วของเราไม่สมควรได้รับการลงโทษตลอดไปเป็นนิรันดร์ พระเจ้าก็คงไม่ยุติธรรมที่ทรงชู้กรรโชกเราด้วยการลงโทษที่น่ากลัวประดุจต้องทนทุกข์ทรมานตลอดนิรันดร์แบบนี้ แต่พระคัมภีร์สอนว่าพระเจ้าทรงยุติธรรมในการกล่าวโทษประณามผู้ไม่เชื่อในนรกตลอดนิรันดร์ (2 ธส. 1:6-9; มธ. 5:29-30; 10:28; 13:49-50; 18:8-9; 25:46; วอ. 14:9-11; 20:10) เพราะฉะนั้น ตามคำขยายความของนรกที่เป็นการถูกพิพากษาประณามอย่างสิ้นเชิงนี้ เราต้องคิดว่าตัวเองถูกประณามอย่างสิ้นเชิงโดยปราศจากพระคุณแห่งการช่วยให้รอดของพระเจ้า

ความจริงอันน่าสยดสยองของความเสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิง

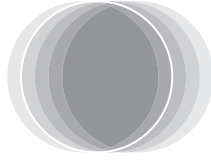
โดยสรุปแล้ว ความเสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิงหมายความว่ามนุษย์กบฏต่อพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง ทุกสิ่งที่เราทำภายใต้การกบฏนี้คือความบาป มนุษย์ปราศจากความสามารถอย่างสิ้นเชิงในการยอมจำนนเชื่อฟังพระเจ้าและไม่สามารถที่จะเปลี่ยนแปลงสภาพของตัวเองได้ ด้วยเหตุนี้เราทุกคนจึงสมควรที่สุดแล้วที่จะได้รับการลงโทษตลอดไปชั่วนิรันดร์

เป็นการยากที่ดูเหมือนจะกล่าวเกินจริงถึงความสำคัญของการยอมรับสภาพที่แท้จริงของเราว่าชั่วร้ายเช่นนั้น หากเราคิดว่าโดยพื้นฐานแล้วเราก็เป็นคนดี หรืออย่างน้อยก็ไม่ได้ชั่วร้ายอย่างสิ้นเชิงต่อ

2 แปลได้อีกว่า ลูกแห่งพระพิโรธ - ผู้แปล

พระเจ้าขนาดนั้น ความเข้าใจของเราเกี่ยวกับกิจแห่งการทรงไถ่ของพระเจ้ายิ่งบกพร่องและไม่สมบูรณ์ แต่หากเราถ่อมใจลงภายใต้ความจริงอันเลวร้ายว่าสภาพของเรานั้นเสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิง เราก็จะมองเห็นและชื่นชมพระสิริและความอัศจรรย์ของพระราชากิจของพระเจ้า ที่กล่าวถึงในอีกสี่ประเด็นถัดไป

จุดประสงค์ของหนังสือเล่มนี้ คือ เพื่อให้เรามีประสบการณ์กับพระคุณของพระเจ้ายิ่งขึ้น ไม่ใช่เพื่อทำให้เกิดความรู้สึกหดหู่หรือหมดกำลังใจ หรือไม่อยากทำอะไรอีกต่อไป การรู้ความร้ายแรงของโรคที่เราเป็นอยู่นั้น จะทำให้เราอัศจรรย์ใจในความยิ่งใหญ่ของแพทย์ผู้รักษาเรามากยิ่งขึ้น การรู้ขนาดความลึกของรากแห่งการกบฏของเรา จะทำให้เรางุนงงสนเท่ห์กับพระคุณแห่งความอดกลั้นและความอดทนของพระเจ้าที่มีต่อเรา การรู้และตระหนักถึงสภาพความเสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิงของเรานั้นจะส่งผลอย่างน่าอัศจรรย์และลึกซึ้งอย่างยิ่งต่อวิธีการที่เรานมัสการพระเจ้าและวิธีที่เราปฏิบัติต่อผู้อื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อศัตรูของเรา

4

พระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้

คุณจะสังเกตเห็นว่า ผมเปลี่ยนลำดับของตัวย่อ TULIP จาก 1 พระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้ (Irresistible grace) ซึ่งอยู่ในลำดับที่ 4 มาอยู่ในลำดับที่ 2 ต่อจาก T ความเสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิง (Total depravity) ด้วยเหตุผลที่ว่าในช่วงหลายปีที่ผ่านมา จากประสบการณ์ของผมพบว่าคริสเตียนส่วนใหญ่มีประสบการณ์ส่วนตัวกับพระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้ ถึงแม้พวกเขาจะไม่ได้เรียกเช่นนั้นก็ตาม การมีประสบการณ์ส่วนตัวกับพระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้นี้ช่วยให้ผู้คนเข้าใจห้าประเด็นเหล่านี้ได้รวดเร็วมากยิ่งขึ้น ประเด็นนี้จะช่วยให้พวกเขาเห็นความจริงของพระคัมภีร์ในประเด็นอื่น ๆ ด้วย

ยิ่งไปกว่านั้น ผมแทบไม่เจอคริสเตียนที่ยกย่องตัวเองว่าการกลับใจเชื่อเป็นสิ่งที่เขาทำได้เองเลย มีบางอย่างที่เกี่ยวกับพระคุณแท้จริงในใจของผู้เชื่อที่ทำให้เราต้องการอยากจะถวายพระเกียรติสิริทั้งสิ้นแด่พระเจ้า ตัวอย่างเช่น ถ้าผมถามผู้เชื่อสักคนหนึ่งว่าเขาจะตอบคำถามของพระเยซูในวันแห่งการพิพากษาครั้งสุดท้ายอย่างไร หากพระเยซูถามเขาว่า “เมื่อเจ้าได้ยินข่าวประเสริฐ ทำไมเจ้าจึงเชื่อเรา ในขณะที่เพื่อนของเจ้าก็ได้ยินเหมือนกันแต่ไม่ได้เชื่อ” ซึ่งมีเพียงผู้เชื่อ

ไม่กี่คนเท่านั้น ที่จะตอบว่า “นั่นก็เพราะว่าฉันฉลาดกว่า หรือเก่งกว่า หรือไวต่อฝ่ายวิญญาณกว่า หรือได้รับการอบรมมาดีกว่า หรือถ่อมใจกว่า” แต่เราส่วนใหญ่โดยสัญชาตญาณแล้ว รู้สึกทันทีเลยว่าเราควรสรรเสริญพระคุณของพระเจ้าโดยพูดว่า “เพราะพระคุณของพระเจ้าฉันจึงเชื่อ” กล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ เรารู้โดยสัญชาตญาณว่าพระคุณของพระเจ้าเป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งต่อการกลับใจเชื่อของเรา นี่แหละที่เป็นความหมายของพระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้

แต่เราต่อต้านพระคุณ

หลักคำสอนเรื่องพระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้นั้นไม่ได้หมายความว่าอำนาจตามความประสงค์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ถูกขัดขวางต่อต้านเลย แต่หมายความว่า หากพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประสงค์สิ่งใด พระองค์สามารถเอาชนะทุกการต่อต้านขัดขวางและทำให้อำนาจตามความประสงค์ของพระองค์เป็นสิ่งที่ไม่อาจต่อต้านได้

ใน กิจการ 7:51 สเทเฟนกล่าวกับพวกผู้นำชาวยิวว่า “เจ้าพวกคนหัวแข็ง ใจดื้อดึง และหูตึง พวกท่านขัดขวางพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่เสมอ บรรพบุรุษของท่านทั้งหลายทำอะไร พวกท่านก็ทำอย่างนั้น” และเปาโลเองก็ได้พูดถึงการทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เสียพระทัย และการดับพระวิญญาณบริสุทธิ์ (อฟ. 4:30; 1 ธส. 5:19) พระเจ้าทรงให้คำเตือนและคำเรียกร้องมากมายแต่ถูกต่อต้าน ซึ่งอันที่จริงแล้วประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอลทั้งหมดในพระคัมภีร์เดิม เป็นเพียงเรื่องราวของมนุษย์เรื่องหนึ่งที่ต่อต้านคำสั่งและพระบัญชาของพระเจ้ามาเป็นเวลาอย่างยาวนานเท่านั้น ดังตัวอย่างคำอุปมาเรื่องคนเช่าสวนชั่วคราว (มธ. 21:33-43; เทียบกับ โรม 10:21) การต่อต้านนี้ไม่ได้เป็นการขัดแย้งกับอำนาจอธิปไตยสูงสุดของพระเจ้าเลย พระเจ้า

ทรงอนุญาตให้เกิดขึ้นและพระองค์ทรงสามารถเอาชนะการต่อต้านนี้ได้เมื่อไรก็ตามที่พระองค์ต้องการ

หลักคำสอนเรื่องพระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้หมายความว่าพระเจ้าทรงอำนาจอธิปไตยสูงสุดและสามารถพิชิตการต่อต้านทุกรูปแบบเมื่อใดก็ตามที่พระองค์ต้องการ “สำหรับพระองค์ ชาวพิภพทั้งสิ้นนับว่าไร้ค่า พระองค์ทรงทำตามชอบพระทัยท่ามกลางกองทัพล้างสวรรค์ และท่ามกลางชาวพิภพด้วย ไม่มีผู้ใดยับยั้งพระหัตถ์ของพระองค์ได้” (ดาเนียล 4:35) “พระเจ้าของเราทั้งหลายอยู่ในฟ้าสวรรค์ สิ่งใดที่พอพระทัย พระองค์ก็ทรงกระทำ” (สดุดี 115:3) เมื่อพระเจ้าทรงปณิธานที่จะกระทำให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จลุล่วง ก็จะไม่มีผู้ใดสามารถขัดขวางพระองค์ได้เลย “ข้าพระองค์ทราบว่ พระองค์ทรงทำทุกสิ่งได้ และพระประสงค์ของพระองค์จะสำเร็จ (โยบ 42:2)

การทำงานของพระเจ้าในการนำเราไปสู่ความเชื่อ

นี่คือสิ่งที่เปาโลสอนไว้ใน โรม 9:14-18 ซึ่งทำให้ฝ่ายตรงข้ามกล่าวว่า “ถ้าอย่างนั้น ทำไมพระองค์ยังทรงติเตียน? ใครจะขัดขึ้นพระประสงค์ของพระองค์ได้?” เปาโลจึงตอบว่า “มนุษย์เอ๋ย ท่านเป็นใครที่จะโต้ตอบกับพระเจ้า? สิ่งซึ่งถูกปั้นจะกล่าวแก่ผู้ปั้นได้หรือว่า ‘ทำไมท่านจึงปั้นข้าพเจ้าอย่างนี้?’ ส่วนช่างปั้นหม้อ ไม่มีสิทธิเอาดินก้อนเดียวกันมาปั้นเป็นภาชนะที่ใช้ในโอกาสพิเศษอันหนึ่ง และทั่ว ๆ ไปอีกอันหนึ่งหรือ?” (โรม 9:20-21)

ยิ่งไปกว่านั้น พระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้นี้ยังเป็นการอ้างถึงพระราชกิจอันอธิปไตยของพระเจ้าที่ทรงมีชัยชนะเหนือหัวใจแห่งการกบฏของเรา และทรงนำเราไปสู่ความเชื่อในพระคริสต์ เพื่อเราจะได้รับความรอด ถ้าหลักคำสอนเรื่องความเสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิง

ที่เราได้เรียนรู้ไปในบทที่แล้วเป็นความจริง ฉะนั้น ความรอดก็จะมีเลยหากปราศจากพระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้ และถ้าเราได้ตายแล้วในการบาปของเรา และเพราะเหตุวิสัยแห่งการกบฏของเราจึงทำให้เราไม่สามารถยอมจำนนเชื่อฟังพระเจ้าได้ หากเป็นเช่นนั้น เราก็จะไม่มีวันเชื่อในพระคริสต์ นอกเสียจากว่าพระเจ้าทรงมีชัยชนะเหนือการกบฏของเรา

บางคนอาจพูดว่า “ถูกต้อง พระวิญญาณบริสุทธิ์ต้องเป็นผู้ที่ชักนำเรามาหาพระเจ้า แต่เราก็มีเสรีภาพในการที่จะปฏิเสธหรือยอมรับการทรงชักนำนั้นได้” ซึ่งนี่ไม่ใช่สิ่งที่พระคัมภีร์สอน เพราะหากปราศจากพระคุณที่พระเจ้าทรงประทานให้เราอย่างต่อเนื่องเพื่อช่วยเราให้รอดจากบาป เราก็จะใช้เสรีภาพของเราเพื่อต่อต้านพระเจ้าเสมอ นี่แหละคือความหมายของ “การไม่สามารถยอมจำนนเชื่อฟังพระเจ้า” “เพราะว่าการเอาใจใส่เนื้อหนังนั้นคือการเป็นศัตรูต่อพระเจ้า ไม่ปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้า และที่จริงไม่สามารถปฏิบัติตามได้ และคนที่อยู่ในเนื้อหนังจะเป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้ายิ่งไม่ได้” (โรม 8:7-8)

ถ้าคนๆ หนึ่งถ่อมใจพอที่จะยอมจำนนเชื่อฟังต่อพระเจ้า นั่นเป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงประทานธรรมชาติใหม่ที่อ่อนน้อมและถ่อมใจให้กับเขา หากคนๆ หนึ่งยังคงมีหัวใจแข็งกระด้างและจองหองเกินกว่าจะยอมจำนนเชื่อฟังต่อพระเจ้า นั่นเป็นเพราะเขาคงนั้นไม่ได้รับเจตจำนงด้านจิตวิญญาณที่เต็มใจจะทำอย่างนั้นได้ แต่การที่เราจะเข้าใจข้อนี้มนำวันนี้ เราจะต้องมาดูที่พระคัมภีร์

นอกจากพระบิดาจะทรงรักนำ

ใน ยอห์น 6:44 พระเยซูตรัสว่า “ไม่มีใครมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดา ผู้ทรงใช้เรามาจะทรงชักนำให้เขามา” การทรงชักนำนี้ เป็นการทำงาน อันอธิปไตยแห่งพระคุณของพระเจ้า ซึ่งถ้าหากไม่มีพระคุณนี้ เราทั้งหลายก็จะไม่สามารถรอดจากการที่เราบาปต่อต้านพระองค์ได้เลย แต่อีกครั้งหนึ่ง บางคนอาจแย้งว่า “พระเจ้าทรงชักนำมนุษย์ ทุกคน ไม่ใช่แค่บางคน” แล้วพวกเขาก็จะอ้าง ยอห์น 12:32 ว่า “เมื่อเรา ถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราจะชักนำทุกคนให้มาหาเรา”

ซึ่งแน่นอนว่าข้อโต้แย้งนี้มีปัญหามากมายตามมา หนึ่งในนั้น ก็คือคำที่แปลว่า “ทุกคน” ตามภาษาต้นฉบับ (ภาษากรีก *pantas*) หมายถึง “ทั้งหมด” ซึ่งไม่มีคำว่า “คน” พระเยซูเพียงแต่ตรัสว่า “เมื่อ เราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราจะชักนำ ทั้งหมด ให้มาหาเรา” เมื่อเราเข้าใจอย่างนี้แล้ว เราจะต้องถามโดยตั้งอยู่บนบริบทเดียวกัน กับพระธรรมยอห์นว่า “ทั้งหมด” ในที่นี้ กล่าวถึงอะไร

บริบทหนึ่งที่คล้ายคลึงกันที่อยู่ในบทก่อนหน้านี้ ยอห์น 11:50-52 มหาปุโรหิตคายาฟาสกำลังพูดความจริงมากกว่าที่เขารู้ ยอห์นบันทึกว่า

“[ท่าน]...ไม่รู้หรือว่าเป็นการดีสำหรับพวกท่านที่จะมีคนหนึ่ง ตายเพื่อประชาชน แทนที่จะให้คนทั้งชาติต้องพินาศ” เขาไม่ได้ กล่าวอย่างนั้นตามความคิดของเขาเอง แต่เพราะเหตุที่เขาเป็น มหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น เขาจึงกล่าวเป็นคำพยากรณ์ว่า พระเยซูจะสิ้นพระชนม์แทนชนชาตินั้น และไม่ใช่แทนชาติยิว เท่านั้น แต่เพื่อรวบรวมลูกพระเจ้าที่กระจัดกระจายให้รวมเข้า เป็นหนึ่งเดียว

ถ้อยคำสุดท้ายเหล่านี้ อธิบายขอบเขตการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูตามที่ยอห์นได้กล่าวไว้ในพระกิตติคุณเล่มนี้ พระเยซูไม่ได้สิ้นพระชนม์เพื่อชาติเดียวเท่านั้น แต่ “เพื่อรวบรวมลูกพระเจ้าที่กระจัดกระจายให้รวมเข้าเป็นหนึ่งเดียว”—ลูกของพระเจ้าทุกคน นี่เป็นการกล่าวถึงคนต่างชาติที่พระเจ้าจะทรงชักนำให้มาหาพระองค์อย่างเจาะจง เมื่อพวกเขาได้ยินข่าวประเสริฐ พวกเขาถูกเรียกว่า “ลูกของพระเจ้า” เพราะพระเจ้าทรงเลือกและรับพวกเขาเป็นลูก ดังที่เปาโลได้กล่าวไว้ใน เอเฟซัส 1:4-5

ดังนั้นแล้ว หากการเปรียบเทียบนี้ถูกต้อง ก็จะหมายความว่าในยอห์น 12:32 คำว่า *ทั้งหมด* นั้นไม่ใช่มนุษย์ทุกคน แต่เป็น “ลูกทั้งหมดของพระเจ้า” “เมื่อเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราจะชักนำ *ลูกทั้งหมดของพระเจ้า* ให้มาหาเรา” คือจากทุกเผ่า ทุกภาษา ทุกชนชาติ และทุกประชาชาติ (วิวรณ์ 5:9)

หรือคุณอาจพูดได้ว่า “เราจะชักนำ *แกะทั้งหมด* ของเรา” เพราะพระเยซูตรัสในยอห์น 10:15 ว่า “เราสละชีวิตเพื่อฝูงแกะ”—แกะ *ทั้งหมด* และในยอห์น 10:27 “แกะของเราย่อมฟังเสียงของเรา และเรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะเหล่านั้นก็ตามเรา”—แกะ *ทั้งหมด* หรือคุณอาจพูดว่า “เราจะชักนำ *ทั้งหมด* ที่อยู่ฝ่ายซ้ายจะ” เพราะพระเยซูทรงตรัสไว้ในยอห์น 18:37 ว่า “ทุกคนที่อยู่ฝ่ายซ้ายจะยอมฟังเสียงของเรา” หรือคุณอาจพูดได้ว่า “เราจะชักนำ *ทั้งหมด* ที่เป็นของพระเจ้า” เพราะพระเยซูทรงตรัสไว้ในยอห์น 8:47 ว่า “คน^{ที่}มาจากพระเจ้า ก็ย่อมฟังพระดำรัสของพระเจ้า” หรือคุณอาจพูดได้อีกว่า “เราจะชักนำ *สาวก* ที่พระบิดาประทานแก่เรา” เพราะพระเยซูทรงตรัสไว้ในยอห์น 6:37 ว่า “สาวก^{ที่} ที่พระบิดาประทานแก่เราจะมาหาเรา”

กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พระกิตติคุณยอห์นตลอดทั้งเล่มนั้น เป็นความจริงที่พระบิดาและพระบุตรทรงนำผู้คนออกจากความมืดมาสู่ความสว่าง และพระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อพวกเขาเหล่านี้ พระองค์จึงถูกยกขึ้นเพื่อพวกเขา—เพื่อคนเหล่านี้ *ทุกคน* จะถูกชักนำมาหาพระองค์—*ทุกคน* ที่เป็นลูก *ทุกคน* ที่เป็นแกะ *ทุกคน* ที่อยู่ฝ่ายซ้ายจะ *ทุกคน* ที่พระบิดาประทานแก่พระบุตร ซึ่งสิ่งที่ยอห์น 12:32 เพิ่มเข้ามาก็คือว่า สิ่งนี้เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์โดยชี้คนทั้งโลกไปที่การถูกตรึงกางเขนของพระคริสต์ และประกาศข่าวประเสริฐที่ใครก็ตามที่เชื่อในพระองค์จะรอด ในการเทศนาประกาศพระคริสต์ที่ทรงถูกยกขึ้นนั้น พระเจ้าทรงเปิดหูของคนหูตึง แกะไ้ได้ยินเสียงของพระเยซูและตามพระองค์ไป (ยอห์น 10:16, 27)

แต่การใช้ข้อโต้แย้งหลักในยอห์น 12:32 (ชักนำทั้งหมด) เพื่อปฏิเสธการทรงชักนำในยอห์น 6:44 (“ไม่มีใครมาถึงเราได้นอกจากพระบิดาผู้ทรงใช้เรามาจะทรงชักนำให้เขามา และเราจะให้คนนั้นเป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย”) ซึ่งจริง ๆ แล้วก็เกิดขึ้นตามนั้น คือ ตามที่ยอห์นได้อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างการทรงชักนำของพระเจ้า และความล้มเหลวของยูดาสในการติดตามพระเยซูจนถึงที่สุด

ในยอห์น 6:64-65 (THKJV) พระเยซูตรัสว่า

“แต่ในพวกท่านมีบางคนที่ไม่เชื่อ” (เพราะพระเยซูทรงทราบแต่แรกว่าผู้ใดไม่เชื่อ และเป็นผู้ใดที่จะทรยศพระองค์ และพระองค์ตรัสว่า “เหตุฉะนั้นเราจึงได้บอกท่านทั้งหลายว่า ‘ไม่มีผู้ใดจะมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาของเราจะทรงโปรดประทานให้ผู้นั้น”

พระเยซูตรัสว่าเหตุผลที่พระองค์ทรงตรัสเช่นนั้น (ยอห์น 6:44) ว่า “ไม่มีผู้ใดจะมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาของเราจะทรงโปรดประทานให้

(=ถูกชักนำ) ผู้นั้น” ก็คือ เพื่ออธิบายว่าทำไม “ในพวกท่านมีบางคนไม่เชื่อ” ซึ่งเราสามารถถอดความได้ดังนี้ คือ พระเยซูทรงทราบตั้งแต่แรกแล้วว่ายูดาจะไม่เชื่อในพระองค์ แม้ว่าเขาจะได้รับคำสอนและคำเชื่อเชิญมากมายก็ตาม และเพราะพระเยซูทรงรู้อยู่แล้ว พระองค์จึงอธิบายด้วยประโยคที่ว่า “ไม่มีผู้ใดจะมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาของเราจะทรงโปรดประทานให้ผู้นั้น”

มีหลายสิ่งอย่างในชีวิตของยูดาที่เป็นไปในทางที่ดี—ในแง่ที่ว่า ยูดาถูกชักชวน ถูกชักจูง และถูกชักนำเป็นเวลา 3 ปี แต่ประเด็นของพระเยซูในยอห์น 6:44 และ 6:65 คือการที่ยูดาต่อต้านพระคุณนั้น ไม่ใช่ปัจจัยชี้ขาดที่สำคัญที่สุด สิ่งชี้ขาดที่สำคัญที่สุดก็คือ การมาถึงพระคริสต์ไม่ได้ (โปรดประทานให้) เขา ยูดา ไม่ได้ “ถูกชักนำ” โดยพระบิดาให้มาถึงพระคริสต์ เขาไม่ได้รับของประทานแห่งพระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้ นี่คือเหตุผลที่เราพูดถึง “พระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้” ซึ่งเราทุกคนก็ล้วนต่างต่อต้านพระคุณเช่นเดียวกับยูดา และเหตุผลที่ทำให้เราแต่ละคนมาถึงพระเยซูได้ ไม่ใช่เพราะเราเก่งกว่า หรือฉลาดกว่า หรือเป็นคนดีมากกว่ายูดา แต่เป็นเพราะพระบิดาทรงมีชัยชนะการต่อต้านของเรา และทรงชักนำเรามาหาพระคริสต์ ทุกคนรอดโดยพระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้—พระคุณอัศจรรย์ของพระเจ้า!

วิญญาณจิตของข้าถูกพันธนาการมาแสนนาน

ปกคลุมด้วยบาปและคิบลานอยู่ในความมืดมน

พระเนตรพระองค์ส่องรัศมีเจิดจ้า

ข้าตื่นขึ้นมาในคุกที่มืด แต่กลับใสด้วยความสว่าง

ไช้ตรวนข้าหลุดออก หัวใจข้าเป็นไท

ข้าลุกขึ้น ออกไปและติดตามพระองค์

นี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อพระบิดาทรง “ชักนำเรา” ให้มาถึงพระเยซูอย่างไม่อาจถูกขัดขวางและไร้ข้อผิดพลาด

ข้อเรียกร้องสำหรับความรอดในฐานะที่เป็นของประทาน จากพระเจ้า

ขอให้พิจารณาวิธีที่เปาโลอธิบายการกลับใจที่เป็นของประทานจากพระเจ้า ใน 2 ทิโมธี 2:24-25 เปาโลกล่าวว่า “ส่วนผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะต้องไม่เป็นคนที่ชอบทะเลาะ แต่ต้องมีใจเมตตาต่อทุกคน เป็นอาจารย์ที่เหมาะสมและมีความอดทน แก่ไขความคิดเห็นของฝ่ายตรงข้ามด้วยความสุภาพอ่อนโยน เพราะพระเจ้าอาจโปรด [ประทาน] ให้พวกเขากลับใจ และมาถึงความรู้ในความจริง”

เช่นเดียวกับที่พระเยซูได้ตรัสไว้ในยอห์น 6:65 ว่า การมาถึงพระเยซูเป็นการ “ได้รับ” จากพระบิดา ดังนั้น ตรึงนี้เปาโลจึงกล่าวว่าการกลับใจเป็นการ “ได้รับ” จากพระบิดา “พระเจ้าอาจจะโปรด [ประทาน] ให้คนเหล่านั้นกลับใจ” โปรดสังเกตว่า เปาโลไม่เพียงแต่บอกว่า ความรอดเป็นของประทานจากพระเจ้าเท่านั้น แต่เปาโลยังบอกอีกว่าข้อเรียกร้องสำหรับความรอดก็เป็นของประทานจากพระเจ้าด้วยเช่นกัน เมื่อคน ๆ หนึ่งได้ยินนักเทศน์พูดว่า “จงกลับใจและจงมาหาพระคริสต์” คน ๆ นั้นสามารถเลือกที่จะต่อต้านการเรียกนั้นได้ เขาสามารถไม่เชื่อฟังได้ เขาสามารถพูดว่า “ไม่ ฉันจะไม่กลับใจ”

แต่ถ้าพระเจ้าทรงประทานการกลับใจให้เขา เขาจะไม่สามารถต้านทานได้เลย เพราะว่าความหมายอันลึกซึ้งของของประทานแห่งการกลับใจ คือ พระเจ้าได้เปลี่ยนหัวใจของเรา และทรงทำให้หัวใจของเรามีความเต็มใจที่จะกลับใจ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ของประทานแห่งการกลับใจเป็นการมีชัยชนะเหนือการต่อต้านการกลับใจ ด้วย

เหตุนี้เราจึงเรียกการงานของพระเจ้านี้ว่า “พระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้” การต่อต้านขัดขวางการกลับใจนั้น ถูกแทนที่ด้วยของประทานแห่งการกลับใจ นั่นคือวิธีที่พวกเราทุกคนกลับใจ

คนที่กลับใจอย่างแท้จริงมากมายหลายคนไม่รู้เรื่องนี้ พวกเขาไม่ได้รับการสอนในสิ่งที่ถูกต้องเกี่ยวกับวิธีที่พวกเขากลับใจเชื่อ เพราะเหตุนี้เอง การนมัสการและความรักของพวกเขาจึงแคระแกร็น ไม่เติบโตเสียที และบางทีคุณอาจเป็นหนึ่งในนั้น ซึ่งหากนี่เป็นความจริง ขอจงอย่าโกรธคนที่สอนคุณเลย จงชื่นชมยินดีด้วยความปีติยินดีอย่างยิ่งที่คุณได้เห็นใน 2 ทิโมธี 2:25 และปล่อยให้หัวใจของคุณเต็มล้นด้วยความขอบคุณ และใจแตกสลายด้วยความชื่นชมยินดีเมื่อคุณรู้ว่าการกลับใจของคุณนั้นน่าอัศจรรย์เพียงไร การกลับใจเป็นของประทานแห่งพระคุณของพระเจ้าที่ทรงประทานให้เราเปล่า ๆ ซึ่งหมายความว่า พระเจ้าทรงรักคุณเป็นพิเศษมากกว่าที่คุณเคยคิดเสียอีก

ไม่พึงต่อเจตจำนงของเรา

จากตรรกะนั้นควรเป็นที่ประจักษ์ชัดแก่เราแล้วว่า พระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้ ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าบังคับให้เรากลับใจ หรือเชื่อ หรือติดตามพระเยซูที่เป็นการณ์ต่อเนื่องต่อเจตจำนงของเรา ซึ่งนั่นอาจเป็นความขัดแย้งในแง่หนึ่งด้วยซ้ำ เพราะการเชื่อ การกลับใจ และการติดตามนั้น เป็นการทำความเต็มใจเสมอ หรือแม้ก็ด้วยความหน้าซื่อใจคด พระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้นี้ ไม่ได้เป็นการขูดกระชากลากผู้ที่ไม่เต็มใจให้เข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า แต่เป็นการทำให้คนที่ไม่เต็มใจเกิดความเต็มใจ ความเต็มใจนี้ไม่ได้เกิดจากการถูกกระตุ้นจากภายนอก เช่น การถูกตะขอเกี่ยวหรือถูกล่ามด้วยโซ่ แต่เกิดจากพลัง

จากภายใน เช่น ความหิวกระหายใหม่ และความปรารถนาอันแรงกล้า เพราะเหตุนี้ พระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้จึงเข้ากันได้ดีกับการเทศนา และการเป็นพยานที่พยายามโน้มน้าวผู้คนให้ทำในสิ่งที่สมเหตุสมผล และสิ่งที่สอดคล้องกับผลประโยชน์สูงสุดของพวกเขา พระเจ้าทรงใช้พันธกิจแห่งพระวาระเพื่อบรรลุการเปลี่ยนแปลงที่เหนือธรรมชาติในหัวใจ การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้มาซึ่งการกลับใจและความเชื่อ

เปาโลเขียนใน 1 โครินธ์ 1:23-24 ว่า “เราประกาศเรื่องพระคริสต์ทรงถูกตรึงที่กางเขนนั้น อันเป็นสิ่งที่พวกยิวสะดุด และพวกต่างชาติถือว่าเป็นเรื่องโง่ แต่สำหรับพวกที่พระเจ้าทรงเรียกนั้น ทั้งพวกยิวและพวกกรีก ต่างถือว่าพระคริสต์ทรงเป็นฤทธานุภาพและพระปัญญาของพระเจ้า” ขอให้สังเกตคำว่า “เรียก” สองแบบที่ใช้ในพระคัมภีร์ตอนนี้

ประการแรก คำเทศนาของเปาโลนั้น เป็นการเทศนาให้กับทุกคน ทั้งชาวยิวและชาวกรีก นี่คือการทรงเรียกทั่วไปของข่าวประเสริฐ เป็นการเสนอความรอดอย่างเป็นกลางและไม่เลือกปฏิบัติแก่ทุกคน ใครก็ตามที่เชื่อในพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงที่กางเขน ผู้นั้นจะได้รับพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดและเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของ แต่บ่อยครั้งผู้ที่ได้ยินการทรงเรียกทั่วไปนี้มักจะฟังด้วยหูที่ปิดอยู่ และเรียกได้ว่าเป็นความโง่เขลา

แต่ขอให้สังเกตประการที่ 2 ให้ดี เปาโลกล่าวถึง*การทรงเรียก* ในอีกแบบหนึ่ง เปาโลบอกว่าในบรรดาผู้ที่ได้ยิน (ทั้งยิวและกรีก) มีบางคนที่ไม่นอกจากจะได้ยินการทรงเรียกทั่วไปแล้ว คนเหล่านั้นยังถูก “เรียก” ในอีกทางหนึ่งด้วย “แต่สำหรับพวกที่พระเจ้าทรงเรียกนั้น ทั้งพวกยิวและพวกกรีก ต่างถือว่าพระคริสต์ทรงเป็นฤทธานุภาพและพระปัญญาของพระเจ้า” (ข้อ 24) กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พวกเขาถูกเรียก

ในลักษณะที่พวกเขาไม่ได้ถือว่าไม้กางเขนนั้นเป็นเรื่องโง่เขลาอีกต่อไป แต่เป็นพระปัญญาและฤทธานุภาพของพระเจ้า

มีบางอย่างเกิดขึ้นในหัวใจของพวกเขาที่ได้เปลี่ยนวิธีที่พวกเขาเห็นพระคริสต์ออกไป ซึ่งจะไม่ขอเรียกว่าเป็นการทรงเรียกทั่วไป แต่เป็นการทรงเรียกอย่างเกิดผลของพระเจ้า เหมือนกับการเรียกลาซารัสให้ออกมาจากอุโมงค์ พระเยซูทรงเรียกด้วยเสียงดังว่า “ลาซารัส ออกมาเถิด” (ยอห์น 11:43) คนตายนั้นก็ออกมา การทรงเรียกเช่นนี้ก่อให้เกิดผลตามการทรงเรียกนั้น หากทรงเรียกให้ “มีชีวิต!” ชีวิตก็ถูกสร้างขึ้น หากทรงเรียกให้ “กลับใจ!” ก็จะทำให้เกิดการกลับใจ หากทรงเรียกให้ “เชื่อ!” ความเชื่อก็จะเกิดขึ้น และหากทรงเรียกให้ “ตามเรามา!” ก็จะทำให้เกิดการเชื่อฟัง เปาโลบอกว่าใครก็ตามที่ได้รับการทรงเรียกเช่นนี้จะไม่ถือว่าไม้กางเขนเป็นเรื่องที่โง่เขลาอีกต่อไป แต่จะถือว่าเป็นพระปัญญาและฤทธานุภาพของพระเจ้า พวกเขาเหล่านั้นไม่ได้มาหาพระคริสต์ภายใต้การถูกบีบบังคับให้มา แต่พวกเขามาหาพระคริสต์ได้อย่างอิสระเป็นไท เพราะพวกเขาให้คุณค่ากับชุมทรัพย์ล้ำค่าที่ไม่มีที่สิ้นสุดอย่างแท้จริง และนี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกเขา การต่อต้านไม้กางเขนของพวกเขาพ่ายแพ้ไปแล้ว เพราะการทรงเรียกของพระเจ้าได้ทำลายความมีเดบอดทางจิตวิญญาณของพวกเขา และทำให้พวกเขาเห็นว่านี่คือพระปัญญาและฤทธานุภาพของพระเจ้า ซึ่งนี่แหละ คือสิ่งที่เราหมายถึงเมื่อเราพูดถึงพระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้

พระราบกิจภายใต้ดวงตาของเรา

พระเจ้าทรงเปลี่ยนเจตจำนงของเราโดยปราศจากการฝืนเจตจำนงของเราได้อย่างไรนั้น ได้อธิบายเพิ่มเติมใน 2 โครินธ์ 4:4-6:

พระของยุคนี้ได้ทำให้ความคิดของคนที่ไม่เชื่อมีตม่นไป เพื่อไม่ให้เห็นความสว่างของข่าวประเสริฐ คือเรื่องพระสิริของพระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระฉายาของพระเจ้า เพราะว่าเราไม่ได้ประกาศตัวเอง แต่ประกาศว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และประกาศว่าตัวเราเองเป็นทาสของท่านทั้งหลาย เพราะเห็นแก่พระเยซู เพราะว่าพระเจ้าผู้ตรัสว่าให้ความสว่างส่องออกมาจากความมืด ทรงส่องสว่างเข้ามาในใจของเรา เพื่อให้เรามีความสว่างแห่งความรู้ถึงพระสิริของพระเจ้า ที่ปรากฏบนพระพักตร์ของพระคริสต์

เนื่องจากมนุษย์ตาบอดมองไม่เห็นคุณค่าของพระคริสต์ ดังนั้น จึงจำเป็นต้องมีการอัศจรรย์เพื่อให้พวกเขามา เพื่อจะได้เห็นและเชื่อ เปาโลเปรียบเทียบการอัศจรรย์นี้กับวันแรกของการทรงสร้าง เมื่อพระเจ้าตรัสว่า “จงเกิดความสว่าง” ประโยคหนึ่งที่มีมหัศจรรย์ที่สุดเกี่ยวกับวิธีที่เราทุกคนถูกนำออกจากความมืดบอดมาสู่การมองเห็นได้—จากการเป็นทาสสู่อิสรภาพ และจากความตายสู่ชีวิต คือ “เพราะว่าพระเจ้าผู้ตรัสว่าให้ความสว่างส่องออกมาจากความมืด ทรงส่องสว่างเข้ามาในใจของเรา เพื่อให้เรามีความสว่างแห่งความรู้ถึงพระสิริของพระเจ้า ที่ปรากฏบนพระพักตร์ของพระคริสต์” ความสว่างที่แท้จริง—ความสว่างแห่งจิตวิญญาณ—ได้ส่องสว่างเข้ามาในใจของเราซึ่งเป็น “ความสว่างแห่งความรู้ถึงพระสิริของพระเจ้า ที่ปรากฏบนพระพักตร์ของพระคริสต์” (ข้อ 6) หรือเช่นในข้อ 4 ที่เป็น “ความสว่างของข่าวประเสริฐ คือเรื่องพระสิริของพระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระฉายาของพระเจ้า” กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระเจ้าทรงทำให้พระสิริ—ความจริงและความมั่งคั่งที่สามารถพิสูจน์ได้ด้วยตนเอง—ของพระคริสต์ปรากฏและดึงดูดใจของเรา

ตั้งแต่วินาทีนั้นเป็นต้นมา เจตจำนงพื้นฐานของเราที่มีต่อพระคริสต์ก็เปลี่ยนไป แท้จริงแล้ว นี่คือการทรงถูกสร้างใหม่—การบังเกิดใหม่ นี่คือการกระทำของพระเจ้าเช่นเดียวกับการทรงเรียกอย่างเกิดผลที่เราเห็นใน 1 โครินธ์ 1:24 ที่ว่า “สำหรับพวกที่พระเจ้าทรงเรียกนั้น...ต่างถือว่า [ตอนนี้เห็นแล้วว่า] พระคริสต์ทรงเป็นฤทธานุภาพและพระปัญญาของพระเจ้า” ตาของคนเหล่านั้นที่ได้รับการทรงเรียกได้ถูกเปิดออกโดยอำนาจอธิปไตยสูงสุด—อานุภาพแห่งการทรงสร้างของพระเจ้า เพื่อที่พวกเขาจะไม่เห็นว่าไม้กางเขนเป็นเรื่องที่โง่เขลาอีกต่อไป แต่เห็นว่าเป็นฤทธานุภาพและพระปัญญาของพระเจ้า การทรงเรียกอย่างเกิดผลนี้ คือ การอัศจรรย์ในการขจัดความมืดบอดทางจิตวิญญาณของเราออกไป พระเจ้าทำให้พระสิริของพระคริสต์เปล่งประกายด้วยความมั่งคั่งที่ไม่อาจต้านทานได้ และนี่ก็คือพระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้

“องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเปิดหัวใจของนาง”

อีกตัวอย่างหนึ่งของเรื่องนี้ใน กิจการ 16:14 ที่นางลิเดียกำลังฟังคำเทศนาของเปาโลอยู่ ลูกากล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเปิดใจของนางให้สนใจถ้อยคำที่เปาโลกล่าว” เราจะได้ยินความจริงและความมั่งคั่งของพระคริสต์ในข่าวประเสริฐไม่ได้เลย เว้นเสียแต่ว่าพระเจ้าจะทรงเปิดหัวใจของเรา การทรงเปิดหัวใจเช่นนี้แหละ คือความหมายของพระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้ เป็นการพิชิตการต่อต้านของเจตจำนงที่มีขอบเขตต่อความมั่งคั่ง และหนุนหนักต่อความดีงามของข่าวประเสริฐของเรา

อีกวิธีหนึ่งที่จะอธิบายเรื่องนี้ได้ก็คือ “การบังเกิดใหม่” หรือการเกิดใหม่อีกครั้งหนึ่ง การบังเกิดใหม่เป็นการทรงสร้างอย่างอัศจรรย์

ของพระเจ้าที่ทำให้คนที่ “ตายไปแล้ว” สามารถรับพระคริสต์และรับความรอดได้ เราไม่ได้บังเกิดใหม่ด้วยความเชื่อของตัวเอง พระเจ้าต่างหากที่ทรงทำให้เรามีความเชื่อโดยการบังเกิดใหม่ ขอให้สังเกตวิธีที่ยอห์นสื่อถึงความสัมพันธ์ใน 1 ยอห์น 5:1 “คนที่เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์ ก็เกิดจากพระเจ้า” นี่หมายความว่า การเกิดจากพระเจ้ามาก่อนและความเชื่อตามมาทีหลัง การเชื่อในพระเยซูไม่ใช่สาเหตุของการเกิดใหม่ แต่เป็นหลักฐานว่าเราได้ “เกิดจากพระเจ้า” แล้ว

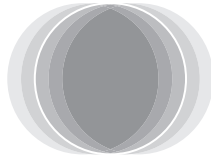
การบังเกิดใหม่: กิจแห่งการทรงสร้างอันอธิปไตยของพระเจ้า เพื่อยืนยันเกี่ยวกับเรื่องนี้ ขอให้สังเกตจากพระกิตติคุณยอห์นว่า การรับพระคริสต์ของเรา เกี่ยวข้องกับการบังเกิดจากพระเจ้าอย่างไร “แต่ทุกคนที่ยอมรับพระองค์ คือคนที่เชื่อในพระนามของพระองค์นั้น พระองค์ก็จะประทานสิทธิให้เป็นลูกของพระเจ้า ซึ่งในฐานะนั้น พวกเขาไม่ได้เกิดจากเลือดเนื้อหรือกาม หรือความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า” (ยอห์น 1:12-13) ยอห์นกล่าวว่า พระเจ้าประทานสิทธิให้เป็นลูกของพระองค์แก่ทุกคนที่ยอมรับพระคริสต์ (ข้อ 12) จากนั้นยอห์นกล่าวต่อไปว่า ผู้ที่ยอมรับพระคริสต์ “ไม่ได้เกิดจากเลือดเนื้อหรือกาม หรือความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า” กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เราจำเป็นต้องยอมรับพระคริสต์เพื่อที่เราจะได้เป็นลูกของพระเจ้า แต่การบังเกิดที่นำคนหนึ่งคนใดเข้าไปสู่ครอบครัวของพระเจ้านั้น ไม่ได้เป็นไปตามเจตจำนงหรือความประสงค์ของมนุษย์เลย ซึ่งมีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ทำได้

มนุษย์ตายแล้วในการล่วงละเมิดและการบาป (อฟ. 2:1) มนุษย์ไม่สามารถสร้างตัวเองขึ้นมาใหม่หรือสร้างชีวิตใหม่ในตัวเองได้ มนุษย์ต้องเกิดจากพระเจ้าเท่านั้น จากนั้น ด้วยลักษณะธรรมชาติใหม่จากพระเจ้า มนุษย์จึงจะสามารถมองเห็นพระคริสต์ได้ตามอย่างที่พระองค์ทรงเป็นจริง ๆ และต้อนรับพระคริสต์อย่างอิสระในทุกสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น การกระทำทั้งสองอย่างนี้ (การบังเกิดใหม่และความเชื่อ) เชื่อมต่อกันสนิทมากจนเมื่อเราประสบด้วยตัวเองแล้ว เราไม่สามารถแยกแยะหรือจำแนกทั้งสองออกจากกันได้ พระเจ้าให้กำเนิดเราใหม่และแสงสว่างแรกของชีวิตในตัวเองเด็กที่บังเกิดใหม่นั้น คือ ความเชื่อ เหตุฉะนั้น การบังเกิดใหม่จึงเป็นผลของพระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้ เพราะการบังเกิดใหม่เป็นกิจแห่งการทรงสร้างอันอธิปไตยของพระเจ้า—“ไม่ได้เกิดจากความประสงค์ของมนุษย์แต่เกิดจากพระเจ้า” ความจริงอันรุ่งโรจน์ของการบังเกิดใหม่นี้ และวิธีที่มันเกิดขึ้นนั้น น่าทึ่งและมหัศจรรย์มากจนทำให้ผมได้เขียนหนังสือเล่มหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยตรงชื่อว่า *Finally Alive: What Happens When We Are Born Again* หากคุณต้องการที่จะเจาะลึกลงไปในความมหัศจรรย์ของพระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้ นี่อาจจะเป็นอีกแหล่งหนึ่งที่จะช่วยให้คุณเข้าใจมากขึ้นได้

เราเริ่มบทนี้ด้วยการบอกว่า คริสเตียนส่วนใหญ่รู้โดยสัญชาตญาณว่าพระคุณของพระเจ้ามีส่วนสำคัญในการทำให้เรากลับใจเชื่อ เรามองดูคนที่ต่อต้านข่าวประเสริฐ และพูดด้วยความกลัวจนตัวสั่นว่า “หากไม่ใช่เพราะพระคุณของพระเจ้า ฉันเองก็คงไม่เชื่อ” ในตอนนี้ ผมหวังว่าอะไรๆ ก็คงจะชัดเจนมากขึ้นว่าทำไมต้องเป็นเช่นนั้น พระเจ้าได้ทรงมีชัยชนะเหนือการต่อต้านของเรา พระองค์ได้

ทรงชักนำเราให้มาหาพระองค์ และพระองค์ได้ทรงประทานการกลับใจให้กับเราจริงๆ พระเจ้าได้ทรงทำให้เราบังเกิดใหม่อีกครั้ง เพื่อที่เราจะรับพระคริสต์ พระองค์ได้ทรงส่องแสงสว่างเข้ามาในหัวใจของเรา เพื่อให้เรามีความสว่างแห่งพระสิริของพระคริสต์ พระองค์ทรงเรียกเรา—เหมือนลาซารัส—จากความตายสู่ชีวิต ดังนั้น จึงไม่ควรแปลกใจเลย ที่คริสเตียนแท้ทุกคนแม้ก่อนได้รับการสอนสิ่งเหล่านี้ ก็รู้โดยสัญชาตญาณว่าพระคุณของพระเจ้าเท่านั้นที่ชี้ขาดนำเรามหาพระคริสต์

บ่อยครั้งที่หัวใจนำความคิดไปสู่ความจริง ซึ่งนี่ก็คือสิ่งที่เกิดขึ้นกับคริสเตียนหลายคนตามพระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้ แต่ตอนนี้เราได้เห็นความจริงนี้ในพระวอนะของพระเจ้าด้วยตนเองแล้ว คำอธิษฐานของผมก็คือ โดยพระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้ ผมขอให้คุณได้สัมผัสกับประสบการณ์แห่งพระคุณของพระเจ้าให้ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น ขอให้คุณนมัสการพระเจ้าและรักผู้คนอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน เพราะนั่นคือประสบการณ์อันลึกซึ้งในพระคุณอันอธิปไตยของพระเจ้าที่ทรงทำกิจอยู่ในตัวคุณ

5

การลบล้างบาปอย่างจำกัด

การลบล้างบาป คือ พระราชกิจของพระเจ้าในพระคริสต์ที่พระเยซูได้ทรงกระทำสำเร็จเสร็จสิ้นแล้วบนไม้กางเขนด้วยชีวิตที่สมบูรณ์แบบ และชอบธรรมของพระองค์ พระเยซูได้ยกเลิกหนี้บาปของเรา พระองค์ทรงรับพระพิโรธอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าที่มีต่อเราแทนเรา และทรงมีชัยชนะเพื่อเราจะได้รับผลประโยชน์ของความรอดทั้งสิ้น การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์เป็นสิ่งจำเป็นเพราะพระเจ้าจะไม่สามารถสำแดงความยุติธรรมของพระองค์เพื่อพระสิริของพระองค์ได้ หากพระเจ้าเพียงกวาดบาปของเราไว้ได้พรมและทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นบาปที่ยังไม่ได้รับการชดใช้ และนั่นคือประเด็นสำคัญใน โรม 3:25-26 (THKJV):

พระเจ้าได้ทรงตั้ง [พระเยซูคริสต์] ไว้ให้เป็นที่ลบล้างพระอาชญา โดยความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์เพื่อสำแดงให้เห็นความชอบธรรมของพระองค์ ในการที่พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระทัย และทรงยกบาปที่ได้ทำไปแล้วนั้นและเพื่อจะสำแดงความชอบธรรมของพระองค์ในปัจจุบันนี้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม และทรงโปรดให้ผู้เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย

คุณสามารถเห็นได้จากประโยคที่เน้นย้ำว่า การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์มีความจำเป็นต่อการพิชิตผู้ลี้ภัยให้ได้รับความชอบธรรมหรือความยุติธรรมของพระเจ้า ในการประกาศคณธรรมว่าชอบธรรมโดยความเชื่อ ทำไมละหรือ? ก็เพราะว่าจะเป็นการไม่ชอบธรรมที่ปล่อยตัวคนบาปให้เป็นอิสระ ราวกับว่าบาปของพวกเขาเป็นสิ่งที่เล็กน้อยไม่ร้ายแรงอะไร ซึ่งทั้งที่จริงแล้ว บาป คือ การดูหมิ่นคุณค่าของพระสิริของพระเจ้า และเนื่องจากคุณค่าของพระสิริของพระเจ้านั้นไม่มีที่สิ้นสุด การล่วงละเมิดจึงออกจากร้ายกาจอย่างไม่มีที่สิ้นสุดเช่นกัน เพราะเหตุนี้ พระเยซูจึงแบกรับคำสาปแช่งซึ่งเกิดจากความบาปของเราแทนเรา เพื่อเราจะถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมและเพื่อพิชิตผู้ลี้ภัยให้ได้รับความชอบธรรมของพระเจ้า

อะไรคือสิ่งที่พระคริสต์ทรงทำสำเร็จแล้วจริงๆ?

คำว่า “การลบล้างบาปอย่างจำกัด” เป็นการกล่าวถึงคำถามที่ว่า “พระคริสต์ทรงกระทำทั้งหมดนี้เพื่อใคร” “พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อใคร” “พระองค์ทรงลบล้างบาปของใคร” “พระองค์ทรงซื้อผลประโยชน์ทั้งหมดจากความรอดไปให้ใคร” แต่เบื้องหลังคำถามเหล่านี้ของขอบเขตของการลบล้างบาปนั้น ยังมีอีกหนึ่งคำถามที่สำคัญพอๆ กันเกี่ยวกับลักษณะของการลบล้างบาปว่า อะไรคือสิ่งที่พระคริสต์ทรงกระทำสำเร็จแล้วจริงๆ เพื่อคนเหล่านั้นที่พระองค์ทรงได้สิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน? คำถามนี้จะนำคำตอบที่ถูกต้องมากยิ่งไปสู่คำถามข้ออื่น ๆ

ถ้าคุณกล่าวว่า พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อมนุษย์ทุกคน ในแบบเดียวกันทั้งสิ้น นั่นหมายความว่า คุณต้องจำกัด ลักษณะ ของการลบล้างบาปแตกต่างไปจากสิ่งที่คุณเชื่อมาก หากคุณเชื่อว่า ในทางใด

ทางหนึ่งโดยเฉพาะ พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนที่เชื่อจริง ๆ ในกรณีแรก คุณจะเชื่อว่าการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ไม่ได้เป็นการให้ *ความปลอดภัยแน่นอน* ในเรื่องความรอดของใครเลยสักคนเดียว แต่เป็นเพียงการทำให้มนุษย์ทุกคนมีความปลอดภัยเพื่อให้สิ่งอื่นมาเป็นตัวกำหนดในการช่วยพวกเขาให้รอดเท่านั้น กล่าวคือ นั่นเป็นทางเลือกของมนุษย์ ซึ่งในกรณีนี้ การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ไม่ได้เป็นการยกเลิกคำพิพากษาโทษประหาร และไม่ได้เป็นการรับประกันแน่นอนถึงชีวิตใหม่สำหรับผู้ใดเลย การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์เป็นเพียงแค่การสร้างความเป็นไปได้ของความรอดซึ่งจะเป็นจริงได้ก็ต่อเมื่อมนุษย์เป็นผู้กำหนดหรือชี้ขาดเท่านั้น กล่าวคือ นั่นเป็นความเชื่อของมนุษย์เอง ด้วยความเข้าใจเกี่ยวกับการลบล้างบาปเช่นนี้ ความเชื่อและการกลับใจจึงไม่ได้เป็นของประทานจากพระเจ้าที่ซื้อมาด้วยพระโลหิตเพื่อคนบาปที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้แล้ว แต่เป็นการกระทำของคนบาปบางคนที่สามารถทำให้พระโลหิตนั้น เกิดผลสำหรับตัวพวกเขาเอง

คุณจะเริ่มเห็นว่าหลักคำสอนเรื่องการลบล้างบาปนี้ เชื่อมโยงสนิทกับพระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้ในบทก่อนหน้านี้มากเพียงไร ผมคิดว่าสิ่งที่พระคัมภีร์สอน คือ พระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้นี้ เป็นการถูกซื้อมาด้วยพระโลหิตของพระเยซู การบังเกิดใหม่เป็นการถูกซื้อมาด้วยพระโลหิต การทรงเรียกอย่างเกิดผลเป็นการถูกซื้อมาด้วยพระโลหิต และของประทานแห่งการกลับใจ ก็เป็นการถูกซื้อมาด้วยพระโลหิตเช่นเดียวกัน ไม่มีใครที่สมควรได้รับกิจการแห่งพระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้เหล่านี้เลย สิ่งเหล่านี้มาถึงเราได้ก็เพราะพระคริสต์ทรงเก็บรักษาไว้โดยพระโลหิตและความชอบธรรมของพระองค์ ซึ่งนั่นหมายความว่าพระเยซูไม่ได้รักษาสิ่งเหล่านั้นเพื่อทุกคนในแบบ

เดียวกัน ไม่อย่างนั้นแล้ว ทุกคนก็จะบังเกิดใหม่ ทุกคนก็จะได้รับการเรียกอย่างเกิดผล และทุกคนก็จะได้รับของประทานแห่งการกลับใจ

ดังนั้น คำถามจากส่วนตัวและจากประสบการณ์ที่เราแต่ละคนได้พบในตอนต้นของบทนี้ คือ เราเชื่อว่าพระคริสต์ทรงปกป้องรักษาการทรงเรียก ชีวิต ความเชื่อ และการกลับใจที่เราเมื่ออยู่ในตอนนี้ให้มั่นคงปลอดภัยเพื่อเราหรือไม่? หรือฉันทำสิ่งเหล่านี้ได้ด้วยตัวของฉันเองเพื่อที่สิ่งที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ทำสำเร็จนั้น จะถูกนับว่าเป็นของฉัน? เพราะหากพระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อทุกคนในแบบเดียวกัน การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ก็ไม่ได้รับมาซึ่งความถูกต้องชอบธรรมของพระองค์แห่งการบังเกิดใหม่ หรือความเชื่อ หรือการกลับใจสำหรับคนทีรอด หากเป็นเช่นนั้น เราก็ต้องบังเกิดใหม่เองโดยปราศจากความอัศจรรย์ของการซื้อด้วยพระโลหิตของพระคริสต์ และเราต้องมาให้ถึงความเชื่อและกลับใจด้วยตัวของเราเอง โดยปราศจากของประทานแห่งความเชื่อและการกลับใจที่ถูกซื้อมาด้วยพระโลหิตของพระคริสต์

กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ถ้าเราเชื่อว่าพระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อมนุษย์ทุกคนในแบบเดียวกัน ผลประโยชน์ของไม้กางเขนก็ไม่อาจรวมเอาพระเมตตาซึ่งเป็นสิ่งที่นำเราไปสู่ความเชื่อได้ เพราะหากพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อมนุษย์ทุกคนจริง มนุษย์ทุกคนก็ควรจะถูกนำมาให้เชื่อ และถ้าหากพระเมตตาที่นำเราไปสู่ความเชื่อ (พระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้) ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่พระคริสต์ทรงซื้อด้วยพระโลหิตของพระองค์แล้วบนไม้กางเขน เราก็ถูกทอดทิ้งให้ไปปรับการปลดปล่อยจากความตาย จากความมืดบอด และจากการบงาบของเราโดยทางอื่นแทน เราถูกทิ้งให้หาหนทางไปสู่ความปลอดภัยของพระคริสต์โดยทางอื่น เพราะเนื่องจากพระองค์ไม่ได้มีประตุ (การ

บังเกิดใหม่ ความเชื่อ และการกลับใจ) ให้เรา ในตอนที่พระองค์
สิ้นพระชนม์

จริง ๆ แล้วใครคือผู้ที่ถูกจำกัดการลบล้างบาป

ดังนั้น จึงเห็นได้ชัดว่าไม่ใช่คนที่ยึดถือหลักคำสอนของคาลวินเป็นผู้ที่
ถูกจำกัดการลบล้างบาป แต่เป็นพวกที่ปฏิเสธการสิ้นพระชนม์เพื่อ
การลบล้างบาปของพระคริสต์ที่ได้ทำให้สิ่งที่เราต้องการที่สุดแต่ไร้ซึ่ง
ความหวังสำเร็จแล้ว—ความรอดจากสภาพแห่งความตาย ความรอด
จากใจที่แข็งกระด้าง และความรอดจากความมืดบอดทางจิตวิญญาณ
ภายใต้พระพิโรธของพระเจ้า พวกเขาจำกัดฤทธานุภาพและ
ประสิทธิผลของการลบล้างบาปเพื่อที่พวกเขาจะพูดได้ว่า การลบล้าง
บาปสำเร็จแล้วแม้กระทั่งกับคนที่ตายด้วยความไม่เชื่อและถูก
ประณามลงโทษด้วย ซึ่งการที่พวกเขาจะพูดต่อไปได้ว่า พระคริสต์ทรง
สิ้นพระชนม์เพื่อมนุษย์ทุกคนในแบบเดียวกันนั้น พวกเขาต้องจำกัด
ความเป็นไปได้ หรือ โอกาส ของการลบล้างบาปสำหรับความรอด
เพื่อมนุษย์ที่ล้มลงในบาปจะสามารถรับความเชื่ออย่างเกิดผลได้โดย
ไม่ได้จัดเตรียมไว้โดยไม่กางเขนเพื่อหนีจากความตายและการกบฏ
ของตนเองได้

ในทางกลับกัน เราไม่ได้จำกัดฤทธานุภาพและประสิทธิผลของ
การลบล้างบาป แต่เราพูดว่าบนไม้กางเขนนั่น พระเจ้าทรงเห็นการ
ทรงไถ่ที่เกิดขึ้นจริง และสำเร็จเกิดผลสำหรับลูกของพระเจ้าจาก
ทุกสิ่งที่จะทำลายพวกเขา รวมถึงความไม่เชื่อของพวกเขาด้วย และ
เรายืนยันว่าเมื่อพระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเจ้าสาวของพระองค์
อย่างเฉพาะเจาะจงนั้น พระองค์ไม่เพียงแค่สร้างความเป็นไปได้หรือ
โอกาสสำหรับความรอดเท่านั้น แต่พระองค์ทรงซื้อและปกป้องรักษา

พวกเขาไว้ให้มั่นคงปลอดภัยด้วยทุกสิ่งที่เป็นเพื่อให้พวกเขาได้รับความรอดจริงๆ รวมถึงพระคุณของการบังเกิดใหม่และของประทานแห่งความเชื่อด้วย

เราไม่ได้ปฏิเสธว่าพระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยทุกคนให้รอดในบางความหมาย เปาโลกล่าวใน 1 ทิโมธี 4:10 ว่าในพระคริสต์พระเจ้าทรงเป็น “พระผู้ช่วยให้รอดของทุกคน โดยเฉพาะบรรดาผู้ที่เชื่อในพระองค์” แต่สิ่งที่เราปฏิเสธก็คือว่า การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์มีไว้สำหรับมนุษย์ทุกคนในแบบเดียวกัน พระเจ้าทรงส่งพระคริสต์มาช่วยทุกคนให้รอดในบางความหมาย และพระเจ้าทรงส่งพระคริสต์มาช่วยผู้ที่เชื่อให้รอดในความหมายที่เฉพาะเจาะจง พระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับแต่ละคนนั้นแตกต่างกันไป นั่นคือวิธีตามธรรมชาติในการอ่าน 1 ทิโมธี 4:10

สำหรับ “มนุษย์ทุกคน” การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์เป็นรากฐานของข่าวประเสริฐที่ประทานให้อย่างเปล่าๆ นี่คือความหมายของยอห์น 3:16 “พระเจ้าทรงรักโลกดังนี้ คือได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” การส่งพระบุตรลงมาเพื่อคนทั้งโลกตามความเข้าใจที่พระเยซูตรัสไว้อย่างชัดเจน: เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ ในความเข้าใจนี้พระเจ้าทรงส่งพระเยซูมาเพื่อทุกคน หรือเราจะใช้คำจาก 1 ทิโมธี 4:10 พระเจ้าทรงเป็น “พระผู้ช่วยให้รอดของทุกคน” ที่ว่าพระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อจัดเตรียมการให้อภัยที่ถูกต้องแท้จริงและน่าเชื่อถืออย่างยิ่งแก่ทุกคน คือทุกคนที่วางใจในพระคริสต์ จะได้รับความรอดโดยไม่มีข้อยกเว้น

เมื่อข่าวประเสริฐถูกประกาศออกไป พระคริสต์จะถูกเสนอให้กับทุกคนโดยไม่เลือกปฏิบัติ และเป็นข้อเสนอแท้ที่แน่นอนสำหรับทุกคน

สิ่งที่ถูกเสนอคือพระคริสต์ และใครก็ตาม—ใครก็ตามจริง ๆ—ที่รับพระคริสต์ก็จะได้รับทุกสิ่งที่พระองค์ทรงนำมาเพื่อแกะของพระองค์ หรือเจ้าของพระองค์ ขาวประเสริฐไม่ได้ เสนอ ความเป็นไปได้ของความรอด แต่ขาวประเสริฐ คือ ความเป็นไปได้ของความรอด และสิ่งที่ขาวประเสริฐนำเสนอก็คือ พระคริสต์และผลสัมฤทธิ์ที่ไม่มีจุดสิ้นสุดในพระองค์ ที่พระองค์ทรงทำสำเร็จแล้วโดยการสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์เพื่อประชากรของพระองค์

บทบาทสำคัญของพันธสัญญาใหม่¹

รากฐานตามหลักพระคัมภีร์ที่บอกว่า พระคริสต์ไม่เพียงแต่สิ้นพระชนม์เพื่อจัดเตรียมความรอดแก่ผู้ที่เชื่อเท่านั้น แต่เพื่อซื้อความเชื่อของผู้ที่ได้รับการเลือกสรรด้วย คือ ข้อเท็จจริงที่ว่าพระโลหิตของพระเยซูทรงปกป้องรักษาพระพรแห่งพันธสัญญาใหม่ไว้สำหรับประชากรของพระองค์ให้มั่นคงตลอดกาล ความเชื่อของผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกและทรงเรียกนั้น ถูกซื้อโดย “พระโลหิตแห่งพันธสัญญา” (มธ.26:28)

มุมมองคำสอนของอาร์มีเนียนอธิบายคนบาปว่าเป็นคนที่ต้องการความช่วยเหลือจากพระเจ้าเพื่อที่พวกเขาจะเชื่อได้ ซึ่งนั่นเป็นความจริง เราต้องการความช่วยเหลือ แต่เราต้องการความช่วยเหลือมากกว่าพวกที่ยึดถือคำสอนของอาร์มีเนียนคิดเสียอีก ในมุมมองนั้น

1 ข้อโต้แย้งตามหัวข้อนี้ถูกพัฒนาให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นในคำเทศนาของ จอห์น ไพเพอร์ (John Piper) เรื่อง “My Glory I Will Not Give to Another”: Preaching the Fullness of Definite Atonement for the Glory of God,” ในเดวิดและโจนาธาน กิบสัน (David and Jonathan Gibson), eds, *From Heaven He Came and Sought Her: Definite Atonement in Historical, Biblical, Theological, and Pastoral Perspective* (Wheaton, Illinois: Crossway, 2013)

หลังจากได้รับความช่วยเหลือจากพระเจ้าแล้วคนบาปจะเป็นผู้กำหนดที่ขาดเอง พระเจ้าเพียงแค่ช่วย แต่คนบาปจะเป็นคนตัดสินใจเอง ด้วยเหตุนี้ “โลหิตแห่งพันธสัญญา” จึงไม่ได้เป็นเครื่องรับประกันที่ขาดความเชื่อของเรา สิ่งที่เป็นเหตุที่ขาดความเชื่อ คือ การกำหนดตัดสินใจของมนุษย์เอง พวกเขาจึงบอกว่าภาระงานแห่งการลบล้างบาปของพระเยซูคริสต์ทำให้เกิดความเป็นไปได้ในทันที แต่ไม่ได้รับประกันผลลัพธ์ที่จะออกมา แต่พันธสัญญาใหม่ที่ซื้อมาด้วยพระโลหิตของพระคริสต์นั้น สอนบางอย่างที่แตกต่างออกไปอย่างมาก ให้เรามาดูคำสอนของพันธสัญญาใหม่ที่อยู่ตรงหน้าเราด้วยกัน

พระเจ้าทรงตรัสเงื่อนไขของพันธสัญญาใหม่ผ่านทางเยเรมีย์ไว้ว่า

พระยาห์เวห์ตรัสว่า “นี่แน่ะ วันเวลาจะมาถึง ซึ่งเราจะทำพันธสัญญาใหม่ กับเชื้อสายของอิสราเอลและเชื้อสายของยูดาห์ ไม่เหมือนกับพันธสัญญาซึ่งเราได้ทำกับบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย...เป็นพันธสัญญาของเราซึ่งเขาฝ่าฝืน ถึงแม้ว่าเราได้เป็นสามีของเขา” พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ “แต่ี่จะเป็นพันธสัญญาซึ่งเราจะทำกับเชื้อสายของอิสราเอลภายหลังสมัยนั้น” พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ “เราจะบรรจกรรมบัญญัติไว้ในเขาทั้งหลาย และเราจะจารึกมันไว้บนดวงใจของเขา และ...เราจะให้อภัยความผิดบาปของเขา และจะไม่จดจำบาปของเขาอีกต่อไป” (เยเรมีย์ 31:31-34)

ความแตกต่างพื้นฐานประการหนึ่งระหว่างพระสัญญาของพันธสัญญาใหม่ และพันธสัญญาเดิมที่ “ทำไว้กับบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย” นั้น คือ พวกเขาได้ละเมิดฝ่าฝืนพันธสัญญาอันเดิม แต่ใน

พันธสัญญาใหม่ พระเจ้าจะ “บรรจรรวมบัญญัติไว้ในเขาทั้งหลาย” และพระองค์จะ “จารึกมันไว้บนดวงใจของ[พวก]เขา” เพื่อสถานะของพันธสัญญาจะมั่นคงแน่นอนโดยเริ่มต้นพันธสัญญาด้วยอำนาจอธิปไตยสูงสุดของพระเจ้า พันธสัญญาใหม่จะไม่มีวันถูกละเมิดฝ่าฝืน นั่นคือส่วนหนึ่งของการออกแบบพันธสัญญา พันธสัญญานี้ประกาศอ้างสิทธิ์ของผู้ที่เข้าร่วม ทำให้พวกเขาปลอดภัย และปกป้องรักษาพวกเขาเอาไว้

พระเจ้าแม้แต่ทำให้ประเด็นนี้ชัดเจนมากยิ่งขึ้นในเยเรมีย์บทต่อไป:

เราจะให้ใจเดียวและทางเดียวแก่เขา เพื่อเขาจะยำเกรงเรา
อยู่เป็นนิตย์ เพื่อเป็นประโยชน์แก่เขาและแก่ลูกหลานของเขา
ที่ตามมา เราจะทำพันธสัญญานิรันดร์กับพวกเขาว่า เราจะ
ไม่หันไปจากการทำความดีแก่พวกเขา และเราจะบรรจรรวม
ยำเกรงเราไว้ในใจของพวกเขา เพื่อเขาจะไม่หันไปจากเรา เรา
จะยินดีทำความดีแก่เขา (เยเรมีย์ 32:39-41)

พระเจ้าทรงให้พระสัญญาอย่างน้อย 6 ประการ ในข้อพระคัมภีร์
ตอนนี้: 1) เราจะทำพันธสัญญานิรันดร์กับพวกเขา 2) เราจะให้หัวใจ
ที่มั่นคงแก่พวกเขา เพื่อพวกเขาจะยำเกรงเราอยู่เป็นนิตย์ 3) เราจะ
ไม่หันไปจากการทำความดีแก่พวกเขา 4) เราจะบรรจรรวมยำเกรง
เราไว้ในใจของพวกเขา 5) เราจะไม่ปล่อยยให้พวกเขาหันไปจากเรา
และ 6) เราจะยินดีทำความดีแก่เขา

ในเยเรมีย์บทที่ 32 ชัดเจนมากกว่าเยเรมีย์บทที่ 31 ที่ว่าพระเจ้า
ทรงริเริ่มพันธสัญญาด้วยอำนาจอธิปไตยของพระองค์ เพื่อให้แน่ใจ
ว่าพันธสัญญาใหม่นี้จะสำเร็จ พระเจ้าจะไม่ปล่อยยให้พันธสัญญานี้
อยู่ใต้อำนาจเจตจำนงของมนุษย์ที่ล้มลงในบาปให้เป็นผู้ค้าหรือ

ถือรวมในพันธสัญญาใหม่จนถึงที่สุด พระเจ้าจะประทานหัวใจใหม่ —หัวใจที่ยาเกรงพระองค์ให้กับพวกเขา ซึ่งจะเป็นการกระทำของพระเจ้าเท่านั้น ไม่ใช่ของมนุษย์ และพระองค์จะทรงกระทำตามพันธสัญญานี้เพื่อว่า “[พวก]เขาจะไม่หันไปจากเรา” (เยเรมีย์ 32:40) ด้วยเหตุนี้ จอห์น โอเวน (John Owen) จึงได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่า “นี่คือข้อแตกต่างหลักประการหนึ่งของพันธสัญญาทั้งสองนี้ คือที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำในพันธสัญญาเดิมนั้น เป็นเพียงข้อเรียกร้องตามเงื่อนไข แต่ในตอนนี ในพันธสัญญาใหม่พระองค์จะทรงทำให้เกิดผลในทุกคนที่เป็นประชากรของพระองค์ ที่ซึ่งพันธสัญญานี้ได้ครอบคลุมไปถึงพวกเขา”²

ในทำนองเดียวกัน เอเสเคียลได้เผยพระวจนะในลักษณะเดียวกันว่า พระเจ้าจะทรงเป็นผู้ริเริ่มและประทานหัวใจใหม่และวิญญาณใหม่

และเราจะให้ใจเดียวแก่เขาทั้งหลาย และเราจะใส่วิญญาณใหม่ไว้ภายในพวกเขา เราจะนำใจหินออกไปจากเนื้อของเขา และให้ใจเนื้อแก่เขาทั้งหลาย (เอเสเคียล 11:19)

เราจะให้ใจใหม่แก่พวกเจ้า และเราจะบรรจุวิญญาณใหม่ไว้ภายในของเจ้าทั้งหลาย เราจะนำใจหินออกจากเนื้อของเจ้า และให้ใจเนื้อแก่เจ้า เราจะใส่วิญญาณของเราไว้ภายในของเจ้าทั้งหลาย แล้วทำให้เจ้าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และรักษากฎหมายของเรา ทั้งทำตามนั้น (เอเสเคียล 36:26-27)

หัวใจหินที่ไม่ได้บังเกิดใหม่เป็นเหตุผลเบื้องต้นดีกว่าทำไมอิสราเอล

2 จอห์น โอเวน (John Owen), *The Death of Death in the Death of Christ*, in *The Works of John Owen*, ed. W. H. Goold, 16 vols. (Edinburgh: The Banner of Truth Trust, 1967 [1850-1853]), 10:237

ไม่เชื่อถือนในพระสัญญาของพระเจ้า หรือรักพระองค์อย่างสุดหัวใจ สุดจิต สุดความคิด และสุดกำลังของพวกเขา การที่จะให้พันธสัญญาใหม่ประสบความสำเร็จมากกว่าพันธสัญญาเดิม พระเจ้าจะต้องนำเอาใจหินออก และประทานหัวใจที่รักพระองค์ให้กับประชาชนของพระองค์ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พระเจ้าจะต้องริเริ่มพันธสัญญาด้วยความเชื่ออัศจรรย์เพื่อปกป้องรักษาความเชื่อและความรักของประชากรของพระองค์ให้ปลอดภัย ซึ่งนี่ตรงกับสิ่งที่โมเสสกล่าวว่าพระเจ้าจะทรงกระทำอย่างแน่นอน

แล้วพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะประทานใจเชื่อฟังแก่ท่าน และแก้บุตรหลานของท่าน เพื่อท่านจะได้รักพระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน เพื่อท่านทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่ได้ (เฉลยธรรมบัญญัติ 30:6)

กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ในพันธสัญญาใหม่พระเจ้าทรงสัญญาว่าพระองค์จะเป็นผู้ริเริ่มและสร้างหัวใจใหม่ เพื่อมนุษย์จะได้อยู่ในพันธสัญญาใหม่นี้ โดยการทรงริเริ่มของพระเจ้าไม่ใช่ของมนุษย์เอง และหากมีใครสักคนรื้อนรมย์กับการได้เข้าร่วมในพันธสัญญาใหม่ด้วยพระพรอันมากมาย นั่นก็เพราะว่าพระเจ้าทรงยกโทษความผิดบาปของเขาแล้ว พระเจ้าทรงนำเอาใจหินที่แข็งกระด้างของเขาออกไป แล้วทรงประทานใจเนื้อที่อ่อนนุ่มซึ่งยำเกรงและรักพระเจ้าให้กับเขาแทน และทำให้เขาสามารถดำเนินตามกฎเกณฑ์ของพระองค์ได้ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พันธสัญญาใหม่สัญญาถึงการบังเกิดใหม่ สัญญาจะก่อให้เกิดความเชื่อ ความรัก และการเชื่อฟัง ซึ่งเมื่อก่อนมีแต่หัวใจที่แข็งกระด้างเท่านั้น

พระโลหิตของพระเยซูได้มาซึ่งพระสัญญาแห่งพันธสัญญาใหม่ สิ่งที่เราพบเจอเมื่อเรามาถึงพันธสัญญาใหม่ก็คือ พระเยซูทรงเป็นคนกลางของพันธสัญญาใหม่ และพระองค์ทรงรักษาพันธสัญญานี้ให้ปลอดภัยด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง นี่คือการเชื่อมโยงระหว่างการลบล้างบาปและพันธสัญญาใหม่: พระโลหิตของพระเยซูเป็นพระโลหิตแห่งพันธสัญญา การสิ้นพระชนม์ของพระเยซู คือ การสร้างพันธสัญญานี้ด้วยเงื่อนไขทั้งหมดที่เราเพิ่งได้เห็นไป

ตามที่กล่าวไว้ในลูกา 22:20 หลังจากรับประทานอาหารมื้อเย็นมื้อสุดท้ายแล้ว พระเยซูทรงหยิบถ้วยขึ้นมาและตรัสว่า “ถ้วยนี้ที่เทออกเพื่อท่านทั้งหลาย เป็นพันธสัญญาใหม่โดยโลหิตของเรา” เปาโลพูดถึงเรื่องนี้อีกครั้งใน 1 โครินธ์ 11:25 ว่า “หลังจากรับประทานอาหารแล้ว พระองค์ทรงหยิบถ้วยด้วยถ้วยอาภักดิ์เดียวกัน ตรัสว่า ‘ถ้วยนี้คือพันธสัญญาใหม่ โดยโลหิตของเรา’” ผมถือว่าสิ่งนี้หมายความว่า พระสัญญาแห่งพันธสัญญาใหม่เป็นการถูกซื้อเข้ามาด้วยพระโลหิตของพระคริสต์ หรือจะใช้ตามถ้อยคำของพระธรรมฮีบรูว่า “โดยคำปฏิญาณนี้ พระเยซูจึงทรงเป็นผู้ค้ำประกันพันธสัญญาที่ดีกว่าเก่า” (ฮีบรู 7:22) “พระองค์จึงทรงเป็นคนกลางแห่งพันธสัญญาใหม่เพื่อให้คนทั้งหลายที่พระองค์ทรงเรียกมาได้รับมรดกนิรันดร์ตามพระสัญญา» (ฮีบรู 9:15)

เพราะฉะนั้น พระสัญญาทั้งหมดของพันธสัญญาใหม่จึงเป็นพระสัญญาที่ถูกซื้อเข้ามาด้วยพระโลหิตของพระเยซู พระสัญญาเหล่านี้กลายเป็นจริงสำหรับเราได้ ก็เพราะพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อให้พระสัญญาเหล่านี้กลายเป็นจริง ซึ่งหมายความว่าพระเยซูสิ้นพระชนม์เพื่อคำสัญญาเฉพาะของพันธสัญญาใหม่ที่จะสร้างประชากรของพระเจ้า และปกป้องรักษาประชากรของพระเจ้าไว้

ประเด็นที่ผมกำลังบอกอยู่ก็คือว่า ไม่ใช่พระสัญญาทุกข้อของพันธสัญญาใหม่จะขึ้นอยู่กับเงื่อนไขของความเชื่อ แต่หนึ่งในพระสัญญาที่ให้ไว้ในพันธสัญญาใหม่ก็คือ พระเจ้าจะประทาน*เงื่อนไขแห่งความเชื่อ*ให้เอง นั่นเป็นเหตุผลที่ผมพูดว่าผู้คนในพันธสัญญาใหม่นั้น ถูกสร้างขึ้นและถูกปกป้องไว้โดยพระเจ้า “เราจะบรรจุความยำเกรงเราไว้ในใจของพวกเขา เพื่อเขาจะไม่หันไปจากเรา” (เยเรมีย์ 32:40) พระเจ้าทรงบรรจุความยำเกรงพระองค์ไว้ในเราเป็นครั้งแรก และพระเจ้าทรงปกป้องรักษาเราไม่ให้หันไปจากพระองค์ พระเจ้าทรงสร้างประชากรใหม่ของพระองค์ และพระองค์ทรงปกป้องรักษาประชากรใหม่ของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้สิ่งนี้ด้วยพระโลหิตแห่งพันธสัญญา ซึ่งพระเยซูตรัสว่าเป็นโลหิตของพระองค์ (ลูกา 22:20)

ผลจากความเข้าใจเกี่ยวกับพันธสัญญาใหม่นี้ก็คือว่า มีการลบล้างบาปที่ชัดเจนแน่นอนสำหรับผู้คนในพันธสัญญาใหม่ ในการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์พระเจ้าทรงปกป้องรักษาคนบาปกลุ่มหนึ่งที่ไม่สมควรที่จะเป็นประชากรของพระองค์ให้ปลอดภัย โดยการซื้อและรับประกันเงื่อนไขทั้งหมดที่พวกเขาจำเป็นต้องมีเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของประชากรของพระองค์ พระโลหิตแห่งพันธสัญญา—พระโลหิตของพระคริสต์—ซื้อและรับประกันหัวใจใหม่แห่งความเชื่อและการกลับใจ พระเจ้าไม่ได้ทำสิ่งนี้ให้ทุกคน พระองค์ทรงทำเพื่อคนกลุ่มหนึ่งอย่าง “ชัดเจน” หรือ “เฉพาะเจาะจง” โดยที่พระองค์ไม่ได้ติดค้างอะไรคนพวกนั้นเลย และเพราะพระองค์ทรงกระทำโดยทางพระเยซูคริสต์ พระผู้เลี้ยงแกะยิ่งใหญ่ ผู้ทรงสละชีวิตของพระองค์เพื่อฝูงแกะ เราจึงกล่าวกับพระองค์ว่า “ขอพระสิริจงมีแด่ [พระองค์] สืบๆ ไปเป็นนิตย์” (ยิฮู 13:21) ความสำเร็จนี้เป็นส่วนที่ยิ่งใหญ่ของพระเกียรติสิริแห่งไม้กางเขนของพระคริสต์

พระเยซูทรงสละชีวิตของพระองค์เพื่อฝูงแกะ

มีพระคัมภีร์มากมายที่สนับสนุนสิ่งที่เราเพิ่งเห็นและสอนว่าพระประสงค์ของพระเจ้าในการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ รวมไปถึงการรวบรวมผู้คนในพันธสัญญาใหม่โดยพระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้ของพระองค์

ตัวอย่างเช่น ในยอห์น 10:15 พระเยซูตรัสว่า “เราสละชีวิตเพื่อฝูงแกะ” นี่ไม่ได้เป็นเหมือนกับการพูดว่าเราสละชีวิตเพื่อทุกคน ในพระกิตติคุณยอห์น “ฝูงแกะ” ไม่ได้หมายถึงทุกคน คำว่า “ฝูงแกะ” ไม่ได้หมายถึงผู้ที่ใช้กำลังแห่งการตัดสินใจด้วยตนเองเพื่อทำให้เกิดความเชื่อ แต่ฝูงแกะเหล่านี้เป็นคนที่พระเจ้าทรงเลือกและประทานให้แก่พระบุตร (ยอห์น 6:37, 44) พวกเขาเชื่อได้ เพราะพวกเขาเป็นฝูงแกะของพระเจ้า

เราเห็นสิ่งนี้ในยอห์น 10:26 ที่พระเยซูตรัสว่า “พวกท่านไม่เชื่อ เพราะท่านไม่ได้เป็นแกะของเรา” กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ การที่您是แกะทำให้คุณสามารถเชื่อได้ ในทางกลับกัน ถ้าคุณไม่ได้เป็นแกะ คุณก็ไม่สามารถที่จะเชื่อ คนที่เป็นแกะนั้น ไม่ได้ทำให้ตัวเองเป็นแกะโดยความเชื่อของพวกเขาเอง พวกเขาสามารถเชื่อได้ เพราะพวกเขาเป็นแกะของพระเจ้าอยู่แล้ว ดังนั้น เมื่อพระเยซูตรัสว่า “เราสละชีวิตเพื่อฝูงแกะ” พระเยซูทรงหมายความว่า ด้วยโลหิตของเรา เราจึงซื้อคนเหล่านั้นที่พระบิดาได้ประทานแก่เรา และเราปกป้องรักษาความเชื่อของพวกเขา และพระพรทั้งหลายที่มาถึงคนเหล่านั้นที่เป็นหนึ่งเดียวกับเราให้ปลอดภัย

ยอห์น 17 ก็ชี้ไปในทิศทางเดียวกัน พระเยซูทรงจำกัดคำอธิษฐานของพระองค์ในยอห์น 17 ไว้เฉพาะสำหรับฝูงแกะของพระองค์เท่านั้น —คนเหล่านั้นที่พระบิดาได้ประทานแก่พระองค์

ข้าพระองค์สำแดงพระนามของพระองค์ แก่บรรดาคนที่พระองค์
ประทานแก่ข้าพระองค์จากโลก คนเหล่านั้นเป็นของพระองค์
แล้ว และพระองค์ประทานพวกเขาแก่ข้าพระองค์...ข้าพระองค์
อธิษฐานเพื่อพวกเขา ข้าพระองค์ไม่ได้อธิษฐานเพื่อโลก แต่เพื่อ
คนเหล่านั้นที่พระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะว่าเขาเป็น
ของพระองค์...ข้าพระองค์แยกตัวให้บริสุทธิ์เพราะเห็นแก่เขา
ทั้งหลาย เพื่อให้เขารับการแยกให้บริสุทธิ์ด้วยความจริง (ยอห์น
17:6, 9, 19)

การแยกตัวให้บริสุทธิ์ที่ปรากฏอยู่ในที่นี้เป็นการสิ้นพระชนม์ของ
พระเยซูที่กำลังจะเกิดขึ้นกับพระองค์ต่อจากนี้ เพราะฉะนั้น พระเยซู
จึงกำลังบอกว่าการสิ้นพระชนม์ของพระองค์นั้น ถูกออกแบบมา
โดยเฉพาะเจาะจงสำหรับคนเหล่านั้นที่พระองค์ทรงอธิษฐานว่า
“ข้าพระองค์ไม่ได้อธิษฐานเพื่อโลก แต่เพื่อคนเหล่านั้นที่พระองค์
ประทานแก่ข้าพระองค์” (ยอห์น 17:9) ด้วยเหตุนี้ พระเยซูจึงทรง
แยกตัวให้บริสุทธิ์ และด้วยเหตุนี้ พระเยซูจึงทรงสละชีวิตของพระองค์

พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อรวบรวมลูกของพระเจ้า

ยอห์นบอกเราถึงคำเผยพระวจนะที่มาจากมหาบุโรหิตซึ่งมีประเด็น
คล้ายกันนี้ว่า

“[ท่าน]...ไม่รู้หรือว่าเป็นการดีสำหรับพวกท่านที่จะมีคนหนึ่ง
ตายเพื่อประชาชน แทนที่จะให้คนทั้งชาติต้องพินาศ” เขาไม่ได้
กล่าวอย่างนั้นตามความคิดของเขาเอง แต่เพราะเหตุที่เขาเป็น
มหาบุโรหิตประจำการในปีนั้น เขาจึงกล่าวเป็นคำพยากรณ์ว่า
พระเยซูจะสิ้นพระชนม์แทนชนชาตินั้น และไม่ใช้แทนชาติยิว

เท่านั้น แต่เพื่อรวบรวมลูกพระเจ้าที่กระจัดกระจายให้รวมเข้า
เป็นหนึ่งเดียว (ยอห์น 11:50-52)

มี “ลูกของพระเจ้า” ที่กระจัดกระจายอยู่ทั่วโลก คนเหล่านี้คือ “ฝูงแกะ”
—คนเหล่านั้นที่พระบิดาได้ประทานแก่พระบุตรและจะทรงชักนำ
พวกเขาให้มาหาพระเยซูอย่างไม่อาจต้านทานได้ พระเยซูทรง
สิ้นพระชนม์เพื่อรวบรวมคนเหล่านี้เข้าเป็นหนึ่งเดียวกัน ประเด็นนี้
ก็เหมือนกับยอห์น 10:15-16 ที่ว่า “เราสละชีวิตเพื่อฝูงแกะ แกะอื่น
ที่ไม่ได้เป็นของคอกนี้เราก็มีอยู่ แกะพวกนั้นเราก็ต้องพามาด้วย และ
แกะพวกนั้นจะฟังเสียงของเรา” คำว่า “รวบรวม” ในยอห์น 11:52 และ
คำว่า “พามา” ในยอห์น 10:16 คือ พระราชกิจเดียวกันของพระเจ้า
และทั้งสองอย่างนี้คือการออกแบบของพระเจ้าบนไม้กางเขนของ
พระคริสต์ พระคริสต์ไม่ได้สิ้นพระชนม์เพียงเพื่อให้สิ่งนี้เป็นไปได้ แต่
เพื่อทำให้สิ่งนี้เกิดขึ้นจริง

ยอห์นอธิบายเรื่องนี้อีกครั้งในวิวรณ์ 5:9 สวรรค์ร้องเพลงบทใหม่
ถวายแด่พระคริสต์ว่า “พระองค์ทรงเป็นผู้ที่สมควรจะรับม้วนหนังสือ
และทรงแกะตราหนังสือนั้นออก เพราะพระองค์ถูกปลงพระชนม์และ
ทรงไถ่คนด้วยพระโลหิตเพื่อถวายพระเจ้า คือคนจากทุกเผ่า ทุกภาษา
ทุกชนชาติและทุกประชาชาติ” ซึ่งสอดคล้องกับยอห์น 10:16 ยอห์น
ไม่ได้กล่าวว่า การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์เป็นค่าไถ่สำหรับทุกคน
แต่เป็นการไถ่คน จาก ทุกเผ่าในโลก

นี่คือวิธีที่เราจะเข้าใจข้อพระคัมภีร์ในตอนต่าง ๆ เช่น 1 ยอห์น
2:2 ที่บางคนใช้เพื่อโต้แย้งกับหลักคำสอนเรื่องการลบล้างบาปอย่าง
จำกัดหรือมีขอบเขต (เป็นตอนที่ชวนให้นึกถึงยอห์น 11:52) ซึ่งยอห์น
ได้กล่าวว่า “[พระคริสต์]ทรงเป็น [ผู้ลบล้างพระอาชญาเพราะบาป]

ของเรา และไม่ใช้แค่บาปของเราเท่านั้น แต่ของทั้งโลกด้วย” คำถามก็คือ นี่หมายความว่าพระคริสต์สิ้นพระชนม์ด้วยพระประสงค์ที่จะทำให้พระพิโรธของพระเจ้าที่มีต่อทุกคนในโลกนี้สงบลงใช่หรือไม่? จากทุกสิ่งที่เราได้เห็นจากการจดบันทึกของยอห์นจนถึงตอนนี้ มันไม่น่าจะมีความหมายเช่นนั้น ความคล้ายคลึงกันทางคำพูดระหว่างยอห์น 11:51-52 และ 1 ยอห์น 2:2 นั้นมีความใกล้เคียงกันอย่างมาก จึงมีความเป็นไปได้อย่างยิ่งที่ยอห์นจะพูดถึงสองข้อนี้ในหนึ่งความหมายเดียวกัน

“เขาจึงกล่าวเป็นคำพยากรณ์ว่าพระเยซูจะสิ้นพระชนม์แทนชนชาตินั้น และไม่ใช้แทนชาตินิวเท่านั้น แต่เพื่อรวบรวมลูกพระเจ้าที่กระจัดกระจายให้รวมเข้าเป็นหนึ่งเดียว (ยอห์น 11:51-52)

“และพระองค์ทรงเป็น [ผู้ลบล้างพระอาชญาเพราะบาป] ของเรา และไม่ใช้แค่บาปของเราเท่านั้น แต่ของทั้งโลกด้วย”
(1 ยอห์น 2:2)

คำว่า “ทั้งโลก” คล้ายคลึงกับคำว่า “ลูกพระเจ้าที่กระจัดกระจาย” ดังนั้นจึงเป็นไปได้ตามธรรมชาติที่จะบอกว่าประเด็นของยอห์นใน 1 ยอห์น 2:2 คือการเน้นย้ำว่า การงานแห่งการลบล้างพระอาชญาเพราะบาปของพระเจ้าในพระคริสต์นั้น ไม่ได้ถูกจำกัดเอาไว้ ประหนึ่งว่าพระองค์ทรงสนใจเฉพาะคนยิว หรือชนชั้นใดชนชั้นหนึ่ง หรือชาติใดชาติหนึ่งเท่านั้น และไม่ควรมีคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งที่จะพูดว่า “พระองค์ทรงเป็นผู้ลบล้างพระอาชญาเพราะบาปของกลุ่มเราเท่านั้น” ไม่ใช่เลย การงานแห่งการลบล้างพระอาชญาเพราะบาปของพระองค์นั้น มีไว้เพื่อรวบรวมผู้คนจากทั่ว “ทั้งโลก” คือ “แกะอื่นที่ไม่ได้เป็นของคอกนี้เรากำลังมีอยู่” (ยอห์น 10:16)—ที่กระจัดกระจายอยู่ทั่วโลก คนเหล่านี้เป็น

“ผู้เผยพระวจนะ” ที่พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อพวกเขา, “ลูกของพระเจ้า” ที่กระจัดกระจายที่พระเยซูทรงไถ่, เป็นผู้ที่ได้รับการไถ่แล้ว “จากทุกเผ่า ทุกภาษา ทุกชนชาติ และทุกประชาชาติ”

เป็นคำไถ่สำหรับคนจำนวนมาก

จากความสอดคล้องที่เราได้เห็น ตัวอย่างเช่น ในวิวรณ์ 5:9 (“ทรงไถ่คนด้วยพระโลหิตเพื่อถวายพระเจ้า คือคนจากทุกเผ่า”) พระเยซูตรัสในมาระโก 10:45 ว่า “บุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติคนอื่น และให้ชีวิตของท่านเป็นค่าไถ่คนจำนวนมาก” พระองค์ไม่ได้ตรัสว่า “ค่าไถ่สำหรับทุกคน” แต่เป็น “ค่าไถ่สำหรับคนจำนวนมาก” เช่นเดียวกับที่วิวรณ์ 5:9 กล่าวว่า “ทรงไถ่จากทุกเผ่า” ผมรู้ว่าคำว่า “คนจำนวนมาก” ไม่ได้พิสูจน์ในกรณีนี้ของผม ซึ่งคำว่า “คนจำนวนมาก” ตามเหตุผลแล้ว ก็อาจหมายถึง “ทั้งหมด” ก็ได้ ผมเพียงแต่ต้องการชี้ให้เห็นว่า “คนจำนวนมาก” (แทนที่จะเป็น “ทั้งหมด”) นั้น สอดคล้องกับขีดจำกัดที่เราได้เห็นในบทนี้เท่านั้น

ในทำนองเดียวกัน มัทธิว 26:28 พระเยซูทรงตรัสระหว่างรับประทานอาหารมื้อสุดท้ายว่า “นี่เป็นโลหิตของเรา อันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาที่หลั่งออกเพื่อยกบาปโทษคนจำนวนมาก” ฮีบรู 9:28 กล่าวว่า “พระคริสต์...ทรงถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาครั้งเดียวเป็นพอ เพื่อจะได้ทรงแบกบาปของคนจำนวนมากไว้ แล้วพระองค์จะทรงปรากฏเป็นครั้งที่สอง ไม่ใช่เพื่อกำจัดบาป แต่เพื่อนำความรอดมาให้บรรดาผู้ที่รอคอยพระองค์ด้วยใจจดจ่อ” และอิสยาห์ 53:12 กล่าวว่าผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ “แบกบาปของคนจำนวนมาก”

พระคริสต์ทรงประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร

หนึ่งในข้อพระคัมภีร์ที่ชัดเจนที่สุดเกี่ยวกับความประสงค์เจาะจงของพระเจ้าในการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ คือ เอเฟซัส 5:25-27

ส่วนสามก็จงรักภรรยาของตน เหมือนพระคริสต์ทรงรัก คริสตจักร และประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร เพื่อจะทำให้ คริสตจักรบริสุทธิ์โดยการชำระด้วยน้ำและพระวจนะ เพื่อพระองค์จะได้คริสตจักรที่มีศักดิ์ศรี ไม่มีตำหนิ ริ้วรอย หรือ มลทินใดๆ เลย แต่บริสุทธิ์ปราศจากตำหนิ

ในพระคัมภีร์ตอนนี้ เปาโลกล่าวว่าผู้ที่ได้รับผลประโยชน์จากการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ คือ คริสตจักร เจ้าสาวของพระคริสต์ หนึ่งในเหตุผลที่ผมหวงแหนหลักคำสอนเรื่องการลบล้างบาปอย่างจำกัด หรือการทรงไถ่อย่างเจาะจงนี้ คือ ผมต้องการให้เจ้าสาวของพระคริสต์ ถูกขับเคลือนอย่างถูกต้องด้วยความรักที่พระคริสต์มีต่อเธอ เมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์ นี่ไม่ใช่ความรักที่เพียงต้องการโอบกอดโลกไว้เท่านั้น แต่เป็นความรักต่อเจ้าสาวที่พระองค์ทรงซื้อมา พระเจ้าทรงรู้จักผู้ที่เป็นของพระองค์ และพระองค์ทรงส่งพระบุตรให้มารับเจ้าสาวของพระบุตร

จากสวรรค์ พระองค์ทรงมาและเสาะหาเธอ
เพื่อเป็นเจ้าสาวบริสุทธิ์ของพระองค์
พระองค์ซื้อเธอด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง
เพื่อให้เธอมีชีวิต พระองค์จึงสิ้นพระชนม์³

3 ซามูเอล เจ. สโตน (Samuel J. Stone), "The Church's One Foundation", (<http://www.hymnsite.com/lyrics/umh545.sht>)

การประทานพระองค์เองนี้มีความรักเฉพาะเจาะจงอย่างหนึ่งสำหรับ คริสตจักรที่เธอพลาดไป เมื่อคริสตจักรเข้าใจว่าพระเจ้าไม่ได้มีคน กลุ่มหนึ่งอย่างเฉพาะเจาะจงในน้ำพระทัย เมื่อพระองค์ทรงซื้อ คริสตจักรด้วยพระโลหิตของพระบุตรของพระองค์ ผมเคยกล่าวกับ คริสตจักรที่ผมรับใช้อยู่ว่า “ผมรักผู้หญิงทุกคนในคริสตจักรแห่งนี้ (โดยทั่วไป) แต่ผมรักภรรยาของผมด้วยความรักชนิดพิเศษมาก (อย่าง เฉพาะเจาะจง)” ผมคงไม่อยากให้โนเอล (ภรรยาของผม) คิดว่าผม รักเธอเพียงเพราะผมรักผู้หญิงทุกคน และเธอเผชิญเกิดเป็นผู้หญิง คนหนึ่ง ผมจึงรักเธอหรือ? เช่นเดียวกับพระเจ้าและคนที่อยู่ในโลก ใบนี พระองค์มีความรักโดยทั่วไปสำหรับทุกคน แต่พระองค์ทรงมี ความรักอย่างเฉพาะเจาะจงกับเจ้าสาวของพระองค์ และเมื่อพระคริสต์ ทรงสิ้นพระชนม์ ในการสิ้นพระชนม์นั้น พระองค์ทรงมีจุดประสงค์ อย่างเฉพาะเจาะจงสำหรับเจ้าสาวของพระองค์ พระองค์ทรงรู้จักเจ้า สาวของพระองค์ก่อนการทรงสร้างโลก และพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ เพื่อจะได้เจ้าสาวของพระองค์

ตรรกะอันทรงคุณค่ายิ่งของโรม 8:32

อีกหนึ่งข้อพระคัมภีร์ที่สำคัญเกี่ยวกับการออกแบบและขอบเขตของ การลบล้างบาป คือ โรม 8:32 ข้อนี้เป็นหนึ่งในพระสัญญาที่ล้ำค่าที่สุด ข้อหนึ่งสำหรับประชากรของพระเจ้าของทุกคำสัญญาในพระคัมภีร์ เปาโลกล่าวว่า “พระองค์ผู้ไม่ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ ประทานพระบุตรนั้นเพื่อเราทุกคน ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ประทาน สิ่งสารพัดให้เราด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ” คำถามที่ไม่มีคำตอบนี้ เป็นการคาดคะเนถึงความสามารถของเราว่าเราเองจะตอบได้ และ เปลี่ยนคำถามให้กลายเป็นพระสัญญาที่มั่นคง “[ด้วยว่า]พระองค์ผู้ไม่

ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ประทานพระบุตรนั้นเพื่อเราทุกคน ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ประทานสิ่งสารพัดให้เราด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ” ใครคือ “เรา” ในข้อนี้ล่ะ? ก็คือ “เรา” เหล่านั้นที่อยู่ในข้อ 29-31 (TNCV):

บรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกไว้ล่วงหน้าแล้ว พระองค์ก็ทรงกำหนดไว้ก่อนแล้วให้เป็นเหมือนพระบุตรของพระองค์ เพื่อพระบุตรจะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพี่น้องมากมาย และบรรดาผู้ที่ทรงกำหนดไว้ก่อนนั้น พระองค์ก็ทรงเรียกด้วย บรรดาผู้ที่พระองค์ทรงเรียก พระองค์ก็ทรงนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมด้วย บรรดาผู้ที่ทรงนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม พระองค์ก็ทรงให้รับพระเกียรติสิริด้วย เช่นนี้แล้วเราจะว่าอย่างไร? ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเราใครเล่าจะต่อสู้เราได้?

เหตุผลที่เปาโลสามารถกล่าวคำสัญญาที่น่าทึ่งเช่นนี้กับ “เรา” เหมือนที่เปาโลกล่าวในข้อ 32—ที่ว่าพระเจ้าจะประทานสิ่งสารพัดให้เราด้วยกันกับพระบุตรนั้น—คือว่าคนที่ถูกกล่าวถึงนั้น เป็นคนที่ได้ทรงเลือกไว้แล้ว (หรือรู้ล่วงหน้า) คนที่ทรงกำหนดไว้ก่อนแล้ว คนที่ทรงเรียกไว้แล้ว และคนที่ถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม คนเหล่านี้เป็น “แกะ” เป็น “ลูกของพระเจ้าที่กระจัดกระจายไป” และสำหรับคนเหล่านี้เปาโลกล่าวว่า การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์เป็นหลักประกันที่ไม่สั่นคลอนและแน่นอนอย่างยิ่งว่า พวกเขาจะได้รับทุกสิ่งพร้อมกับพระองค์ นี่คือการกระทำที่แสนอัศจรรย์ของ โรม 8:32

แต่ตรรกะนี้จะเป็นอย่างไร หากพระเจ้าประทานพระบุตรของพระองค์ในลักษณะนี้กับคนมากมายที่ไม่ได้รับสิ่งสารพัด แต่กลับต้องพินาศ? คนในตรรกะนี้ก็ถูกทำลาย มันก็จะกลายเป็นว่า “ถ้าพระเจ้า

ไม่ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ประทานพระบุตรนั้นเพื่อมนุษย์ทุกคนที่อยู่ในโลก เช่นนั้นจึงไม่เป็นความจริงที่ว่าพวกเขาจะได้รับสิ่งสารพัดด้วยกันกับพระองค์ เนื่องจากพวกเขาต่างหลงหาย” แต่ไม่ใช่จุดประสงค์ของพระคัมภีร์ข้อนี้เลย

ข้อนี้กล่าวไว้ว่า เนื่องจากพระเจ้าทรงประทานพระบุตรให้กับประชากรของพระองค์ คนเหล่านั้น—คนที่พระเจ้าทรงรู้ล่วงหน้าและทรงกำหนดไว้แล้วตั้งแต่ก่อนการทรงสร้างโลก—จะได้รับทุกสิ่งที่พระเจ้าประทานให้ ดังนั้น การออกแบบของพระเจ้าในการประทานพระบุตรจึงไม่เพียงเป็นการประทานให้โดยทั่วไปแก่คนทั้งโลกเท่านั้น แต่ยังเป็นหลักประกันอันมั่นคงที่มั่งคั่งอย่างไร้ขอบเขตสำหรับประชากรของพระองค์ด้วย ความปรารถนาอันยิ่งใหญ่ของผมนั้นก็คือ เพื่อให้ประชากรของพระเจ้าเข้าใจเรื่องนี้และเกิดความลึกซึ้งมากขึ้นในเรื่องพระคุณแห่งการทรงไถ่อย่างเฉพาะเจาะจง เราถูกรักษาเป็นพิเศษเฉพาะเจาะจงในการลบล้างบาปไม่ใช่แค่ครั้งโดยทั่วไป อนาคตของเราถูกทำให้ปลอดภัยอย่างเฉพาะเจาะจงแล้วโดยพระโลหิตของพระคริสต์

โดยสรุปแล้ว จุดประสงค์ของพระคัมภีร์เกี่ยวกับการลบล้างบาปอย่างจำกัดก็คือ ในการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ พระเจ้าได้ทรงออกแบบมาอย่างเฉพาะเจาะจงสำหรับผู้ที่พระองค์ทรงเลือก พระองค์ไม่ได้ทรงซื้อเพียงแค่ความเป็นไปได้ที่พวกเขาจะเชื่อและได้รับความรอดเท่านั้น แต่พระองค์ทรงซื้อความเชื่อนั้นด้วย การกลับใจเชื่อของผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกนั้น เป็นการซื้อด้วยพระโลหิต การทรงมีชัยชนะเหนือความตายและการกบฏต่อพระเจ้าของเรา ไม่ได้เกิดขึ้นจากตัวเราเพื่อเราจะมีคุณสมบัติลบล้างบาปเองได้ แต่เป็นพระคุณ

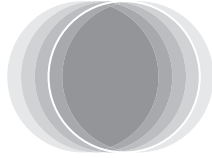
อันอำนาจอธิปไตยของพระเจ้าต่างหากที่ทรงมีชัยเหนือความตายและการกบฏของเรา และพระคุณนี้แหละที่ถูกซื้อไว้เพื่อเราโดยการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์

หากเราต้องการดำดิ่งลงไปสู่ประสบการณ์แห่งพระคุณของพระเจ้าให้มากขึ้น นี่คือนิคมหาสมุทรแห่งความรักเพื่อเราจะสุขสำราญได้ พระเจ้าไม่ได้ประสงค์ให้เจ้าสาวของพระบุตรของพระองค์เพียงแค่มัธยัสถ์ถึงความรักโดยทั่วไป (ความรักโอบกอดโลก) เท่านั้น แต่พระเจ้าทรงประสงค์ให้เจ้าสาวของพระบุตรของพระองค์ได้ซาบซึ้งและดื่มด่ำกับความรักในแบบที่พิเศษและเฉพาะเจาะจงนี้ เป็นความรักที่พระองค์ทรงกำหนดเอาไว้กับเธอตั้งแต่ก่อนทรงสร้างโลก พระเจ้าประสงค์ให้เราจดจ่ออยู่ที่ “เราได้เลือกเจ้า และเราได้ส่งพระบุตรของเรามาสิ้นพระชนม์เพื่อจะได้เจ้า”

นี่คือสิ่งที่เรายื่นเสนอให้กับโลกใบนี้ เราไม่ได้เก็บความจริงนี้ไว้เพื่อตัวเราเอง และเราไม่ได้ละทิ้งโดยพูดว่า ทุกสิ่งที่เรามีให้กับโลกคือความรักทั่วไปของพระเจ้าที่มีต่อทุกคน ไม่ใช่เลย แต่เรายื่นเสนอเรื่องนี้ให้กับพวกเขา คือ เรานำเสนอพระคริสต์ เราหยิบยื่นเรื่องการลงบาบทั้งสิ้นที่เสร็จสิ้นสมบูรณ์และแน่นอนให้กับพวกเขา เราไม่ได้พูดว่า “จงมาถึงความเป็นไปได้” แต่เราพูดว่า “จงมาหาพระเยซู จงรับพระคริสต์” และสิ่งที่เราสัญญาให้กับพวกเขาก็คือ หากพวกเขามาหาพระคริสต์ พวกเขาจะเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์และกับเจ้าสาวของพระองค์ และทุกสิ่งที่พระองค์ทรงซื้อให้กับเจ้าสาวของพระองค์จะเป็นของพวกเขาด้วย และทุกสิ่งที่พระเยซูทรงเก็บรักษาไว้อย่างมั่นคงนั้น ก็จะเป็นส่วนของพวกเขาตลอดไป

ความเชื่อของพวกเขาจะพิสูจน์ตัวเขาว่าอยู่ในพวกที่พระเจ้าทรงเลือกแล้ว และการมาถึงพระคริสต์ของพวกเขาจะพิสูจน์ว่าเขาได้รับผลประโยชน์ การทรงไถ่ และการลบล้างบาปที่แท้จริงอย่างแน่นอนเฉพาะเจาะจงของพระองค์แล้ว

เพื่อให้ประสบการณ์ของเราเกี่ยวกับพระคุณของพระเจ้าแน่นแฟ้นและมั่นคงยิ่งขึ้น เราจะไปต่อกันด้วยหลักคำสอนของการทรงเลือก เพราะพระองค์ทรงเลือกพวกเขาไว้ก่อนแล้ว ด้วยการออกแบบความรักนิรันดร์ที่มีอาจประเมินค่าได้

6

การทรงเลือกอย่างไม่มีเงื่อนไข

ถ้าเราทุกคนเสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิงจนเราไม่สามารถมาถึงพระเจ้า หากไม่ได้บังเกิดใหม่โดยพระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้ของพระเจ้า และถ้าพระคุณเฉพาะเจาะจงนี้ถูกซื้อมาโดยพระคริสต์บนไม้กางเขน ดังนั้น ก็เป็นที่ชัดเจนว่าความรอดของเราแต่ละคนทุกคนล้วนเป็นการทรงเลือกของพระเจ้าทั้งสิ้น พระองค์ทรงเลือกคนเหล่านั้นที่พระองค์จะทรงสำแดงพระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้ และสำหรับคนเหล่านั้นที่พระองค์ทรงซื้อมา

การทรงเลือก หมายถึงการเลือกของพระเจ้าที่จะช่วยคนที่พระองค์ทรงเลือกให้รอด การทรงเลือกนี้ไม่มีเงื่อนไขตรงที่ว่าไม่มีสิ่งใดเลยที่มนุษย์จะกระทำได้เพื่อให้พระเจ้าเลือกที่จะช่วยเขาให้รอด มนุษย์ตายแล้วในการละเมิดและการบาปของพวกเขา ดังนั้น มนุษย์จึงไม่สามารถที่จะทำเงื่อนไขขึ้นมาเพื่อพระเจ้าจะทรงเลือกและช่วยเขาให้รอดจากความตายของเขาได้

เราไม่ได้กำลังบอกว่าความรอดขั้นสุดท้าย คือ ความรอดที่ไม่มีเงื่อนไข ซึ่งไม่เป็นความจริง เราจำเป็นต้องบรรลุเงื่อนไขของความเชื่อ ตัวอย่างเช่น เราต้องเชื่อในพระคริสต์เพื่อเราจะได้รับชีวิตนิรันดร์ แต่

ความเชื่อไม่ได้เป็นเงื่อนไขอย่างหนึ่งของการทรงเลือก ในทางกลับกัน การทรงเลือกเป็นเงื่อนไขอย่างหนึ่งของความเชื่อ (ความเชื่อเป็นผลมาจากการทรงเลือก - ผู้แปล) ด้วยเหตุที่ว่าพระเจ้าทรงเลือกเราเอาไว้แล้วตั้งแต่ก่อนทรงสร้างโลก พระองค์จึงซื้อการทรงไถ่เราที่ไม้กางเขน และจากนั้น ก็ประทานชีวิตฝ่ายวิญญาณผ่านทางพระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้ให้กับเรา และนำเราไปสู่ความเชื่อ

การทรงเลือกมาก่อนความเชื่อ

กิจการ 13:48 บันทึกให้เราได้ว่าคนต่างชาติตอบสนองต่อการประกาศข่าวประเสริฐในเมืองอันติโอกแคว้นปิสิดี้อย่างไร “เมื่อคนต่างชาติได้ยินอย่างนั้นก็มีความยินดีและสรรเสริญพระวาทะของพระเจ้า และคนทั้งหลายที่ทรงหมายไว้แล้วเพื่อให้ได้ชีวิตนิรันดร์ก็เชื่อถือ” ขอให้สังเกตว่าตรงนี้ไม่ได้บอกว่า คนทั้งหลายที่เชื่อจึงถูกเลือกและหมายไว้เพื่อจะได้ชีวิตนิรันดร์ แต่กล่าวไว้ว่า คนทั้งหลายที่ทรงหมายไว้แล้วเพื่อให้ได้ชีวิตนิรันดร์ (นั่นคือ คนที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้แล้ว) ก็เชื่อถือ การทรงเลือกของพระเจ้ามาก่อนความเชื่อและทำให้ความเชื่อเป็นไปได้ นี่คือเหตุผลที่ชัดเจนแน่นอนที่บางคนเชื่อในขณะที่บางคนไม่เชื่อ

ในทำนองเดียวกัน พระเยซูตรัสกับพวกยิวใน ยอห์น 10:26 ว่า “พวกท่านไม่เชื่อเพราะท่านไม่ได้เป็นแกะของเรา” ขอให้สังเกตอีกครั้งหนึ่งว่า พระเยซูไม่ได้ตรัสว่า “พวกท่านไม่ใช่แกะของเรา เพราะท่านไม่ได้เชื่อ” ใครก็ตามที่เป็นแกะคือสิ่งที่พระเจ้าได้ตัดสินใจก่อนที่จะเราจะเชื่อแล้ว นี่คือมูลฐานของเราและทำให้เราเกิดความเชื่อขึ้น “พวกท่านไม่เชื่อเพราะท่านไม่ได้เป็นแกะของเรา” เราเชื่อเพราะเราเป็นแกะ

ที่พระเจ้าทรงเลือกไว้แล้ว ไม่ใช่ที่เราไม่ได้เป็นแกะเพราะเราไม่ได้เชื่อ (ดู ยอห์น 8:47; 18:37 ประกอบ)

ความไม่มีเงื่อนไขในโรม 9¹

ในพระธรรมโรมบทที่ 9 เปาโลเน้นถึงการทรงเลือกอย่างไม่มีเงื่อนไข ในข้อ 11-12 เปาโลอธิบายถึงหลักการที่พระเจ้าทรงใช้ในการเลือก ยาโคบแทนที่จะเป็นเอซาวไว้ว่า “แม้ก่อนบุตรนั้นเกิดมา และยังไม่ได้ ทำดีหรือชั่ว (เพื่อพระประสงค์ของพระเจ้าในการทรงเลือกนั้นจะตั้ง มั่นคงอยู่ไม่ใช่ตามการประพติแต่ตามซึ่งพระองค์ทรงเรียก) พระองค์ จึงตรัสแก่นาง [เรเบคาห์] นั้นว่า ‘พี่จะปรนนิบัติน้อง’” การทรงเลือก ของพระเจ้าจะมั่นคงอยู่ในความไม่มีเงื่อนไขของตัวมันเอง เพราะการ ทรงเลือกนี้เกิดขึ้นก่อนที่เราจะเกิดมา หรือก่อนที่เราจะทำความดีหรือชั่ว

ผมรู่ว่านักตีความบางคนจะพูดว่าโรม 9 ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ การทรงเลือกปัจเจกบุคคล สำหรับการถูกกำหนดอย่างนิรันดร์ไว้แล้ว ของพวกเขา แต่เกี่ยวข้องกับกลุ่มคนในบทบาททางประวัติศาสตร์ของ พวกเขาเท่านั้น ซึ่งผมคิดว่าการตีความแบบนี้ไม่ถูกต้อง หลักๆ เลยก็ เพราะว่า มันไม่ได้สอดคล้องกับปัญหาที่เปาโลกล่าวถึงในบทนี้ คุณ สามารถดูได้ด้วยตนเองโดยอ่านโรมบทที่ 9 ตั้งแต่ข้อ 1-5 ซึ่งเมื่อเปาโล กล่าวในข้อที่ 6 ว่า “แต่ไม่ใช่ว่าพระวณะของพระเจ้าได้ล้มเหลวไป” สิ่งที่ชัดเจนก็คือมีบางอย่างทำให้ดูเหมือนกับว่าพระสัญญาของ พระเจ้าได้ล้มเหลวไป แล้วสิ่งนั้นคืออะไร?

1 พระธรรมโรมบทที่ 9 เป็นพื้นฐานสำหรับหลักคำสอนของการทรงเลือกอย่างไม่มีเงื่อนไข ที่สำคัญอย่างมาก ผมได้อุทิศเขียนหนังสือทั้งเล่มตั้งแต่ข้อ 1-23: John Piper, *The Justification of God: An Exegetical and Theological Study of Romans 9:1-23* (Grand Rapids: Baker Academic, 1993)

คำตอบอยู่ในข้อ 2 และ 3 ที่เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนักและความเจ็บร้อนในใจเสมอ พร้อมทั้งจะถูกสาป และถูกตัดขาดจากพระคริสต์เพราะเห็นแก่พี่น้องของข้าพเจ้า คือเชื้อชาติของข้าพเจ้าตามเนื้อหนัง” ปัญหาที่ลึกที่สุดที่เปาโลกำลังพูดถึงอยู่นั้น ไม่ใช่ว่าทำไมอิสราเอลในฐานะชนชาติหนึ่งถึงมีบทบาทอย่างนี้หรืออย่างนั้นในประวัติศาสตร์ แต่เป็นเพราะคนมากมายในชนชาติอิสราเอลถูกสาปแช่ง และถูกตัดขาดจากพระคริสต์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พวกเขา มีการกำหนดนิรันดร์ของแต่ละคนเป็นเดิมพัน และตามธรรมชาติ การโต้แย้งของเปาโลก็ยืนยันถึงเรื่องนี้ เพราะสิ่งแรกที่เขาพูดเพื่อยืนยันว่าพระวาระของพระเจ้าไม่ได้ล้มเหลวไป คือ “เพราะว่าไม่ใช่ทุกคนที่เกิดมาจากอิสราเอลนั้น เป็นคนอิสราเอลแท้” (โรม 9:6) กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ แต่ละคนในอิสราเอลที่พิณาศ ไม่เคยเป็นส่วนหนึ่งของอิสราเอลแท้เลย จากนั้น เปาโลจึงพูดต่อโดยแสดงให้เห็นถึงการทรงเลือกอย่างไม่มีเงื่อนไขของพระเจ้าที่ทรงทำงานภายในอิสราเอล²

พระคุณแห่งการทรงเลือกที่ไม่มีเงื่อนไขของพระเจ้า ถูกเน้นย้ำกันอีกครั้งใน โรม 9:15-16 “เราประสงค์จะกรุณาใคร เราก็จะกรุณาคนนั้น และเราจะเมตตาใคร เราก็จะเมตตาคนนั้น” เพราะฉะนั้น ทุกสิ่งจึงไม่ขึ้นกับความตั้งใจหรือความมานะของมนุษย์ แต่ขึ้นอยู่กับพระเมตตาของพระเจ้า” ธรรมชาติของความเมตตาที่เราต้องการ คือความเมตตาที่ปลุกเจตจำนงและเปลี่ยนเจตจำนง เราได้เห็นกันมาแล้วในบทของพระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้และความเสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิงว่า เราไม่สามารถรักพระเจ้า หรือวางใจพระเจ้า หรือติดตามพระคริสต์ได้เลย ความหวังเดียวของเราคือพระเมตตาอันอำนาจอธิปไตยและพระเมตตาที่ไม่อาจต้านทานได้ของพระเจ้าเท่านั้น หาก

2 ข้อโต้แย้งเพิ่มเติมเพื่อความเข้าใจในโรมบทที่ 9 มีอยู่ใน ibid, หน้า 38-54.

นี่เป็นความจริง สิ่งที่เขาโลกกล่าวในที่นี่ก็สมเหตุสมผล เราไม่ได้อยู่ในสถานะที่สมควรได้รับพระเมตตาหรือได้รับซึ่งพระเมตตาเองได้ แต่ถ้าเราได้รับพระเมตตา นั่นก็เป็นเพราะว่าพระเจ้าทรงเลือกที่จะเมตตาเราเท่านั้น ซึ่งนี่คือสิ่งที่เขาโลกกล่าวว่า “เราประสงค์จะกรุณาใคร เราก็จะกรุณาคอนั้น และเราจะเมตตาใคร เราก็จะเมตตาคนนั้น”

ในพระธรรมโรม 11:7 เปาโลเน้นอีกครั้งถึงธรรมชาติของการทรงเลือกปัจเจกบุคคลในอิสราเอล “พวกอิสราเอลไม่พบสิ่งที่เขาแสวงหา แต่กลุ่มที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้ นั่นเป็นผู้ได้พบ ส่วนคนอื่น ๆ มีใจแข็งกระด้างไป” ดังนั้น ตลอดพระธรรมโรมบทที่ 9-11 เปาโลจึงอนุมานว่าการทรงเลือกนั้นเกี่ยวข้องกับความเป็นปัจเจกบุคคล การทรงกำหนดวันวันรันดร์ และความไม่มีเงื่อนไข ซึ่งผมเชื่อว่า มีพระสัญญาแห่งพันธสัญญาของพระเจ้าสำหรับอิสราเอล แต่นั่นไม่ได้ขัดแย้งหรือยกเลิกความเป็นปัจเจกบุคคลที่เป็นแรงขับเคลื่อนวันวันรันดร์ของโรมบทที่ 9 เลย หลักการของความไม่มีเงื่อนไขนั้น เห็นได้ชัดเจนที่สุดในโรม 9:11 พระเจ้าทรงเลือกด้วยวิธีนี้เพื่อที่ว่า “แม้ก่อนบุตรนั้นเกิดมา และยังไม่ได้ทำดีหรือชั่ว เพื่อพระประสงค์ของพระเจ้าในการทรงเลือกนั้นจะตั้งมั่นคงอยู่”

พระคัมภีร์อีกตอนหนึ่งที่ทรงพลังของความไม่มีเงื่อนไข

เอเฟซัส 1:3-6 เป็นพระคัมภีร์อีกตอนหนึ่งที่ทรงพลังเกี่ยวกับความไม่มีเงื่อนไขของการทรงเลือกและการกำหนดเราให้เป็นลูกของพระเจ้า

สาธุการแด่พระเจ้าพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ประทานพรฝ่ายจิตวิญญาณทุกอย่างแก่เราในสวรรค์สถานโดยพระคริสต์ ดังเช่น ในพระคริสต์ พระเจ้าทรง

เลือกเราตั้งแต่ก่อนทรงสร้างโลก เพื่อให้เราบริสุทธิ์และปราศจากตำหนิในสายพระเนตรของพระองค์ พระองค์ทรงกำหนดเราไว้ล่วงหน้าด้วยความรัก ให้เป็นบุตรของพระองค์โดยทางพระเยซูคริสต์ ตามความชอบพระทัยและพระประสงค์ของพระองค์ เพื่อเป็นที่ยกย่องพระคุณอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ที่ทรงให้แก่เราเปล่า ๆ ในพระเยซูที่พระองค์ทรงรัก

นักตีความบางคนโต้แย้งว่าการทรงเลือกตั้งแต่ก่อนการทรงสร้างโลกนี้เป็นเพียงการทรงเลือกหนึ่งของพระคริสต์เท่านั้น ซึ่งไม่ใช่การทรงเลือกปัจเจกบุคคลที่จะอยู่ในพระคริสต์จริง ๆ การตีความแบบนี้ก็เท่ากับเป็นการบอกว่าไม่มีการทรงเลือกปัจเจกบุคคลให้มาถึงความรอดอย่างไม่มีเงื่อนไข พวกเขาบอกว่าพระคริสต์ทรงถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าในฐานะผู้ที่ได้รับการทรงเลือกของพระเจ้า และความรอดของแต่ละบุคคลนั้นขึ้นอยู่กับภาระเริ่มที่จะเอาชนะความเสื่อมทรามของพวกเขา และรวมเป็นหนึ่งกับพระคริสต์โดยทางความเชื่อของพวกเขาเอง พระเจ้าไม่ได้ทรงเลือกพวกเขา ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงไม่สามารถทำให้พวกเขากลับใจเชื่อได้ พระองค์เพียงแต่เป็นผู้เริ่มต้นประกาศความผิดได้เท่านั้น แต่ในที่สุดแล้ว จะต้องรอดูว่าใครจะปลุกความแน่วแน่ขึ้นขาดให้ตัวเองจากความตายและเลือกพระเจ้าได้

การตีความนี้ไม่ตรงตามข้อ 11 ที่กล่าวว่า “เรา...ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าตามพระเจตนารมณ์ของพระเจ้าผู้ ทรงทำกิจทุกอย่างตามพระดำริแห่งพระทัยของพระองค์” และไม่เข้ากับข้อที่ 4 ด้วย ความหมายสามัญทั่วไปของคำว่า “เลือก” ในข้อ 4 คือการเลือกสรรหรือการเลือกออกจากกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง (ดูตัวอย่าง ลูกา 6:13; 14:7; ยอห์น 13:18; 15:16, 19) ดังนั้น ความหมายตามธรรมชาติของข้อ 4 ก็คือการที่พระเจ้าทรงเลือกประชากรของพระองค์ออกจากมนุษยชาติทั้งหมด

ก่อนการทรงสร้างโลก โดยพินิจดูพวกเขาในความสัมพันธ์กับพระคริสต์องค์พระผู้ไถ่บาปของพวกเขา ซึ่งนี่เป็นวิธีตามธรรมชาติของการอ่านพระคัมภีร์ข้อนี้

นี่เป็นความจริงที่ว่า การทรงเลือกทั้งหมดสัมพันธ์กันกับพระคริสต์ การที่พระคริสต์ต้องถูกตรึงบนไม้กางเขนนั้นอยู่ในพระทัยของพระเจ้า ตั้งแต่ก่อนทรงสร้างโลกแล้ว (วิวรณ์ 13:8) จะไม่มีการทรงเลือกคนบาปไปสู่ความรอดเลย ถ้าหากพระคริสต์ไม่ได้ถูกกำหนดให้สิ้นพระชนม์เพราะบาปของพวกเขา ดังนั้น *ตามความเข้าใจนี้* พวกเขาเป็นผู้ที่ได้รับเลือกในพระคริสต์ แต่เป็น “พวกเขา” ผู้ที่ถูกเลือกออกจากโลกเพื่อมาอยู่ในพระคริสต์

นอกจากนี้ เนื้อความในข้อที่ 5 ยังได้หยิบยกการทรงเลือกผู้คนให้อยู่ในพระคริสต์อีกด้วย ไม่ใช่แค่การทรงเลือกพระคริสต์เท่านั้น ซึ่งกล่าวตามตัวอักษรว่า “ทรงกำหนดเราไว้ล่วงหน้าให้เป็นบุตรโดยทางพระเยซูคริสต์” เรา คือผู้ที่ถูกกำหนดไว้ไม่ใช่พระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ทำให้การทรงเลือก การกำหนดไว้ล่วงหน้า และการรับคนบาปเป็นลูกเป็นไปได้ ดังนั้น การเลือกเราจึงเป็นการทรงเลือก “ผ่านทางพระองค์” และไม่มี การพูดในนี้ว่าพระเจ้าทรงพินิจดูการทรงเลือกเพียงพระคริสต์เท่านั้น คริสเตียนมาถึงความเชื่อ ถูกรวมเข้าเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ และถูกปกคลุมด้วยพระโลหิตของพระองค์ เพราะเราถูกเลือกไว้แล้ว ตั้งแต่ก่อนการทรงสร้างโลกสำหรับการกำหนดของความบริสุทธิ์นี้

บางทีอาจเป็นเนื้อหาที่สำคัญที่สุด

บางทีเนื้อหาพระคัมภีร์ตอนนี้ อาจเป็นตอนที่สำคัญที่สุดของหลักคำสอนของการทรงเลือกอย่างไม่มีเงื่อนไข คือ โรม 8:28-33 (TNCV):

และเรารู้ว่าในทุกๆ สิ่งพระเจ้าทรงทำให้เกิดผลดีแก่บรรดาผู้ที่รักพระองค์ คือผู้ที่ได้ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์ เพราะบรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกไว้ล่วงหน้าแล้ว พระองค์ก็ทรงกำหนดไว้ก่อนแล้วให้เป็นเหมือนพระบุตรของพระองค์ เพื่อพระบุตรจะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพี่น้องมากมาย และบรรดาผู้ที่ทรงกำหนดไว้ก่อนนั้น พระองค์ก็ทรงเรียกด้วย บรรดาผู้ที่พระองค์ทรงเรียก พระองค์ก็ทรงนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมด้วย บรรดาผู้ที่ทรงนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม พระองค์ก็ทรงให้รับพระเกียรติสิริด้วย เช่นนี้แล้วเราจะได้อย่างไร? ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเราใครเล่าจะต่อสู้เราได้? พระองค์ผู้ไม่ได้ทรงหวงพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ แต่ได้ประทานพระบุตรนั้นแก่เราทุกคน พระองค์จะไม่ยิ่งทรงเมตตาประทานสิ่งสารพัดแก่เราพร้อมกับพระบุตรหรือ? ใครจะฟ้องร้องบรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกไว้? ก็พระเจ้าเองทรงนับว่าเราเป็นผู้ชอบธรรม

บ่อยครั้งที่ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ถูกใช้เพื่อโต้แย้งกับการทรงเลือกอย่างไม่มีเงื่อนไข โดยเฉพาะในข้อ 29 ซึ่งกล่าวว่า “บรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกไว้ล่วงหน้าแล้ว (หรือทรงรู้ล่วงหน้า - ผู้แปล) พระองค์ก็ทรงกำหนดไว้ก่อนแล้ว” ดังนั้น บางคนจึงกล่าวว่าผู้คนไม่ได้ถูกเลือกมาอย่างไม่มีเงื่อนไข พวกเขาถูกเลือกบนพื้นฐานของความเชื่อที่ทรงทราบล่วงหน้า ซึ่งพวกเขาทำเองได้โดยปราศจากการช่วยเหลือของพระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้ และซึ่งพระเจ้าก็ทรงทราบอยู่แล้ว

แต่เรื่องนี้ใช้ไม่ได้กับวิธีที่เปาโลขยายข้อโต้แย้งของเขา ขอให้สังเกต โรม 8:30 ที่กล่าวว่า “และบรรดาผู้ที่ทรงกำหนดไว้ก่อนนั้น พระองค์ก็ทรงเรียกด้วย บรรดาผู้ที่พระองค์ทรงเรียก พระองค์ก็ทรงนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมด้วย บรรดาผู้ที่ทรงนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม พระองค์

ก็ทรงให้รับพระเกียรติสิริด้วย” มุ่งเน้นไปที่ข้อเท็จจริงที่ว่าบรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงเรียก พระองค์ก็ทรงนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมด้วย

การทรงเรียกในข้อ 30 นี้ ไม่ได้เป็นกฎประทานมาให้กับมนุษย์ทุกคน เหตุผลที่เราไม่เข้าใจก็เพราะบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงเรียก ก็ถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมด้วย ระหว่าง “การทรงเรียก” และ “การถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม” นั้น มีความเกี่ยวข้องกันที่ไม่อาจขาดจากกันได้ คือ “บรรดาผู้ที่พระองค์ทรงเรียก พระองค์ก็ทรงนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมด้วย” แต่ไม่ใช่มนุษย์ทุกคนจะถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม ดังนั้น จึงไม่ใช่มนุษย์ทุกคนที่ถูกเรียก ด้วยเหตุนี้ การทรงเรียกในข้อ 30 จึงไม่ใช่การทรงเรียกแบบทั่วไปให้กลับใจที่นักเทสทหลายคนได้เสนอให้ หรือที่พระเจ้าทรงประทานผ่านทางความงดงามของธรรมชาติ ทุกคนได้รับการทรงเรียก (แบบทั่วไป) เหมือนกัน แต่การทรงเรียกตามข้อ 30 นั้น ถูกประทานมาให้เฉพาะกับบรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ให้เป็นเหมือนพระบุตรของพระองค์เท่านั้น (ข้อ 29) และเป็นการทรงเรียกที่สำคัญจำต่อการถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม คือ “บรรดาผู้ที่พระองค์ทรงเรียก พระองค์ก็ทรงนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมด้วย”

เราว่าการถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมเกิดขึ้นได้โดยทางความเชื่อเท่านั้น “เพราะเราเห็นว่า คนหนึ่งคนใดจะถูกชำระให้ชอบธรรมได้ก็โดยอาศัยความเชื่อ นอกเหนือการประพฤติตามธรรมบัญญัติ” (โรม 3:28; เทียบกับ 5:1) แล้วอะไรคือการทรงเรียกนี้ที่ประทานให้กับบรรดาผู้ที่ถูกกำหนดไว้ซึ่งนำไปสู่การถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมอย่างไม่มีวันผิดพลาด? เราได้เห็นสิ่งนี้มาก่อนแล้วในบทที่ 4 เมื่อพูดถึงพระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้ นี่เป็นการทรงเรียกที่กล่าวไว้ใน 1 โครินธ์ 1:23-24 ว่า “เราประกาศเรื่องพระคริสต์ทรงถูกตรึงที่กางเขนนั้น อันเป็นสิ่งที่พวกยิวสะดุด และพวกต่างชาติถือว่าเป็นเรื่องโง่ แต่

สำหรับพวกที่พระเจ้าทรงเรียกนั้น ทั้งพวกยิวและพวกกรีก ต่างถือว่า พระคริสต์ทรงเป็นฤทธานุภาพและพระปัญญาของพระเจ้า" กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ การทรงเรียกนี้ไม่ใช่การเทศนาที่เป็นการประกาศแก่พวกยิวและพวกต่างชาติ แต่เป็นการทรงเรียกที่เกิดขึ้นผ่านการเทศนาเข้ามาในใจของผู้ฟังบางคน การทรงเรียกนี้ ปลุกพวกเขาจากความตาย และเปลี่ยนการรับรู้เกี่ยวกับไม้กางเขนเพื่อให้พวกเขายอมรับว่าเป็น ฤทธานุภาพและพระปัญญาของพระเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ คำว่า การทรงเรียก ในโรม 8:30 เป็นพระคุณที่ก่อให้เกิดความเชื่ออย่างไม่อาจต้านทานได้

ตอนนี้ให้พิจารณาความต่อเนื่องตามความคิดของเปาโลอีกครั้ง ใน โรม 8:30 ที่กล่าวว่า “บรรดาผู้ที่ทรงกำหนดไว้ก่อนนั้น พระองค์ก็ทรงเรียกด้วย บรรดาผู้ที่พระองค์ทรงเรียก พระองค์ก็ทรงนับว่าเป็น ผู้ชอบธรรมด้วย บรรดาผู้ที่ทรงนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม พระองค์ก็ทรงให้รับพระเกียรติสิริด้วย” ระหว่างการถูกกำหนดไว้ก่อนแล้วและการถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม มีการทรงเรียกอยู่ในนั้นด้วย เนื่องจากการถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมเกิดขึ้นโดยทางความเชื่อเท่านั้น การทรงเรียกจึงต้องเป็นการทำงานของพระเจ้าโดยพระองค์ทรงเรียกให้ความเชื่อเกิดขึ้นมา และเนื่องจากการทรงเรียกเกิดผลในการถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมเสมอ (ผู้ที่พระองค์ทรงเรียก พระองค์ทรงนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม) การทรงเรียกนี้จึงต้องเป็นอำนาจอธิปไตยสูงสุดของพระเจ้า กล่าวคือ การทรงเรียกนี้จะมีชัยชนะเหนือทุก ๆ การต่อต้านที่มาขัดขวาง ดังนั้น การทรงเรียกในข้อ 30 จึงเป็นงานแห่งอำนาจอธิปไตยสูงสุดของพระเจ้า ที่เป็นการนำคน ๆ หนึ่งมาถึงความเชื่อ ซึ่งโดยทางความเชื่อเขาจึงถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม

ตอนนี้ ขอให้สังเกตความหมายโดยนัยที่มีความหมายของการทรงรู้ล่วงหน้าในข้อ 29 เมื่อเปาโลกล่าวว่า “เพราะบรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกไว้ล่วงหน้าแล้ว (หรือทรงรู้ล่วงหน้าแล้ว - ผู้แปล) พระองค์ก็ทรงกำหนดไว้ก่อนแล้ว” เปาโลไม่ได้หมายความว่า (แม้หลายคนพยายามทำให้เปาโลหมายความว่าแบบนั้น) พระเจ้าทรงรู้ล่วงหน้าว่ามนุษย์คนไหนจะใช้เจตจำนงเสรีของตนเพื่อจะมาถึงความเชื่อ เพื่อที่พระองค์จะได้กำหนดเขาไว้ให้เป็นบุตร เพราะพวกเขาได้เลือกที่จะมาด้วยเจตจำนงเสรีของพวกเขาแล้ว ซึ่งมันจะหมายความว่าเช่นนี้ไม่ได้ เพราะเราได้เห็นจากข้อ 30 แล้วว่าสาเหตุสำคัญของความเชื่อเพื่อให้ถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมนั้น ไม่ได้เกิดจากเจตจำนงของมนุษย์ที่ล้มลงในบาปเลย แต่เป็นการทรงเรียกด้วยอำนาจอธิปไตยสูงสุดของพระเจ้า

พระเจ้าไม่ได้ทรงรู้ล่วงหน้าว่าใครจะมาถึงความเชื่อ นอกเหนือจากการสร้างความเชื่อของพระองค์ เพราะไม่มีใครเลยที่จะมาถึงความเชื่อด้วยตัวเองได้ ใครก็ตามที่เชื่อก็ “ถูกเรียก” ให้มาถึงความเชื่อโดยพระคุณอันอำนาจอธิปไตยสูงสุดของพระเจ้าทั้งสิ้น เมื่อพระเจ้าทรงทอดพระเนตรจากนิรันดร์สู่นาคตและทรงเห็นความเชื่อของผู้ที่พระองค์ทรงเลือก พระองค์ก็เห็นการทำงานของพระองค์เอง และพระองค์ทรงเลือกที่จะทำเช่นนั้นสำหรับคนบาปที่ตาย และตาบอด และกบฏต่อพระเจ้าอย่างไม่มีเงื่อนไข เพราะเราไม่มีวันที่จะบรรลุเงื่อนไขของความเชื่อได้ เราเป็นคนตาบอดและตายแล้วฝ่ายจิตวิญญาณ

ดังนั้น การทรงรู้ล่วงหน้าใน โรม 8:29 จึงไม่ใช่แค่การตระหนักรู้ถึงบางสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตนอกเหนือจากการกำหนดไว้ล่วงหน้าของพระเจ้า แต่เป็นความรู้ประเภทหนึ่งที่บ่งบอกถึงเนื้อหาบทตอนในพันธสัญญาเดิม เช่น ในปฐมกาล 18:19 (“เพราะเราเลือก [แปล

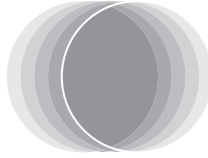
ตามตัวอักษร คือ รู้จัก] เขา [อับราฮัม] แล้ว เพื่อเขาจะได้กำชับลูกหลาน... ให้รักษาพระมรรคาของพระยาห์เวห์”) และเยเรมีย์ 1:5 (“เราได้รู้จักเจ้าก่อนที่จะเราได้ก่อร่างตัวเจ้าขึ้นในครรภ์ และก่อนที่จะเจ้าคลอดจากครรภ์ เราก็ได้กำหนดตัวเจ้าไว้ เราได้แต่งตั้งเจ้าเป็นผู้เผยพระวจนะแก่บรรดาประชาชาติ”) และอาโมส 3:2 (THKJV) (“ในบรรดาครอบครัวทั้งสิ้นในโลกนี้ เจ้า [อิสราเอล] เท่านั้นที่เรารู้จัก”) พระเจ้าทรง “รู้จัก” ครอบครัวทั้งสิ้นในโลกในแง่หนึ่ง แต่ความหมายในที่นี้ก็คือ อิสราเอลเอ๋ย เจ้าเท่านั้นที่เราได้เลือกไว้ให้เป็นของเรา

ดังที่ ซี. อี. บี. แครนฟิลด์ (C.E.B. Cranfield) กล่าวเกี่ยวกับการรู้ล่วงหน้าใน โรม 8:29 ไว้ว่า “การรู้อย่างเฉพาะเจาะจงในตัวคนใดคนหนึ่งอย่างนี้ คือ พระคุณแห่งการทรงเลือกของพระเจ้า” การทรงรู้ล่วงหน้าเช่นนี้ แทบจะไม่แตกต่างอะไรกับการทรงเลือกเลย “บรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกไว้ล่วงหน้า (กล่าวคือทรงรู้ล่วงหน้า) พระองค์ก็ทรงกำหนดไว้ก่อนแล้วให้เป็นเหมือนพระบุตรของพระองค์”

ดังนั้น สิ่งที่เหนือหาพระคัมภีร์อันงดงามตอนนี้ (โรม 8:28-33) ได้สอนเรา คือ พระเจ้าทรงทำงานแห่งการไถ่ประชากรของพระองค์เสร็จสิ้นสมบูรณ์ตั้งแต่ต้นจนจบ พระองค์ทรงรู้ล่วงหน้า (นั่นคือทรงเลือก) ชนชาติหนึ่งเพื่อพระองค์เองตั้งแต่ก่อนการทรงสร้างโลก พระองค์ทรงกำหนดล่วงหน้าไว้แล้วว่าชนชาตินี้จะมีลักษณะตามพระฉายาของพระบุตรของพระองค์ พระองค์ทรงเรียกพวกเขาให้มาถึงพระองค์โดยทางความเชื่อ พระองค์ทรงนับว่าพวกเขาเป็นคนชอบธรรมโดยทางความเชื่อเท่านั้น และในที่สุดพระองค์จะทรงโปรดให้พวกเขาได้รับพระเกียรติสิริด้วย และจะไม่มีสิ่งใดแยกพวกเขาออกจากความรักของพระเจ้าในพระคริสต์ได้ตลอดนิรันดร์ (โรม 8:39) ขอพระเกียรติและคำสรรเสริญจงมีแด่พระเจ้า!

หากคุณเป็นผู้เชื่อคนหนึ่งในพระคริสต์ คุณได้รับความรักจากพระเจ้าตลอดนิรันดร์แล้ว พระองค์ทรงโปรดปรานคุณตั้งแต่ก่อนการทรงสร้างโลก พระองค์ทรงเลือกคุณเมื่อพระองค์พินิจดูเห็นคุณในสภาพที่สิ้นหวัง พระเจ้าทรงเลือกคุณโดยปราศจากเงื่อนไขให้กลับมาหาพระองค์ เราไม่สามารถรอดตัวเองในการที่พระเจ้าทรงเลือกเราได้เลย เพราะหากเราทำเช่นนั้น เราก็คงเข้าใจความหมายของการทรงเลือกอย่างไม่มีเงื่อนไขผิดไปเป็นอย่างมาก เมื่อเราไม่สามารถทำอะไรเพื่อกำชับสิ่งให้ตัวเองมาถึงพระเจ้าได้เลย เป็นพระเจ้าต่างหากที่ทรงโปรดปรานเราอย่างแท้จริง

การทรงเลือกที่เกิดขึ้นกับเรา นี้ เป็นการทรงเลือกที่เกิดขึ้นเช่นเดียวกับชนชาติอิสราเอล “ที่พระยาห์เวห์ทรงรักและทรงเลือกท่านทั้งหลายนั้น ไม่ใช่เพราะท่านทั้งหลายมีจำนวนมากกว่าชนชาติอื่น... แต่เพราะพระยาห์เวห์ทรงรักท่านทั้งหลาย” (ฉธบ. 7:7-8) ขอให้ท่านอ่านอย่างระมัดระวัง พระเจ้าทรงรักคุณเพราะพระองค์ทรงรักคุณ พระองค์เลือกที่จะรักคุณเช่นนั้นตลอดนิรันดร์ และเนื่องจากความรักที่พระองค์ทรงมีต่อคุณนั้นไม่มีจุดเริ่มต้น การทรงเลือกจึงไม่มีจุดสิ้นสุดเช่นกัน สิ่งที่เรากำลังศึกษาในหนังสือเล่มนี้ เป็นเพียงวิธีหนึ่งที่พระเจ้าทรงกระทำให้ความรักนิรันดร์ของพระองค์เป็นที่ประจักษ์ในประวัติศาสตร์ เพื่อไถ่คนของพระองค์ และนำเราเข้าสู่ความเพลิดเพลินอันนิตย์ตลอดนิรันดร์ในพระเจ้า ขอพระเจ้านำคุณไปสู่ประสบการณ์ของพระคุณอันอำนาจอธิปไตยอันมหัศจรรย์นี้ให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น และยิ่งขึ้นต่อไป

7

ความเพียรพยายามสู้ทนของธรรมิกชน

จากบทที่แล้วที่เราได้เห็นด้วยกันก็คือ คนของพระเจ้าจะสู้ทนจนถึงที่สุดและจะไม่ลงหายไปเลย คนที่พระองค์ทรงรู้ล่วงหน้า พระองค์ก็ทรงกำหนดไว้ คนที่พระองค์ทรงกำหนดไว้ พระองค์ก็ทรงเรียก คนที่พระองค์ทรงเรียก พระองค์ก็ทรงนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม และคนที่พระองค์ทรงนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม พระองค์ก็ทรงให้รับพระเกียรติสิริด้วย (โรม 8:30) คนในกลุ่มนี้จะไม่มีการลงหายไปเลย การเป็นคนในกลุ่มนี้ คือ การถูกพิทักษ์รักษาไว้ตลอดนิรันดร์

แต่เมื่อเราพูดถึงหลักคำสอนของความเพียรพยายามสู้ทนของธรรมิกชน เราหมายถึงมากกว่านั้น เราหมายความว่าธรรมิกชนจะยืนหยัดและจะต้องยืนหยัดใน*ความเชื่อและการเชื่อฟัง*ที่มาจาก*ความเชื่อ* การทรงเลือกนี้เป็นการเลือกอย่างไม่มีเงื่อนไข แต่การได้รับเกียรติสิรินั้นไม่ใช่ ในพระคัมภีร์มีคำเตือนมากมายที่บอกว่าผู้ที่ไม่ยึดมั่นในพระคริสต์จะลงหายไป*ในที่สุด*

ข้อสรุป 8 ข้อต่อไปนี้เป็นข้อสรุปของผมเกี่ยวกับหลักคำสอนที่สำคัญนี้

1. เราต้องสู้กับความเชื่อให้จนถึงที่สุดหากเราได้รับการช่วยให้อด

นี่มีความหมายว่าชาวประเสริฐ คือ เครื่องมือของพระเจ้าในการสู้ทนของความเชื่อนั้น เช่นเดียวกับการบังเกิดของความเชื่อ เราไม่ได้เพิกเฉยต่อการทรงเรียกให้เพียรพยายามสู้ทนเพียงเพราะคนๆ หนึ่งได้ประกาศความเชื่อในพระคริสต์ รวากับว่าเราสามารถมั่นใจจากมุมมองของเราเองได้เลยว่า ตอนนั้นคนๆ นั้น ได้รอดพ้นจากเงื้อมมือของมารร้ายแล้ว การต่อสู้แห่งความเชื่อยังมีให้สู้ คนที่ได้รับการทรงเลือกจะต้องสู้ศึกนั้น และโดยพระคุณอันอำนาจอธิปไตยของพระเจ้า พวกเขาจะชนะศึกของการต่อสู้นี้ เราจะต้องยึดมั่นในความเชื่อจนถึงที่สุด หากเราจะได้รับการช่วยให้รอด

ใน 1 โครินธ์ 15:1-2 เปาโลแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการสู้ทนนี้ว่า “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอให้คำนึงถึงชาวประเสริฐที่ข้าพเจ้าเคยประกาศแก่ท่านทั้งหลายนั้น พวกท่านได้รับไว้และได้ตั้งมั่นอยู่บนนั้นแล้ว และท่านจะได้รับความรอดโดยชาวประเสริฐนั้น ถ้าพวกท่านยังยึดมั่นในคำที่ข้าพเจ้าประกาศนั้น นอกจากว่าท่านเชื่อแบบไร้ผล” คำว่า “ถ้าท่านยังยึดมั่น” แสดงให้เห็นว่ามีการเริ่มต้นเชื่อปลอมในชีวิตคริสเตียน พระเยซูทรงเล่าอุปมาเรื่องดินเพื่อเตือนถึงการเริ่มต้นความเชื่อปลอมเหล่านี้ไว้ว่า

เมล็ดพืชซึ่งหว่านตกในที่ดินซึ่งมีพื้นหินนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะ แล้วก็รับทันทีด้วยความยินดี แต่ไม่มีรากลึกในตัวเอง อยู่นอยุ่ชั่วคราว และเมื่อเกิดการยากลำบาก หรือการข่มเหงต่างๆ เพราะพระวจนะนั้น เขาก็เลิกเสียในทันทีทันใด และเมล็ดซึ่งหว่านกลางหนามนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระวจนะ แต่ความ

กังวลของโลก และการล่อลวงของทริพย์สมบัติวัดพระวณะนั้น
เสีย จึงไม่เกิดผล (มัทธิว 13:20-22)

พูดอีกนัยหนึ่งก็คือ ดังที่เปาโลกล่าวไว้ใน 1 โครินธ์ 15:1-2 ว่าเป็นการ
“เชื่อแบบไร้ผล”—ซึ่งหมายถึงความเชื่อปลอม เป็นการมาหา
พระคริสต์ด้วยเหตุผลอื่นๆ ที่ไม่ได้เป็นความรักในพระสิริของพระเจ้า
และความเกลียดชังความบาปของตน เปาโลกล่าวว่าหลักฐานที่แสดง
ว่าความเชื่อของเราเป็นความเชื่อแท้จริง คือ การที่เรา “ยึดมั่นใน
พระคำ”—การที่เรายังคงสู้ทนอยู่

ในทำนองเดียวกันเปาโลกล่าวใน โคลโลสี 1:21-23 ว่า “และเมื่อ
ก่อนนี้พวกท่านถูกตัดขาดจากพระเจ้า และเป็นศัตรูในใจโดยการ
ทำชั่วต่างๆ แต่บัดนี้พระเจ้าโปรดให้คืนดีกับพระองค์เองโดยความตาย
ของพระกายที่เป็นเนื้อหนังของพระคริสต์ เพื่อจะถวายเป็นพวกท่านเป็น
ผู้บริสุทธิ ไร้มลทิน และปราศจากตำหนิเฉพาะพระพักตร์ของพระองค์
[ถ้าท่านดำรงและตั้งมั่นอยู่ในความเชื่อ] อย่างแน่วแน่ มั่นคงและ
ไม่โยกย้ายไปจากความหวังในข่าวประเสริฐที่ท่านได้ยิน ซึ่งได้
ประกาศแก่มนุษย์ทุกคนทั่วใต้ฟ้า และข้าพเจ้าเปาโลเป็นผู้ปรนนิบัติ
ของข่าวประเสริฐนี้” และอีกครั้งใน 2 ทิโมธี 2:11-12 “คำกล่าวนี้
สัตย์จริง คือถ้าเราตายกับพระองค์แล้ว เราก็จะมีชีวิตอยู่กับพระองค์
ถ้าเราสู้ทน เราก็จะได้ครองร่วมกับพระองค์”

เปาโลกำลังดำเนินตามคำสอนของพระเยซูในข้อเหล่านี้ พระเยซู
ตรัสใน มาระโก 13:13 ว่า “คนที่สู้ทนจนถึงที่สุดจะรอด” และหลังจาก
พระองค์เป็นขึ้นจากตาย พระเยซูตรัสกับคริสตจักรต่างๆ ในวิวรณ์
ว่า “คนที่ชนะ เราจะให้เขากินผลจากต้นไม้[แห่ง]ชีวิต” (วิวรณ์ 2:7)

1 เอาคำแปลมาจากพระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับคิงเจมส์ (THKJV) เพื่อความเข้าใจความ
หมายที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อ - ผู้แปล

“จงเชื่อสัตย์จริงจนวันตาย และเราจะมอบมงกุฎแห่งชีวิตให้แก่เจ้า” (วิวรณ์ 2:10; เทียบกับ 2:17, 25-26; 3:5, 11-12, 21) นี่คือนั่นที่เราหมายถึงเกี่ยวกับความสำคัญจำเป็นของการสู้ทนจนถึงที่สุด—ประโยชน์ที่เราต้องยึดมั่นเอาไว้

แต่คำอธิบายอย่างชัดเจนนั้นเป็นไปตามลำดับขั้นตอน ความเพียรพยายามสู้ทนในความเชื่อไม่ได้หมายความว่า ธรรมิกชนนั้นจะต้องผ่านฤดูกาลแห่งความสงสัยและความมืดทางฝ่ายวิญญาณตลอดจนความไม่เชื่อในพระสัญญาและความดีงามของพระเจ้า “ข้าพระองค์เชื่อ ที่ยังขาดความเชื่ออยู่นั้นขอทรงช่วยให้เชื่อด้วยเถิด” (มาระโก 9:24 TNCV) ไม่ใช่คำอธิษฐานที่ขัดแย้งกัน ขนาดของความไม่เชื่อสามารถมีอยู่ร่วมกับความเชื่อแท้ได้

เพราะฉะนั้น สิ่งที่เราหมายถึงเมื่อเราพูดว่าความเชื่อแท้จะต้องสู้ทนให้จนถึงที่สุดก็คือ แทนที่จะเป็นการพิสูจน์ว่าตัวเราเองเป็นคนหน้าซื่อใจคดกับสิ่งที่เราอ้างตนว่าเราได้เชื่อ เราจะต้องไปไม่ถึงจุดที่ละทิ้งพระคริสต์ด้วยหัวใจที่แข็งแกร่งดังจนไม่สามารถกลับมามีตัวอย่างของหัวใจที่แข็งแกร่งดังกล่าวนั้นคือเอซาว

จงระวังให้ดี อย่าให้ใครขาดจากพระคุณของพระเจ้า...อย่าให้ใครเป็นคนที่ประพฤติผิดทางเพศ หรือเป็นคนไม่นับถือพระเจ้าเหมือนอย่างเอซาว ผู้ขายสิทธิของบุตรหัวปี เพราะเห็นแก่อาหารเพียงมื้อเดียว เพราะพวกท่านก็รู้อยู่แล้วว่า ต่อมาภายหลังเมื่อเอซาวอยากได้รับพรนั้นเป็นมรดก เขาก็ถูกปฏิเสธ และไม่พบหนทางแก้ไข แม้ว่าเขาได้แสวงหาพร [การกลับใจ] นั้นจนน้ำตาไหล (ฮีบรู 12:15-17)

เขาวกลายเป็นคนด้านชาฝ่ายจิตวิญญาณและแข็งแกร่งในความรักตามที่เขามีต่อโลก จนกระทั่งเมื่อเขาพยายามกลับใจ เขาก็ทำไม่ได้ สิ่งที่เขาทำได้คือร้องไห้น้ำตาไหลกับผลที่ตามมาจากความโง่เขลาของตนเอง ไม่ใช่กับความน่าเกลียดที่แท้จริงของบาปของตนเอง หรือเมื่อเขาหมิ่นพระเกียรติพระเจ้าโดยเห็นแก่อาหารเพียงมือเดียวที่ได้แลกกับสิทธิพิเศษทั้งหมดที่พระเจ้าจะทรงประทานให้กับบุตรหัวปี

ในทางกลับกัน พันธสัญญาใหม่ต้องแลกมาด้วยความเจ็บปวดเพื่อจะแน่ใจได้ว่าเราจะไม่สิ้นหวัง คิดว่าการหันหลังกลับและความดีร้นในบาปเป็นหนทางเดียวเท่านั้น มันเป็นไปได้ที่จะกลับใจและกลับไปอีก การหลงกลับไปและกลับมาเป็นกระบวนการหนึ่งที่ยาวอยู่ใน “ความเพียรพยายามสู้กันของธรรมิกชน” ตัวอย่างเช่น ยากอบกล่าวว่า “ให้คนนั้นรู้เถิดว่าผู้ที่นำคนบาปกลับจากทางผิดของเขา จะช่วยวิญญาณจิตของคนบาปนั้นให้รอดจากความตาย และจะทำให้บาปมากมายได้รับการอภัย” (ยากอบ 5:20) และยอห์นกล่าวว่า “ถ้าใครเห็นพี่น้องของตนทำบาปชนิดที่ไม่นำไปสู่ความตาย ก็ให้คนนั้นทูลขอ และพระองค์ก็จะประทานชีวิตแก่คนที่ทำบาปซึ่งไม่นำไปสู่ความตาย...การอกรรมทุกอย่างเป็นบาป แต่บาปที่ไม่นำไปสู่ความตายก็มีอยู่” (1 ยอห์น 5:16-17) จุดมุ่งหมายของยอห์นในที่นี้คือให้ความหวังแก่ผู้ที่อาจถูกทดลองจนเกิดสิ้นหวัง และแก่ผู้ที่รักพวกเขาและอธิษฐานเผื่อพวกเขา ยอห์นเริ่มจดหมายฝากของเขาในลักษณะเดียวกับที่เขาหลงทำว่า “ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่มีบาป เราก็หลอกตัวเองและสักจะไม่ได้อยู่ในตัวเราเลย ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงซื่อสัตย์และเที่ยงธรรม ก็ทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอกรรมทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:8-9)

ดังนั้น เมื่อเราพูดถึงความจำเป็น (และความแน่นอน ดูด้านล่าง) ของการลွှ่น เราไม่ได้หมายถึงว่าจะทำได้อย่างสมบูรณ์แบบ และเราไม่ได้หมายความว่าจะไม่มีการด้นร่นต่อลู่หรือขนาดของความไม่เชื่อ อักเลย เราจะต้องระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้เห็นมาแล้วในหนังสือเล่มนี้ การเป็นของพระคริสต์คือความจริงเหนือธรรมชาติที่พระเจ้าทรงให้ เกิดขึ้น และพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ทรงพิทักษ์รักษาไว้ (เยเรมีย์ 32:40) ธรรมิกชนไม่ได้ถูกกำหนดไว้โดยสิ่งที่พวกเขา “ทำ” แต่ถูกกำหนดโดย สิ่งที่เขา “เป็น” พวกเขาได้เกิดใหม่แล้ว พวกเขาเป็นคนที่ถูกสร้าง ใหม่ พวกเขาไม่ได้เป็นคนที่จะเข้าหรือจะออกจากธรรมชาติใหม่ได้เอง นี่คือการงานของพระเจ้า และไม่สามารถเพิกถอนได้ แต่ผลของความ เชื่อและการเชื่อฟังนั้นก็จะเป็นการต่อลู่จนถึงที่สุด และการลู่ท่นก็จะ กล่าวว่ คีคนี้จะต้องลู่ และการลู่คีคนี้ ที่สุดแล้วก็จะได้รับชัย

2. การเชื่อฟังที่พิลู่ท่นให้เห็นถึงการถูกสร้างใหม่จากภายใน

โดยพระเจ้า คือสิ่งจำเป็นสำหรับความรอดสุดท้าย

นี้ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าต้องการความสมบูรณ์แบบ เห็นได้ชัด จากฟิลิปปี 3:12 ว่าพันธสัญญาใหม่ ไม่ได้กำหนดว่คนที่ถูกนับว่ ชอบธรรมในพระเยซูคริสต์โดยทางความเชื่อจะต้องสมบูรณ์แบบ ปราศจากบาปเพื่อที่จะได้รับความรอดในท้ายที่สุด “ไม่ใช่ว่ข้าพเจ้า ได้รับแล้ว หรือดีพร้อมแล้ว แต่ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไปเพื่อที่จะ วยไว้เพราะพระเยซูคริสต์ทรงวยข้าพเจ้าไว้” (ดู 1 ยอห์น 1:8-10 และมัทธิว 6:12 ประกอบ) แต่พันธสัญญาใหม่เรียกร้องให้เราได้ รับการเปลี่ยนแปลงทางศีลธรรมและดำเนินชีวิตใหม่ ตัวอย่างเช่น

- “จงมุ่งมั่นที่จะได้อยู่อย่างสงบสุขกับทุกคนและที่จะได้ความ บริสุทธิ เพราะถ้าปราศจากความบริสุทธิ์แล้ว ก็จะไม่มีใคร

ได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย” (ฮีบรู 12:14)

- “เพราะว่าถ้าท่านดำเนินชีวิตตามเนื้อหนังแล้ว ท่านจะต้องตาย แต่ถ้าโดยทางพระวิญญาณ ท่านทำลายกิจการของร่างกาย ท่านก็จะดำรงชีวิตได้” (โรม 8:13)
- “การงานของเนื้อหนังนั้นเห็นได้ชัด คือการล่วงประเวณี การโสโครก การเสเพล การนับถือรูปเคารพ การถือวิทยาคม การเป็นศัตรูกัน การวิวาทกัน การริษยากัน การจวนเจียวกัน การเฝือก การทุ่มเถียงกัน การแตกหักกัน การอิจฉากัน การเมาเหล้า การเล่นเป็นพาลเกร และการอื่นๆ ในทำนองนี้ ซึ่งข้าพเจ้าเคยเตือนพวกท่านมาก่อนว่า คนที่ประพฤติเช่นนั้นจะไม่มีส่วนในแผ่นดินของพระเจ้า» (กท. 5:19-21 ดูใน อฟ. 5:5 และ 1 คร. 6:10 ด้วย)
- “ถ้าเราประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ เราจะมั่นใจได้ว่าเรารู้จักพระองค์ ผู้ที่กล่าวว่า “ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์” แต่ไม่ได้ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ คนนั้นเป็นคนพดมุสาและลัจะไม่ได้อยู่ในเขาเลย แต่ผู้ที่ประพฤติตามพระวจนะของพระองค์ ความรักของพระเจาก็บริบูรณ์อยู่ในผู้นั้นอย่างแท้จริง เพราะเหตุนี้แหละเราจึงรู้ว่าเราอยู่ในพระองค์ ผู้ที่กล่าวว่าตนอยู่ในพระองค์ ผู้นั้นก็ควรดำเนินชีวิตเหมือนพระองค์” (1 ยอห์น 2:3-6 ดูใน 1 ยอห์น 3:4-10, 14; 4:20 ด้วย)
- “พระเยซูจึงตรัสกับพวกยิวที่วางใจในพระองค์ว่า “ถ้าพวกท่านยึดมั่นในคำสอนของเา ท่านก็เป็นสาวกของเาอย่างแท้จริง” (ยอห์น 8:31 ดูใน ลูกา 10:28; มัทธิว 6:14-15; 18:35; ปฐก. 18:19; 22:16-17; 26:4-5; 2 ทิโมธี 2:19 ด้วย)

ขอเตือนอีกครั้งหนึ่งว่า ห้ามใครนำข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ไปใช้ในแนวทางของความสมบูรณ์แบบ จดหมายฝากฉบับแรกของยอห์น เขียนขึ้นเพื่อช่วยเรารักษาความสมดุลที่สอดคล้องกับในพระคัมภีร์ที่นี่ แง่หนึ่งกล่าวว่า “ผู้ที่เกิดจากพระเจ้าไม่ทำบาป เพราะเชื้อของพระเจ้าอยู่ในคนนั้นและเขาทำบาปไม่ได้ เพราะเขาเกิดจากพระเจ้า” (1 ยอห์น 3:9) แต่ในอีกแง่หนึ่ง กล่าวว่า “ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่มีบาป (กล่าวถึง ณ ตอนนี้อยู่ในอดีต) เราก็หลอกตัวเอง และสัจจะไม่ได้ อยู่ในตัวเราเลย” (1 ยอห์น 1:8) และ “ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลายเพื่อท่านจะได้ไม่ทำบาป และถ้าใครทำบาป เราก็มีผู้ช่วยทูลขอพระบิดาเพื่อเรา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเที่ยงธรรมนั้น” (1 ยอห์น 2:1)

ความเพียรพยายามสู้ทนของธรรมิกชนนั้นไม่ได้เป็นเครื่องรับประกันความสมบูรณ์แบบ แต่เป็นการที่พระเจ้าจะพิพากษารักษาเราในการต่อสู้ศึกแห่งความเชื่อนี้ เพื่อเราจะเกลียดชังบาปของเรา และไม่มีวันที่จะอยู่ร่วมกับบาปได้อย่างสบายใจอีกต่อไป

3. พุทธิพระเจ้าทรงเลือกไว้จะไม่มีวันหลงหายไป

นี่คือเหตุผลที่เราเชื่อในความมั่นคงปลอดภัยนิรันดร์ กล่าวคือ เป็นความมั่นคงปลอดภัยนิรันดร์ของผู้ที่พระเจ้าทรงเลือก ตามความหมายโดยนัยคือพระเจ้าจะทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์ในเรา เพื่อให้ผู้ที่พระองค์ทรงเลือกไว้สำหรับความรอดนิรันดร์สามารถสู้ทนอยู่ในความเชื่อจนถึงที่สุดได้โดยพระองค์ และสามารถดำเนินชีวิตตามรูปแบบชีวิตใหม่ได้โดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เราได้เห็นการทำงานของพระเจ้าที่เป็นเหมือนห่วงของลูกโซ่ที่ไม่อาจขาดจากกันได้ ใน โรม 8:30 (TNCV) แล้วว่า “บรรดาผู้ที่ทรง

กำหนดไว้ก่อนหน้านี้ พระองค์ก็ทรงเรียกด้วย บรรดาผู้ที่พระองค์ทรงเรียก พระองค์ก็ทรงนับว่าเป็นผู้ขอพรด้วย บรรดาผู้ที่ทรงนับว่าเป็นผู้ขอพร พระองค์ก็ทรงให้รับพระเกียรติสิริด้วย” สิ่งที่เราเห็นได้ชัดเจนจากพระคัมภีร์ข้อนี้ คือ ผู้ที่ได้รับการทรงเรียกอย่างเกิดผลให้เข้าสู่ความหวังแห่งความรอดอย่างแท้จริงนั้น จะสู้ทนจนถึงที่สุดและจะได้รับพระเกียรติสิริ ซึ่งไม่มีการล้มเลิกกลางคันในลำดับที่กล่าวถึงนี้ สิ่งเหล่านี้เป็นพระสัญญาของพระเจ้าที่ยังปรากฏในการทรงเลือกอย่างไม่มีเงื่อนไขตั้งแต่แรก และในอำนาจอธิปไตยสูงสุด การเปลี่ยนแปลง และพระคุณแห่งการสู้ทนตามที่เราได้เห็นไปแล้วก่อนหน้านี้ ความเกี่ยวโยงกันที่เป็นเหมือนห่วงของลูกโซ่เหล่านี้ไม่อาจถูกทำลายลงได้ เพราะการงานแห่งการช่วยให้รอดของพระเจ้านั้นไม่มีข้อผิดพลาด และพันธสัญญาใหม่ของพระองค์นั้นไม่สามารถถูกเพิกถอนได้

อีกครั้งหนึ่ง เปาโลกำลังดำเนินตามคำสอนของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาที่ว่า

แกะของเราย่อมฟังเสียงของเรา เรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะนั้นก็ตามเรา เราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะทั้งหลาย แกะเหล่านั้นจะไม่มีวันพินาศและจะไม่มีใครแย่งชิงแกะนั้นไปจากมือของเราได้ พระบิดาของเราผู้ประทานแกะนั้นให้แก่เราทรงเป็นใหญ่กว่าทุกสิ่ง และไม่มีใครสามารถชิงไปจากพระหัตถ์ของพระบิดาได้ เรากับพระบิดาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (ยอห์น 10:27-30; ดูอฟ. 1:4-5 ประกอบ)

เราได้เห็นมาก่อนหน้านี้แล้วว่า การเป็นแกะของพระเยซู หมายถึงการเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกและมอบให้กับพระบุตร กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

พระสัญญาของพระเยซูที่จะไม่ให้แกะของพระองค์ลี้กตัวเดียวหลงหายไปนั้น คือ พระสัญญาสูงสุดของพระบุตรของพระเจ้าที่จะพิทักษ์รักษาความเชื่อของผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกไว้ ตามที่พระบุตรได้สละชีวิตของพระองค์เพื่อพวกเขา

4. ผู้เชื่อบางคนหลงหายไปจากทางของพระเจ้า และหากเขายังยืนกรานเช่นนั้น สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่า พวกเขาไม่ได้มีความเชื่อแท้และพวกเขาไม่ได้เกิดจากพระเจ้า

1 ยอห์น 2:19 กล่าวว่า “พวกเขาได้ออกไปจากเรา แต่เขาก็ไม่ได้เป็นของเรา เพราะว่าถ้าเขาเป็นของเรา เขาก็จะอยู่กับเราต่อไป แต่การที่เขาได้ออกไปนั้นแสดงให้เห็นชัดว่าเขาไม่ได้เป็นของเรา” ในทำนองเดียวกัน อุปมาเรื่องดิน 4 ชนิดตามที่พระเยซูได้อธิบายไว้ในลูกา 8:9-14 แสดงให้เห็นเป็นภาพของคนที่ไม่ได้ยินแล้วก็รับพระวจนะนั้นด้วยความยินดี แต่ไม่มีราก เชื่อได้เพียงชั่วคราว เมื่อถูกทดลองก็หลงไป”

ข้อเท็จจริงของความเป็นไปได้นี้ คือ เหตุผลที่ว่าทำไมงานพันธกิจด้านข่าวประเสริฐในคริสตจักรท้องถิ่นทุกแห่ง ถึงต้องมีคำเตือนมากมายแก่สมาชิกคริสตจักรให้สู้ทนในความเชื่อ และไม่เข้าไปพัวพันกับสิ่งเหล่านั้นซึ่งอาจบีบบรัดพวกเขาและส่งผลให้พวกเขาถูกพิพากษาลงโทษ ศิษยาภิบาลไม่รู้ว่าในหมู่ผู้ฟังใครคือดินดีและใครคือดินไม่ดี ฉะนั้นแล้ว คำเตือนและคำแนะนำของเขาให้สู้ทนจึงเป็นวิธีที่เขาช่วยให้ธรรมิกชนยึดมั่นอยู่ในความเชื่อ หากพวกเขาได้ยินคำเตือนและเอาใจใส่ระมัดระวังตามนั้น นี่แหละ คือข้อยืนยันความถ่อมใจและการมีหัวใจแห่งความเชื่อที่ดีของพวกเขา

5. พระเจ้าทรงนับเราว่าเป็นผู้ชอบธรรมอย่างสมบูรณ์
ผ่านการกระทำที่แท้จริงครั้งแรกของการช่วยให้รอด
โดยทางความเชื่อ แต่นี่คือประเภทของความเชื่อที่สุกน
และเกิดพลใน “การเชื่อฟังด้วยความเชื่อ”

ประเด็นนี้ เป็นการเน้นย้ำถึงความจำเป็นของความเพียรพยายามสู้
ทนในความเชื่อ และการเชื่อฟังไม่ได้หมายความว่าพระเจ้ากำลังเฝ้า
คอยสังเกตความเพียรพยายามสู้ทนและการเชื่อฟังของเราก่อนที่จะ
พระองค์จะประกาศว่าเราเป็นผู้ชอบธรรมอย่างครบสมบูรณ์ในความ
เป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซูคริสต์ โรม 5:1 กล่าวว่าเรา “ถูกชำระให้
ชอบธรรมโดยความเชื่อแล้ว” นี่เป็นการกระทำที่เกิดขึ้นในอดีต
ครั้งแรกที่เราเชื่อในพระเยซู เรากลายเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์
ในการเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์นั้น ความชอบธรรมของพระคริสต์ก็
ถูกนับว่าเป็นของเราในวินาทีนั้น เปาโลกล่าวว่าเขามุ่งหวังที่ “จะได้
เห็นว่า[เขา]อยู่ในพระองค์ ไม่มีความชอบธรรมที่ได้มาจาก
ธรรมบัญญัติ มีแต่ที่ได้มาโดยความเชื่อในพระคริสต์ คือความ
ชอบธรรมที่มาจากพระเจ้าโดยความเชื่อ” (ฟิลิปปี 3:9)

รากฐานที่ทำให้พระเจ้าทรงยอมรับเรา คือ พระคริสต์เท่านั้น โดย
พระโลหิตและความชอบธรรมของพระองค์ “พระเจ้าทรงทำพระองค์
ผู้ทรงไม่มีบาปให้บาป เพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรม
ของพระเจ้าทางพระองค์” (2 โครินธ์ 5:21) “คนจำนวนมากก็เป็นคน
ชอบธรรม เพราะพระองค์ผู้เดียวที่ได้ทรงเชื่อฟังอย่างนั้น” (โรม 5:19)
บทบาทของความเชื่อของเราไม่ใช่การกระทำสิ่งที่ดีงามเพื่อให้พระเจ้า
ทรงตอบแทนด้วยความรอด ประเด็นก็คือว่า ความเชื่อเป็นการรับเอา
พระคริสต์ผู้ทรงกระทำสิ่งที่เราทำเองไม่ได้ พระคริสต์ทรงรับโทษบาป
ของเราแทนเรา และทรงจัดเตรียมความสมบูรณ์ให้เรา ความเชื่อไม่ใช่

รากฐานที่ทำให้พระเจ้าทรงยอมรับเรา แต่เป็นวิธีการหรือเครื่องมือในการรวมเราเข้าเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ ผู้เดียวเท่านั้นที่เป็นรากฐาน ทำให้พระเจ้ายอมรับเรา

บทบาทของการเชื่อฟังในการที่เราถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม คือ หลักฐานที่แสดงว่าความเชื่อของเรานั้นเป็นความเชื่อที่แท้จริง การกระทำด้วยความรักของเราไม่ใช่รากฐานแรกหรือสุดท้ายที่ทำให้เราเป็นที่ยอมรับจากพระเจ้า แต่เป็นสิ่งที่ตรวจสอบความเชื่อแท้และแสดงออกให้คนอื่นได้เห็นถึงการงานอภิปิเศษสูงสุดของพระเจ้าที่ทรงประทานการบังเกิดใหม่และทรงสร้างหัวใจใหม่แห่งความเชื่อให้กับเรา เปาโลกล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ว่า “ในพระเยซูคริสต์นั้น การเข้าสู่หนัดหรือไม่เข้าสู่หนัดไม่เกิดประโยชน์อันใด แต่ความเชื่อซึ่งแสดงออกเป็นการกระทำด้วยความรักนั้นสำคัญ” (กท. 5:6) สิ่งที่มีความสำคัญต่อพระเจ้าในการนับว่าเราเป็นผู้ชอบธรรม คือ ความเชื่อที่แสดงออกเป็นการกระทำด้วยความรัก ไม่ใช่ความรักของเราเองที่ทำให้พระเจ้าทรงเป็น 100 เปอร์เซ็นต์ (ความสมบูรณ์) สำหรับเรา แต่เป็นเพราะพระเจ้าทรงเป็น 100 เปอร์เซ็นต์ (ความสมบูรณ์) สำหรับเราโดยทางความเชื่อในพระคริสต์ จึงทำให้เราสามารถที่จะรักได้ ความรักเป็นผลของพระวิญญาณ และเราได้รับพระวิญญาณโดยการกระทำแรก คือความเชื่อ (กาลาเทีย 3:2)

ด้วยเหตุนี้ ความจำเป็นของการสละตนในความเชื่อและการเชื่อฟังเพื่อความรอดสุดท้ายนั้น จึงไม่ได้หมายความว่า พระเจ้าจะทรงรอจนถึงวาระสุดท้ายก่อนที่พระองค์จะทรงยอมรับเรา รับเราเป็นลูก และนับว่าเราเป็นผู้ชอบธรรม เราไม่ได้ต่อสู้ศึกแห่งความเชื่อเพื่อทำให้พระเจ้าเป็น 100 เปอร์เซ็นต์ (ความสมบูรณ์) สำหรับเรา ซึ่งเรื่องนี้เกิดขึ้นในตอนที่เราถูกรวมเข้าเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์โดยการ

กระทำครั้งแรกคือความเชื่อของเราแล้ว แต่เราต่อสู้เพราะพระเจ้าทรงเป็น 100 เปอร์เซ็นต์ (ความสมบูรณ์) สำหรับเรา เปาโลกล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ว่า “ไม่ใช่ว่าข้าพเจ้าได้รับแล้ว หรือดีพร้อม[สมบูรณ์]²แล้ว แต่ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไปเพื่อที่จะฉวยไว้ เพราะพระเยซูคริสต์ทรงฉวยข้าพเจ้าไว้” (ฟิลิปปี 3:12) พระคริสต์ทรงฉวยเราไว้ให้เป็นของพระองค์แล้ว นี่คือวิธีที่เราสู้ทนต่อไป ในการพิพากษาครั้งสุดท้ายตามการกระทำ (ไม่ใช่ตามพื้นฐานของการกระทำ) เมื่อถึงเวลาที่มีการกระทำเหล่านั้นในห้องพิจารณาคดีของพระเจ้าที่เกี่ยวข้องกับการถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมจะเป็นหลักฐานของความเชื่อที่มองไม่เห็น และความเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ต่อทุกคนแล้ว พระคริสต์จะทรงเป็นรากฐานเดียวที่ทำให้เราได้รับการยอมรับจากพระเจ้าเหมือนในเวลานี้

6. พระเจ้าทรงทำให้ผู้ที่พระองค์ทรงเลือกมีความเพียรพยายามสู้กัน

เราไม่ได้ถูกทิ้งให้อยู่ตัวคนเดียวในการต่อสู้ศึกแห่งความเชื่อ ความแน่ใจของเราได้หยั่งรากในความรักอันอำนาคอริบไต่ยสูงสุดของพระเจ้าที่จะช่วยให้เราทำในสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกให้เราทำ ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้เป็นคำอธิบายทั้งหมดของพันธสัญญาใหม่ที่เราได้พิจารณากันมาแล้วในบทที่ 5 พระเยซูทรงซื้อพระสัญญาของพระเจ้าทั้งสิ้นไว้สำหรับเรา เมื่อพระองค์ทรงหลังพระโลหิตของพระองค์ (ลูกา 22:20; 2 โครินธ์ 1:20)

2. ภาษาไทยคำว่า “ดีพร้อมแล้ว” ในภาษาอังกฤษใช้คำว่า “Perfect” ซึ่งหากแปลเป็นภาษาไทยโดยตรงแล้ว หมายถึง ความสมบูรณ์แบบ เพื่อให้เกิดความเข้าใจในความหมายที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อ - ผู้แปล

หนึ่งในพระสัญญาที่ล้ำค่าที่สุดในบรรดาคำสัญญาที่เกี่ยวข้องกับพันธสัญญาใหม่ ตามคำมั่นสัญญาที่แน่นอนของพระเจ้าที่จะทำให้เรามีความเพียรพยายามสู้ทน คือ "เราจะทำพันธสัญญานิรันดร์กับพวกเขาว่าเราจะไม่หันไปจากการทำความดีแก่พวกเขา และเราจะบรรจุความยำเกรงเราไว้ในใจของพวกเขา เพื่อเขาจะไม่หันไปจากเรา" (เยเรมีย์ 32:40) พระสัญญานี้ถูกกล่าวซ้ำ ๆ หลายครั้งในคำอธิบายที่น่าอัศจรรย์ในพันธสัญญาใหม่:

- “โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า[เราได้รับการคุ้มครอง]ทางความเชื่อให้เข้าในความรอด ซึ่งพร้อมจะปรากฏในวาระสุดท้าย” (1 เปโตร 1:5)
- “แต่พระองค์ผู้ทรงสามารถปกป้องพวกท่านไม่ให้สะดุดล้ม และทรงตั้งพวกท่านอยู่เบื้องหน้าพระสิริของพระองค์ โดยปราศจากตำหนิและมีความร่ำเริงยินดี ขอพระเกียรติ ความยิ่งใหญ่ อานุภาพ และสิทธิอำนาจ จะมีแด่พระเจ้าองค์เดียว ผู้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ทั้งในอดีตกาล ปัจจุบันกาล และในกาลต่อไปเป็นนิรันดร์ อาเมน” (ยูดา 24-25)
- “ขอให้พระเจ้าแห่งสันติสุขทรงชำระท่านทั้งหลายให้เป็นคนบริสุทธิ์หมดจด และทรงรักษาทั้งวิญญาณ จิตใจ และร่างกายของท่านไว้ให้ปราศจากการติเตียน จนถึงวันที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จมา พระองค์ผู้ทรงเรียกท่านนั้นชื่อสัตย์ และพระองค์จะทรงทำให้สำเร็จ” (1 เธสะโลนิกา 5:23-24)

- “ข้าพเจ้าแน่ใจอย่างนี้ว่าพระองค์ผู้ทรงเริ่มต้นการดีไว้ในพวกท่าน จะทรงทำให้สำเร็จจนถึงวันแห่งพระเยซูคริสต์” (ฟีลิปปี 1:6)
- “[พระเยซูคริสต์]จะทรงให้พวกท่านมั่นคงอยู่จนถึงที่สุด เพื่อให้ท่านปราศจากที่ติในวันของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระเจ้าทรงเป็นผู้ซื้อสัตย์ พระองค์ทรงเรียกพวกท่านให้สัมพันธ์สนิทกับพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (1 โครินธ์ 1:8-9)
- “ขอพระเจ้าแห่งสันติสุข ผู้ทรงนำพระผู้เลี้ยงแกะยิ่งใหญ่คือพระเยซูขององค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราขึ้นมาจากความตายโดยโลหิตแห่งพันธสัญญาในรันดร์ ทรงให้พวกท่านเพียบพร้อมด้วยสิ่งดีทุกอย่าง เพื่อที่จะทำตามพระทัยของพระองค์ โดยทรงทำงานในเรา ให้เกิดผลเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์ทางพระเยซูคริสต์ ขอพระสิริจงมีแด่พระองค์สืบๆ ไปเป็นนิตย์ อาเมน” (ฮีบรู 13:20-21)

บางครั้งผมถามผู้คนที่ว่า ทำไมคุณถึงเชื่อว่าพรุ่งนี้เช้าคุณจะตื่นขึ้นมาเป็นคริสเตียนอยู่? ทำไมคุณถึงคิดว่าพรุ่งนี้เช้าเมื่อคุณตื่นขึ้นมาแล้วคุณจะได้รับความรักโดยทางความเชื่อ? การที่ผมถามเช่นนี้ก็เพื่อทดสอบว่าพวกเขามีทัศนคติอย่างไรเกี่ยวกับความเพียรพยายามสู้กันที่พวกเขามี คำตอบตามหลักพระคัมภีร์นั้นไม่ใช่: ฉันรู้ว่าฉันจะเลือกเชื่อในวันพรุ่งนี้ ฉันได้อุทิศตนกับพระเยซูแล้ว นั่นคือความมั่นใจที่เปราะบางมาก ๆ

คำตอบพบได้ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระเจ้าจะทรงทำกิจในตัวฉัน พระเจ้าจะพิทักษ์รักษาฉันไว้ พระเจ้าจะทรง

กระทำการของพระองค์ให้สำเร็จ คำตอบนั้น คือ การงานของพระเจ้าที่ทรงทำกิจอยู่อย่างต่อเนื่อง ไม่ใช่ความมุ่งมั่นของเราเอง เมื่อผมถามคำถามนี้ ผมกำลังดูว่าจะมีใครบ้างไหมที่มองความปลอดภัยในรันดร์ว่าเป็นเหมือนการฉีดวัคซีน เราได้รับการฉีดวัคซีนเมื่อเรากลับใจเชื่อและไม่สามารถติดโรคแห่งความไม่เชื่อได้อีก ซึ่งนำไปสู่การเปรียบเทียบที่ไม่ถูกต้อง เพราะมันบอกเป็นนัยว่าการรักษานั้นเกิดขึ้นเองโดยอัตโนมัติโดยปราศจากการทำงานอย่างต่อเนื่องของแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่ ความเพียรพยายามสู้ทนนี้ไม่ได้เป็นเหมือนการฉีดวัคซีน แต่เป็นเหมือนโปรแกรมบำบัดโรคตลอดชีวิตที่แพทย์ผู้ยิ่งใหญ่จะอยู่เคียงข้างคุณตลอดทาง พระองค์จะไม่มีวันทอดทิ้งเรา (ฮีบรู 13:5) นั่นคือวิธีที่เราสู้ทน และนั่นคือวิธีที่ทำให้เราเกิดความแน่ใจ

7. เพราะฉะนั้น เราจึงควรกระตือรือร้นที่จะยืนยัน

การทรงเรียกและการทรงเลือกของเรา

พระธรรม 2 เปโตร 1:10-11 กล่าวว่า “เพราะเหตุนี้ พี่น้องทั้งหลาย จงพยายามมากขึ้นที่จะยืนยันการทรงเรียกและการทรงเลือกพวกท่านนั้น เพราะว่าถ้าพวกท่านทำเช่นนั้น ท่านจะไม่มีวันล้มลง เพราะโดยวิธีนี้ ทางที่จะเข้าอาณาจักรนิรันดร์ของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา จะถูกจัดเตรียมอย่างพร้อมมูลให้กับพวกท่าน” ประเด็นของเปโตรไม่ใช่ว่าการทรงเรียกและการทรงเลือกเราของพระเจ้านั้นเปราะบางและจำเป็นต้องรับการช่วยประคับประคอง ตัวอย่างเช่น เราได้เห็นอย่างชัดเจนจากโรม 8:29-30 แล้วว่าการทรงเรียกและการทรงเลือก เป็นความจริงที่มั่นคงที่สุดของพระเจ้าที่เชื่อมโยงกันในห่วงโซ่แห่งความรอดที่ไม่อาจขาดจากกันได้

ความหมายของเปโตรก็คือว่า จงกระตือรือร้นที่จะรักษาความ
 แน่ใจและยืนยันการทรงเรียกและการทรงเลือกของพระเจ้าอย่าง
 ต่อเนื่อง โดยการดำเนินชีวิตด้วยความดีใจในการทรงเรียกและการ
 ทรงเลือกนี้ เปโตรอธิบายในข้อก่อนหน้านี้นี้ว่า โดย “ฤทธิ์เดชของ
 พระเจ้าได้ให้ทุกสิ่งแก่เรา ที่จำเป็นต่อชีวิตและการดำเนินตามทาง
 พระเจ้า โดยการรู้จักพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกเราด้วยพระสิริและ
 คุณธรรมของพระองค์เอง” (2 เปโตร 1:3) พระองค์ไม่ได้ปล่อยให้เรา
 อยู่ตามลำพังเพื่อยืนยันการทรงเรียกและการทรงเลือกของเรา

ด้วยฤทธิ์เดชของพระเจ้า เราจึงเติบโตในความเชื่อ คุณธรรม
 ความรู้ การควบคุมตัวเอง ความทรนอดทน ความยำเกรงพระเจ้า
 ความรักฉันพี่น้องและความรัก (2 ปต.1:5-7) กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เรา
 พยายามอย่างกระตือรือร้นที่จะวางใจในพระสัญญาและฤทธิ์เดชของ
 พระเจ้าอย่างสุดซึ้งจนพระวิญญาณได้ประหารความบาปในชีวิตของ
 เรา และดำเนินตามเป้าหมายแห่งความรักอย่างปิติยินดี ความเชื่อที่
 แสดงออกเป็นการกระทำด้วยความรัก (กท. 5:6) คือวิธีที่ทำให้เรา
 แน่ใจในการทรงเรียกและการทรงเลือกของเรา

8. ความเพียรพยายามสู้กันนี้เป็นสิ่งที่ทำร่วมกันเป็นชุมชน

พระเจ้าไม่เคยต้องการให้เราสู้ศึกแห่งความเชื่อตามลำพัง เราจะต้อง
 ต่อสู้เพื่อกันและกัน หนึ่งในประโยคที่น่าทึ่งที่สุดของเปาโลเกี่ยวกับการ
 การสู้ทนของผู้ที่พระเจ้าทรงเลือก คือ 2 ทิโมธี 2:10 “ข้าพเจ้าจึงยอม
 สู้ทนทุกอย่าง เพราะเห็นแก่พวกที่ทรงเลือกไว้ นั่น เพื่อเขาทั้งหลาย
 จะได้รับความรอดที่มีอยู่ในพระเยซูคริสต์พร้อมทั้งศักดิ์ศรีนิรันดร์”
 สำหรับหลาย ๆ คน นี่เป็นเรื่องน่าประหลาดใจ ผู้ที่พระเจ้าทรงเลือก
 จะได้รับความรอดในศักดิ์ศรีนิรันดร์ในท้ายที่สุดมิใช่หรือ? คำตอบคือ

ใช่ คนเหล่านั้นที่พระองค์ทรงนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม พระองค์จะให้รับพระเกียรติสิริด้วย

แต่คำถามนี้หักล้างข้อสันนิษฐานหนึ่งที่ว่าประเด็นสุดท้ายนั้น มีไว้เพื่อจะถูกลบออกไป—ข้อสันนิษฐานที่ว่าผลลัพธ์บางอย่างบอกเป็นนัยว่าไม่มีความจำเป็นที่จะต้องสู้ทนต่อไป นี่คือข้อผิดพลาด ความรอดเป็นสิ่งแน่นอนสำหรับผู้ที่พระเจ้าทรงเลือก ความรอดนี้จะไม่ม้วนล้นหายไปได้ แต่วิธีที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้เพื่อให้ความรอดเป็นสิ่งที่แน่นอน คือ โดยการประทานสิทธิอำนาจให้แก่มนุษย์ผู้เป็นอีกฝ่ายหนึ่งในการต่อสู้ศึกแห่งความเชื่อ เปาโลมองพันธกิจแห่งพระวาระของเขว่าเป็นสิ่งสำคัญจำเป็นอย่างยิ่งต่อการสู้ทนของผู้ที่พระเจ้าทรงเลือก

ยกตัวอย่างง่ายๆ สมมติว่าพระเจ้าได้กำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วว่า ตะปุดตัวหนึ่งจะมีขนาด 2 คูณ 4 โดยมีหัวตะปุดที่ราบเสมอกับพื้นผิวของกระดาน แน่หนอนว่าสิ่งนี้จะเกิดขึ้น พระเจ้าคือพระเจ้าและพระองค์ทรงวางแผนไว้แล้ว นั่นหมายความว่าพระเจ้าจะไม่แยแสกับค้อนแล้ว ใช่ไหม? ไม่ใช่เลย อันที่จริงพระเจ้ายังทรงกำหนดไว้แล้วด้วยว่าวิธีที่ตะปุดจะเข้าไปในกระดานได้นั้น ก็โดยการถูกตอกด้วยค้อน

ในทำนองเดียวกัน ผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกจะรอดในท้ายที่สุดอย่างแน่นอนพร้อมด้วยศักดิ์ศรีนิรันดร์นี้หมายความว่าพระเจ้าทรงไม่แยแสกับพันธกิจในโลกที่จะพาพวกเขาไปให้ถึงความรอดใช่ไหม? ไม่ใช่เลย พระเจ้าได้ทำให้ความรอดเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด และเหตุผลที่ความรอดนี้จะมีอย่างแน่นอนมั่นคงอยู่ก็เพราะว่าพระเจ้าทรงอำนาจอธิปไตยสูงสุดเหนือวิธีการเหล่านี้เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงอยู่เหนือจุดที่มันจะสิ้นสุดลง

เราเห็นความจริงนี้ที่สามารถประยุกต์ใช้กับเราทุกคนได้ในฮีบรู 3:12-13 “นี่แน่ะ พี่น้องทั้งหลาย จงระวังให้ดี เพื่อจะไม่มีคนหนึ่งคนใดในพวกท่านมีใจชั่วและไม่เชื่อ คือใจที่พาท่านหลงไปจากพระเจ้า ผู้ทรงพระชนม์ แต่จงหนุนใจกันและกันทุกวัน ตลอดเวลาที่เราเรียกกันว่า “วันนี้” เพื่อจะไม่มีใครในพวกท่านมีใจดี่อวันไป เพราะการล่อลวงของบาป” พระเจ้าจะไม่ปล่อยให้ผู้ที่เราองค์ทรงเลือกไว้สักคนเดียว “สะดุดล้มลง” สู่ความพินาศ แต่วิธีที่พระองค์จะพิทักษ์รักษาเราไม่ให้สะดุดล้มลง (ยูด้า 24) ก็คือโดยการเตือนสติซึ่งกันและกันจากผู้อื่น คนอื่นๆ ในชีวิตของเรา นี่เป็นหนึ่งในเครื่องบรรณาการสูงสุดที่สามารถจ่ายให้กับคริสตจักรได้ พระเจ้าทรงแต่งตั้งพระกายของพระคริสต์ให้เป็นเครื่องมือในการพิทักษ์รักษาผู้ที่พระองค์ทรงเลือกไว้

เราจะจบบทนี้ด้วยความหวังและคำอธิษฐานว่าคุณจะดำเนินลงลึกไปในพระคุณแห่งการทรงพิทักษ์รักษาของพระเจ้า หากคุณยังอ้อยอิ่งอยู่กับความจริงนี้และปล่อยให้มันจมดิ่งหายไป คุณจะพบว่าความแน่นอนของพระคุณแห่งพันธสัญญาในการพิทักษ์รักษาของพระเจ้าที่มีต่อคุณนั้น เป็นพื้นฐานความมั่นใจของคุณที่ยิ่งใหญ่กว่า แข็งแกร่งกว่า และหอมหวานมากกว่ามูมมอใด ๆ ของความปลอดภัยนิรันดร์ที่ไม่มีตัวตนและเกิดขึ้นเองอัตโนมัติเหมือนการฉีดวัคซีน การได้รู้ว่าพระเจ้าทรงเลือกคุณ เรียกคุณ ประทานความเชื่อแก่คุณ จะไม่มีวันทอดทิ้งคุณ จะพิทักษ์รักษาคุณ และจะถวายเป็นผู้ไถ่บาปเฉพาะพระพักตร์แห่งพระสิริของพระองค์ด้วยความปิติยินดีอย่างยิ่ง—ความมั่นใจนี้ก็นำความปิติยินดี พลละกำลัง และความกล้าหาญมาสู่ชีวิตของคุณอย่างมั่นคง ขอพระเจ้าทรงนำพาคุณลงไปในกระทันหันลงลึกไปในพระคุณแห่งการสู้ทนของพระเจ้าให้มากยิ่งขึ้น

8

ห้าประเด็นนี้มีความหมาย ต่อผมอย่างไร: คำพยานส่วนตัว

คำพยานส่วนตัวของผม 10 ประการต่อไปนี้ เป็นผลจากการเชื่อ
ในหลักคำสอนห้าประเด็นของคาลวิน—หลักคำสอนแห่งพระคุณ

1. ความจริงเหล่านี้ทำให้ผมยำเกรงพระเจ้าและนำผมไปสู่ ความลึกซึ้งของการนมัสการที่มีพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง อย่างแท้จริง

ผมนึกถึงครั้งแรกที่ผมเห็นคำกล่าวสามประการ (ขณะสอนพระธรรม
เอเฟซัสอยู่ที่วิทยาลัยเบเรล ในช่วงปลายทศวรรษ 1970) เกี่ยวกับ
เป้าหมายของพระราชาธิกิจทั้งหมดของพระเจ้า คือ “เพื่อเป็นที่ยกย่อง
พระเกียรติแห่งพระคุณอันรุ่งโรจน์ของพระองค์” (เอเฟซัส 1:6, 12, 14)

ทำให้ผมได้เห็นว่าเราไม่สามารถเพิ่มเติมสิ่งใดให้กับพระเจ้าได้อีก
และด้วยเหตุนี้เอง พระสิริของพระเจ้าจะเจิดจรัสมากที่สุดไม่ใช่
เมื่อเราพยายามตอบสนององความประสงค์ของพระองค์ แต่เมื่อเราพึง
พอใจในพระองค์ผู้ซึ่งเป็นแก่นแท้ของการกระทำของเราต่างหาก
“เพราะสิ่งสารพัดมาจากพระองค์ โดยพระองค์ และเพื่อพระองค์”

ขอพระเกียรติจึงมีแต่พระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์” (โรม 11:36) การนมัสการได้กลายมาเป็นจุดสิ้นสุดในตัวเอง

ทำให้ผมรู้สึกว่าการรักของตัวเองนั้นต่ำต้อยและไม่เพียงพอมากเพียงพอเพื่อที่บทเพลงสดุดีแห่งความปรารถนาหาพระเจ้าของผมจะกลับมามีชีวิตและทำให้การนมัสการของผมมีความหมายที่ลึกซึ้งยิ่งกว่าเดิม

2. ความจริงเหล่านี้ช่วยปกป้องผมจากการ

ให้ความสำคัญน้อยกับสิ่งที่เกี่ยวกับพระเจ้า

คำสาปอย่างหนึ่งของวัฒนธรรมเราก็คือ ความซ้ำซากจำเจ ความน่ารักและความฉลาด โทไรทัศน์เป็นหนึ่งในตัวการหลักที่ทำให้เราเสพติดความฉาบฉวยและความไร้สาระ มุมมองของเราต่อพระเจ้าจึงถูกรอบบ่งด้วยสิ่งเหล่านี้ ดังนั้น เราจึงมักจะให้ความสำคัญน้อยมากกับสิ่งที่เกี่ยวกับพระเจ้า

ความเอาใจจริงเอาใจจะมีน้อยเกินไปในสมัยของเรา เราอาจจะเคยเห็นมันสักครั้งหนึ่ง และแน่นอน บางคนในยุคปัจจุบันนี้ไม่มีความสมดุลกันเลย บางคนไม่สามารถแม้แต่จะใจเย็นและพูดคุยเกี่ยวกับสภาพอากาศได้ แต่สำหรับผมแล้ว สิ่งดูเหมือนว่าจะเป็นเรื่องน่าเศร้ายิ่งกว่าในสมัยของเรานั้น คือ ผู้คนที่ไร้ความเคารพนับถือ ดูเหมือนพวกเขาไม่เคยเกรงกลัวความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเลย พวกเขารู้จักความสัมพันธ์เพียงรูปแบบเดียว คือ ความสะดวกสบายไม่สนใจอะไรเท่านั้น นี่คือการไร้ความสามารถที่น่าเศร้าและยากไร้อย่างยิ่ง

โรเบิร์ตสัน นิโคล (Robertson Nicole) กล่าวถึงสเปอร์เจียน (Spurgeon) ว่า

การประกาศข่าวประเสริฐประเภทสร้างความตลกขบขัน [เราอาจพูดว่า การเติบโตของคริสตจักรตามแบบของความโก้เก๋ เท่ ฉลาด และตลก] อาจดึงดูดผู้คนมากมาย แต่มันเป็นการทำให้วิญญาณจมอยู่ในเงาและทำลายรากของศาสนา สเปอร์เจียนมักจะถูกมองจากคนที่รู้จักคำเทศนาของเขาว่าเป็นนักเทศน์ที่มีอารมณ์ขัน แต่ตามความเป็นจริงแล้ว ไม่มีนักเทศน์คนไหนที่มีน้ำเสียงจริงจัง ให้เกียรติ และเคร่งขรึมมากกว่าไปกว่าเขาอีกแล้ว¹

ความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่ยืนหยัดจากหลักคำสอนแห่งพระคุณนั้น เป็นเหมือนสมอที่คอยถ่วงนาวาแห่งชีวิตของผมอยู่ มันทำให้ผมมีความสุขมากๆ และปกป้องรักษาหัวใจของผมจากกาฬโรคของความโง่เขลา

3. ความจริงเหล่านี้ทำให้ผมอัศจรรย์ใจในความรอดของตัวเอง
หลังจากแสดงให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ของความรอดที่พระเจ้าทรงทำสำเร็จแล้วในเอเฟซัส 1 เปาโลอธิษฐาน (ในส่วนท้ายของบทนั้น) ขอให้ผลของหลักศาสนศาสตร์นี้ทำให้จิตใจของเราสว่างขึ้นเพื่อเราจะอัศจรรย์ใจใน “ความหวัง[ที่พระองค์]ทรงเรียกพวกท่านนั้น และรู้ว่ามรดกที่มีศักดิ์ศรีของพระองค์สำหรับพวกกรรมิกชนนั้นบริบูรณ์...และรู้ว่าฤทธานุภาพของพระองค์ยิ่งใหญ่...สำหรับเราที่เชื่อนั้น” (อฟ. 1:18-19) กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เปาโลอธิษฐานขอให้เราประสบกับสิ่งที่เขาพึ่งสอนไป และขอให้จิตใจของเราสว่างขึ้นและเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นจริงๆ กับเรา

1 อ้างจากไเยน เมอเรีย (Iain Murray), *The Forgotten Spurgeon* (Edinburgh: Banner of Truth Trust, 1973), หน้า 38.

ทุกสิ่งที่เป็นการไถ่อดของเราจะไม่มีอีกต่อไป และจะเต็มไปด้วยความสุขและการขอบคุณของหัวใจที่แตกสลายอย่างมากมาย

ความทุ่มเทของโจนาธาน เอ็ดเวิร์ดส์ เริ่มเติบโตงอกงามขึ้น เมื่อพระเจ้าทรงโปรดให้เราได้ลิ้มรสความโศกเศร้าการตาแห่งพระสิริของพระองค์และได้เห็นความชั่วร้ายของตัวเอง เมื่อนั้นชีวิตคริสเตียนก็จะกลายเป็นสิ่งที่แตกต่างออกไปจากการเคร่งปฏิบัติในทางศาสนาอย่างมาก เอ็ดเวิร์ดส์ได้บรรยายความงดงามของเรื่องนี้เอาไว้ว่า

ความปรารถนาของธรรมิกชนแม้ว่าจะจริงจังเพียงใด ก็ยังเป็นความปรารถนาที่อ่อนนุ่มถ่อมตน ความหวังของพวกเขาเป็นความหวังที่ถ่อมตน แม้ความชื่นชมยินดีของพวกเขาจะไม่สามารถอธิบายออกมาเป็นคำพูดได้ก็ตาม และความหวังของพวกเขาที่เต็มไปด้วยเกียรติสิริก็ยังเป็นความถ่อมตน ความสุขของหัวใจที่แตกสลาย และทำให้คริสเตียนยากจนด้านจิตวิญญาณมากขึ้น เป็นเหมือนกับเด็กเล็กๆ มากขึ้น และปรารถนาเต็มใจที่จะประพุดด้วยความถ่อมตนมากขึ้น²

4. ความจริงเหล่านี้ทำให้พระวจนะการห้ามมนุษย์เป็นศูนย์กลางแทนที่ข่าวประเสริฐ

ในหนังสือของผมที่ชื่อ *The Pleasures of God*³ ผมแสดงให้เห็นว่าในศตวรรษที่ 18 การไกลออกจากร่างกายออกไปโดยสูงสุดของพระเจ้าไปสู่แนวคำสอนของอาร์มีเนียนในเซนต์อองแลนส์ จากนั้นก็นำไปสู่แนวคิดสากลนิยม และจากนั้นก็นำไปสู่แนวคิดยูนิทาเรียน สิ่งเดียวกันนี้เกิดขึ้นในประเทศอังกฤษในศตวรรษที่ 19 หลังจากยุคสมัยของสเปอร์เจียน

2 หนังสือ *Religious Affections*, New Haven: Yale University Press, 1959, หน้า 339-40.

3 จอห์น ไพเพอร์ (John Piper), หนังสือ *The Pleasures of God*, (Colorado Springs, CO: Multnomah Books), หน้า 129 ในฉบับแก้ไขและทบทวนใหม่ ปี 2012

ในหนังสือชื่อ *Jonathan Edwards: A New Biography* ของเจียน เมอร์เรย์ (Iain Murray) ได้ยืนยันในสิ่งเดียวกัน คือ "ความเชื่อมั่นในหลักคำสอนของคาลวินลดถอยลงในอเมริกาเหนือ ซึ่งในระหว่างการลดถอยลงนี้เอ็ดเวิร์ดส์ได้คาดการณ์ได้อย่างถูกต้องว่า กลุ่มคริสตจักรคองเกรแกนแนลต่าง ๆ ในนิวอิงแลนด์ที่รับเอาแนวคำสอนของอาร์มีเนียนหลังจากการตื่นตัวครั้งใหญ่จะค่อย ๆ เคลื่อนไปสู่แนวคิดยูนิทาเรียนและแนวคิดสากลนิยมต่อไป นำโดยชาร์ลส์ ชอนซี (Charles Chauncy)"⁴

นอกจากนี้คุณยังสามารถอ่านเพิ่มเติมได้ในหนังสือ *Quest for Godliness* ของ เจ. ไอ. แพคเกอร์ วาริชาร์ด แบกซ์เตอร์ (Richard Baxter) ได้ละทิ้งคำสอนเหล่านี้อย่างไร และคนรุ่นต่อไปในคริสตจักรแบกซ์เตอร์ (Baxter church) ในเมืองคิเดอมินสเตอร์ (Kidderminster) ได้เก็บเกี่ยวผลอันเลวร้ายนี้อย่างไร⁵

หลักคำสอนเหล่านี้เป็นเกราะป้องกันคำสอนที่มีมนุษย์เป็นศูนย์กลางในหลายๆ รูปแบบที่ดูเหมือนว่ามันคงและเป็นที่ยอมรับกันอย่างแพร่หลาย แต่ในความเป็นจริงแล้ว คำสอนที่มีมนุษย์เป็นศูนย์กลางนี้กลับค่อยๆ ทำลายคริสตจักรและทำให้คริสตจักรอ่อนแอจากภายใน คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ที่ถูกต้องนั้น จะต้องเป็นคริสตจักรที่ "เป็นหลักและเป็นรากฐานแห่งความจริง" (1 ทิโมธี 3:15) นี่คือนสิ่งที่ความจริงเหล่านี้ได้พิสูจน์ให้กับผม

4 เจียน เมอร์เรย์ (Iain Murray), หนังสือ *Jonathan Edwards: A New Biography* (Edinburgh: Banner of Truth, 1987), หน้า 454.

5 เจ. ไอ. แพคเกอร์ (J. I. Packer), หนังสือ *Quest for Godliness* (Wheaton, IL: Crossway Books, 1990), หน้า 160.

5. ความจริงเหล่านี้ทำให้ผมคร่ำครวญถึงโรคภัยที่วินิจฉัย ไม่ได้แห่งวัฒนธรรมทางโลกของเราที่ดูหมิ่นพระเจ้า

ผมแทบจะไม่สามารถอ่านหนังสือพิมพ์หรือบทความข่าวในนิตยสาร หรือ
ดูโฆษณาทางโทรทัศน์ หรือป้ายโฆษณาได้โดยไม่รู้สึกถึงความหนัก
อึ้งของการที่ไม่ได้กล่าวถึงพระเจ้าเลย เมื่อพระเจ้าผู้ทรงเป็นความจริง
หลักแห่งจักรวาลได้รับการปฏิบัติราวกับว่าพระองค์เป็นผู้ที่ไม่ได้มี
ตัวตนอยู่จริง ผมรู้สึกกลัวจนตัวสั่นถึงพระพิโรธของพระเจ้าที่กำลัง
สะสมไว้อยู่ ผมยังช็อกอยู่ แล้วคุณล่ะรู้สึกเหมือนกันไหม คริสเตียน
จำนวนมากถูกทำให้สงบด้วยยาพิษแห่งการเพิกเฉยต่อพระเจ้า
เช่นเดียวกับชาวโลก บางคนคิดว่ามันเป็นสิ่งที่ดีที่พระเจ้าถูกละเลย
และตั้งชื่อเหยียดหยามล้อเลียนคนที่พูดถึงพระเจ้าในทุกสิ่ง คำสอน
ห้าประเด็นนี้คือยาถอนพิษแห่งการเพิกเฉยและการดูถูกถากถางนั้น

คริสเตียนดำรงอยู่เพื่อยืนยันความเป็นจริงของพระเจ้าและ
อำนาจสูงสุดของพระองค์ในชีวิตของทุก ๆ คน เพราะฉะนั้น เราจึง
จำเป็นต้องการการตื่นตัวครั้งใหญ่ และห้าประเด็นนี้แหละ ที่ทำให้ผม
ตระหนักถึงเรื่องนี้และกระตุ้นให้ผมอธิษฐานเพื่อสิ่งเหล่านี้ เพราะมีแต่
เพียงการงานแห่งอำนาจอธิปไตยสูงสุดของพระเจ้าเท่านั้นที่จะทำให้
เกิดขึ้นจริงได้

6. ความจริงเหล่านี้ทำให้ผมเกิดความมั่นใจว่างานที่ พระเจ้าได้ทรงวางแผนไว้แล้วและได้ทรงเริ่มแล้ว พระองค์ จะทรงกระทำสำเร็จ ทั้งในโลกนี้และในชีวิตส่วนตัว

ความจริงที่ว่าพระเจ้าจะใช้อำนาจอธิปไตยสูงสุดของพระองค์ทั้งสิ้น
เพื่อพิทักษ์รักษาผมไว้สำหรับพระองค์เองนั้นล้ำค่าอย่างที่สุด ผมรู้จัก
หัวใจของผมดี การได้รู้เช่นนี้ทำให้หัวใจของผมเต็มไปด้วยความหยิ่ง

ผยอง เอาตัวเองเป็นศูนย์กลาง และกลายเป็นเหมือนโรงงานผลิต
รูปเคารพให้กับตัวเอง คำอธิษฐานไม่กี่คำจำเป็นสำหรับผมมากกว่านั้น:

โอ ต่อพระคุณของพระเจ้า ข้าเป็นหนี้อย่างมหาศาล
ทุกวันควรบอกรู้!
ขอให้ความดีงามของพระองค์เหมือนโชติตรวน
ลุ่มใจที่มักหลงระเหิรไปของข้าไว้กับพระองค์
ใจของข้ามักหลงเงินไป พระเจ้าของข้า ข้ารู้สึกได้
ใจของข้ามักออกห่างจากพระเจ้าที่ข้ารัก
นี่คือหัวใจของข้า ขอทรงรับไปและผนึกตราไว้
ขอทรงผนึกตราไว้เพื่อพระบัลลังก์เบื้องบน

แน่นอน ผมต้องการ—และผมอยากให้เป็นอย่างนั้น—ผมอยากให้
พระองค์ทรงลุ่มผมไว้กับพระองค์ทุก ๆ วัน ให้พระองค์ผนึกประทับ
ตราผมไว้ จับผมไว้ เก็บรักษาผมไว้ และรั้งผมไว้ หลักคำสอนแห่ง
พระคุณเป็นความพึงพอใจอย่างครบสมบูรณ์ในความปรารถนา
เหล่านี้ และนี่คือสิ่งที่พระเจ้าได้สัญญาไว้ว่าจะทรงทำกับผม “เราจะ
บรรจุน้ำความยำเกรงเราไว้ในใจของพวกเขา เพื่อเขาจะไม่หันไปจากเรา”
(เยเรมีย์ 32:40) “เราจะชูเจ้าด้วยมือขวาอันชอบธรรม
ของเรา” (อสย. 41:10) ผมจึงเข้านอนอย่างงีบง่วง ด้วยความมั่นใจว่า
เมื่อผมตื่นขึ้นมาในเช้าวันใหม่ ผมจะยังคงเป็นผู้เชื่อที่ปลอดภัย
ในพระเจ้า ไม่ใช่เพราะเจตจำนงเสรีของผมเอง แต่เพราะพระคุณของ
พระเจ้าที่ทรงประทานให้ผมแบบเปล่า ๆ และพระคุณนี้มีมูลค่า
มากกว่าทรัพย์สินมหาศาลหลายหมื่นแสนล้านบาท

7. ความจริงเหล่านี้ทำให้ผมเห็นทุกสิ่งในความสว่างแห่ง พระประสงค์อธิปไตยของพระเจ้า — กี่ว่าสิ่งสารพัด มาจากพระองค์ โดยพระองค์ และเพื่อพระองค์ ขอพระเกียรติจงมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์

ผ่านทางเลนส์ขยายของหลักคำสอนเหล่านี้ ผมได้เห็นว่าทุกชีวิตนั้น
เกี่ยวข้องกับพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นจุดเริ่มต้น ตรงกลาง และจุด
สิ้นสุดของทุกสรรพสิ่ง ไม่มีตอนไหนเลยที่พระองค์ไม่สำคัญ พระองค์
คือผู้ให้ความหมายแก่ทุกสิ่ง (1 โครินธ์ 10:31)

การได้เห็นพระประสงค์อธิปไตยสูงสุดของพระเจ้าบรรลุผลสำเร็จ
ในพระคัมภีร์ และการได้ยินเปาโลกล่าวว่า “[พระเจ้า] ทรงทำกิจ
ทุกอย่างตามพระดำริแห่งพระทัยของพระองค์” (อฟ. 1:11) ทำให้ผม
มองโลกแบบนั้น ความเป็นจริงในชีวิตเต็มไปด้วยพระเจ้า พระองค์
ทรงเป็นพระสง่าราศีที่แผ่ซ่านออกไปในทุกสิ่งที่เป็นอยู่ ทุกสรรพสิ่งมา
จากพระองค์และเพื่อพระองค์ คำพูดของโจนาธาน เอ็ดเวิร์ดส์ ทำให้
ผมตื่นเต้นมากเพราะถ้อยคำเหล่านั้นอธิบายความนัยของหลักคำสอน
แห่งพระคุณได้อย่างงดงามมาก ๆ

ในการที่สิ่งมีชีวิตได้รู้จักพระเจ้า ยกย่องพระเจ้า รักพระเจ้า
ชื่นชมยินดีในพระเจ้า และสรรเสริญพระเจ้านั้น พระสิริของ
พระเจ้ายิ่งถูกสำแดงออกมาและเป็นที่ยอมรับ; ความบริบูรณ์
ของพระเจ้าเราได้รับไว้และสะท้อนกลับคืนไปยังพระองค์ นี่เป็น
ทั้งสิ่งที่หล่อไหลออกมาจากตัวเราและสะท้อนย้อนกลับไปยัง
พระองค์ แสงสว่างส่องลงมาเหนือและเข้าไปในสิ่งมีชีวิตและ
สะท้อนย้อนกลับไปยังผู้ซึ่งเป็นความสว่างนั้น ลำแสงแห่ง
พระสิริมาจากพระเจ้า เป็นพระสิริของพระเจ้า และสะท้อนย้อน
กลับไปยังผู้ซึ่งเป็นแหล่งกำเนิด เพื่อให้ทั้งหมดเป็นของพระเจ้า

ในพระเจ้า และเพื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงเป็นปฐม กลาง และอวสาน⁶

8. ความจริงเหล่านี้ทำให้ผมมีความหวังว่าพระเจ้าจะทรงมี พระประสงค์ สิทธิ และฤทธิ์อำนาจที่จะตอบคำอธิษฐาน ของการเปลี่ยนแปลงผู้คน

สิ่งที่รับประกันคำอธิษฐานก็คือ การที่พระเจ้าจะเข้ามาแทรกแซงและเปลี่ยนแปลงสิ่งต่างๆ—รวมทั้งหัวใจของมนุษย์ด้วย พระองค์สามารถเปลี่ยนเจตจำนงได้ “ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ” (มัทธิว 6:9) หมายถึง การทำให้คนที่ไม่เคารพสักการะพระนามของพระเจ้ามาเคารพสักการะพระนามของพระองค์ “เพื่อคำสอนเรื่องขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้แผ่ไปอย่างรวดเร็วและรับเกียรติ” (2 ธส. 3:1) หมายถึง การทำให้หัวใจเปิดรับข่าวประเสริฐ นี่คือนสิ่งที่พระเจ้าทรงทำกับผมในการตอบคำอธิษฐานของพ่อแม่ของผม และเป็นสิ่งที่ผมยินดีจะทำเพื่อผู้อื่นเช่นกัน

ผมใช้พระสัญญาในพันธสัญญาใหม่เพื่อการวิงวอนต่อพระเจ้า เพื่อให้พระสัญญาเหล่านั้นเกิดขึ้นในชีวิตของผู้คนและท่ามกลางพันธกิจโลก เหตุผลที่ผมอธิษฐานแบบนี้ก็เพราะว่าพระเจ้ามีสิทธิและมีอำนาจที่จะทำสิ่งเหล่านี้ ไม่มีมนุษย์คนไหนจะมาขวางทางพระองค์ได้

“ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงนำใจหินออกไปจากเนื้อของพวกเขา และ
ให้ใจเนื้อแก่เขาทั้งหลาย” (เอเสเคียล 11:19)

6 โจนธาน เอ็ดเวิร์ดส์ (Jonathan Edwards), *The End for Which God Created the World*, หน้า 275, ในหนังสือของจอห์น ไพเพอร์ (John Piper) ชื่อ *God's Passion for His Glory*, (Wheaton, Illinois: Crossway Books, 1998), หน้า 248.

“ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงส่ູหน้จิตใจของพวกเขา เพื่อพวกเขาจะรักพระองค์” (เฉลยธรรมบัญญัติ 30:6)

“ข้าแต่พระบิดา ขอทรงใส่วิญญาณของพระองค์ไว้ภายในพวกเขาทั้งหลาย แล้วทำให้พวกเขาดำเนินตามกฎเกณฑ์ของพระองค์” (เอเสเคียล 36:27)

“ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอโปรดให้พวกเขากลับใจและมาถึงความรู้ในความจริง เพื่อพวกเขาจะหลุดพ้นจากบ่วงของมาร” (2 ทิโมธี 2:25-26)

“ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงเปิดใจของพวกเขาเพื่อให้พวกเขาเชื่อในข่าวประเสริฐ” (กิจการ 16:14)

การอธิษฐานเป็นสิ่งที่คริสเตียนส่วนใหญ่ฟังดูเหมือนเป็นผู้ยึดถือหลักคำสอนของคาลวิน คริสเตียนที่มีความจริงใจส่วนใหญ่อธิษฐานโดยมีข้อสันนิษฐานว่าพระเจ้าทรงมีสิทธิและฤทธิ์อำนาจไม่เพียงแต่จะรักษาร่างกายของมนุษย์และเปลี่ยนแปลงสภาพการณ์ทางธรรมชาติได้เท่านั้น แต่ยังทรงสามารถเปลี่ยนหัวใจของมนุษย์โดยอำนาจอธิปไตยสูงสุดของพระองค์ได้อีกด้วย กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ การอธิษฐานนั้นขึ้นอยู่กับพระปรีชาสามารถของพระเจ้าในการเอาชนะการต่อต้านของมนุษย์ นั่นคือสิ่งที่เราขอให้พระองค์ทรงกระทำ ซึ่งหมายความว่าหลักคำสอนแห่งพระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้ คือความหวังอันยิ่งใหญ่ของคำตอบในชีวิตของผู้คนที่มออธิษฐานวิงวอนร้องขอความรอดให้กับพวกเขา

9. ความจริงเหล่านี้ย้าเตือนผมว่าการประกาศข่าวประเสริฐเป็นสิ่งสำคัญจำเป็นอย่างยิ่งเพื่อคนจะมาถึงพระคริสต์ และได้รับความรอด และเป็นความหวังอันยิ่งใหญ่ที่จะนำผู้คนมาสู่ความเชื่อได้ เพราะในท้ายที่สุดแล้ว การกลับใจเชื่อไม่ได้ขึ้นอยู่กับผมหรือใจที่แข็งกระด้างของผู้ที่ไม่เชื่อ

หลักคำสอนแห่งพระคุณทำให้การประกาศข่าวประเสริฐท่ามกลางคนบาปที่ตายแล้วฝ่ายวิญญาณนั้นมีความเป็นไปได้ หากปราศจากพระคุณอันอำนาจอธิปไตยสูงสุดของพระเจ้า การประกาศข่าวประเสริฐของเราก็ไร้ประโยชน์เหมือนกับการประกาศในสุสาน เพราะเรากำลังประกาศข่าวประเสริฐในสุสานอยู่จริงๆ นั่นคือข้อเท็จจริงของโลกนี้ ความจริงของความเสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิง หมายความว่า การประกาศเรื่องพระคริสต์ถูกต้องที่ทางเขานั้นเป็นเรื่องโง่สำหรับมนุษย์ตามธรรมชาติและ “เขาไม่สามารถเข้าใจ เพราะจะเข้าใจสิ่งเหล่านี้ได้ก็ต้องวินิจฉัยโดยฟังพระวิญญาณ” (1 คร. 2:14) ด้วยเหตุนี้ การประกาศข่าวประเสริฐจะเกิดความเข้าใจได้ก็โดยแสงสว่างของหลักคำสอนแห่งพระคุณเท่านั้น และเราเชื่อจริง ๆ ว่าพระเจ้าทรงทำให้คนตายเป็นขึ้นมาได้

และเรารู้ว่า พระเจ้าทรงใช้วิธีการของมนุษย์เพื่อกระทำการนี้ “ท่านทั้งหลายได้บังเกิดใหม่แล้ว ไม่ใช่จากเมล็ดพันธุ์ที่เสื่อมสลายได้ แต่จากเมล็ดพันธุ์ที่ไม่เสื่อมสลาย คือจากพระวจนะของพระเจ้าที่มีชีวิตและดำรงอยู่” (1 เปโตร 1:23) การงานแห่งอำนาจอธิปไตยสูงสุดของพระเจ้าในการทรงประทานชีวิตใหม่แก่หัวใจของมนุษย์ที่ตายแล้วคือ “โดยทางพระวจนะของพระเจ้า” และเปโตรกล่าวเสริมว่า “พระวจนะนี้คือข่าวประเสริฐที่ได้ประกาศให้พวกท่านทราบแล้ว”

(1 เปโตร 1:25) เพราะข่าวประเสริฐนั้นเป็นถาวรภาพของพระเจ้า ถึงความรอด (โรม 1:16)

เพราะฉะนั้น หลักคำสอนแห่งพระคุณจึงเป็นความหวังสำหรับการประกาศข่าวประเสริฐในที่ที่ยากที่สุด คนตายยังไ้ก็คือคนตาย ไม่ใช่ชาวมุสลิมหรือฮินดู หรือชาวยุโรปทั่วไปมีใจแข็งกระด้าง ปฏิเสธพระคริสต์และมุมมองของคริสเตียน ตายมากกว่า “มนุษย์ธรรมดา” คนอื่นๆ และพระเจ้าทรงทำสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ให้เป็นไปได้ พระองค์ทรงทำให้คนตายเป็นขึ้นมา (อฟ. 2:1-6) เมื่อเผชิญกับใจที่แข็งกระด้างของเศรษฐีหนุ่ม พระเยซูตรัสว่า “สิ่งนี้เป็นไปไม่ได้สำหรับมนุษย์ แต่ทุกสิ่งเป็นไปได้อย่างสำหรับพระเจ้า” (มธ. 19:26)

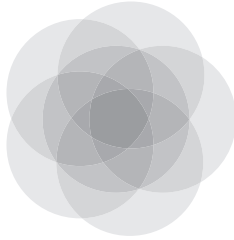
ขณะที่ผมมองไปที่ภารกิจที่ยังไม่สำเร็จเสร็จสิ้นในงานพันธกิจโลก ผมไม่ได้รู้สึกสิ้นหวังเลย อย่างไรก็ตาม ผมกลับได้ยินพระเยซูตรัสว่า “แกะอื่นที่ไม่ได้เป็นของคอกนี้เราก็มียู่ แกะพวกนั้นเราก็ดึงพามาด้วย และแกะพวกนั้นจะฟังเสียงของเรา” (ยอห์น 10:16) ไม่ใช่บอกว่าพวกเขาอาจฟัง แต่บอกว่าพวกเขาจะฟังเสียงของเรา ดังนั้นผมจึงกล่าวได้ว่าการนี้จะไม่วันล้มเหลว หลักคำสอนแห่งพระคุณทำให้ไฟแห่งพันธกิจโลกลุกโชติช่วงในชีวิตของวิลเลียม แคร์รี (William Carey) เดวิด ลิฟวิงสตัน (David Livingston) อโดนิรัม จัดสัน (Adoniram Judson) เฮนรี มาร์ติน (Henry Martyn) จอห์น พาตัน (John Paton) และอีกหลายพันคน นั่นคือผลกระทบที่เกิดขึ้นกับตัวผม ดังที่ผมได้พยายามทำในส่วนของผมเพื่อส่งเสริมงานที่ยอดเยี่ยมแห่งงานพันธกิจตามประเทศต่าง ๆ

10. ความจริงเหล่านี้ทำให้ผมแน่ใจได้ว่าพระเจ้า

จะทรงมีชัยชนะในที่สุด

“เราเป็นพระเจ้า และไม่มีผู้อื่นอีก เราเป็นพระเจ้า และไม่มีใครเป็นเหมือนเรา ผู้แจ้งตอนจบให้ทราบตั้งแต่เริ่มต้น และแจ้งสิ่งที่ยังไม่ได้ทำนั้นให้ทราบตั้งแต่อดีตกาล ทั้งกล่าวว่า ‘แผนงานของเรายังยืน และเราจะทำทุกสิ่งตามความประสงค์ของเรา’” (อสย. 46:9-10)

ข้อสรุปของความสำคัญเหล่านี้ก็คือ พระเจ้าเป็นพระเจ้า พระองค์ทรงอำนาจอธิปไตยสูงสุดทั้งสิ้น และพระองค์ทรงพระเมตตากรุณาเกินกว่าที่มนุษย์จะเปรียบได้ พระองค์ไม่ได้ละทิ้งโลกให้พินาศในบาปของโลกเอง พระองค์ทรงวางแผนไว้แล้ว และพระองค์กำลังดำเนินการอยู่ และพระองค์จะกระทำให้ความรอดที่ประเสริฐยิ่งใหญ่นี้สำเร็จเสร็จสิ้นสำหรับประชากรของพระองค์และสิ่งทรงสร้างของพระองค์ พระองค์ทรงทำการนี้ด้วยพระปัญญาและความรักอันหาที่สุดมิได้ ซึ่งหมายความว่าพระองค์ทรงกระทำสำเร็จแล้วเพื่อพระองค์จะได้รับพระเกียรติสิริในเรา และเพื่อเราจะได้มีความชื่นชมยินดีในพระองค์ และแน่นอนว่าการนี้จะไม่วันล้มเหลวลง “แผนการของพระยาห์เวห์ตั้งมั่นคงเป็นนิรันดร์ แผนงานในพระทัยของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วชาติพันธุ์” (สดุดี 33:11)

9

คำพยานส่งท้าย

จุดประสงค์ของหนังสือเล่มนี้ คือ เพื่อชี้ชวนความคิดจิตใจของคุณเกี่ยวกับความจริงในพระคัมภีร์ และปลุกประสบการณ์ของคุณให้ดำดิ่งลงไปสู่ก้นลึกแห่งพระคุณอันอำนาจอธิปไตยสูงสุดของพระเจ้า ผมตระหนักถึงประโยคที่น่าสะพรึงกลัวที่ว่า “แม้พวกผีก็เชื่อและกลัวจนตัวสั่น” (ยากอบ 2:19) กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ มันเป็นไปได้ที่จะถูกชี้ชวนใ้มน้ำวนจนถึงความเป็นจริงในระดับหนึ่ง แต่ไม่มีประสบการณ์อันหอมหวานของความเป็นจริงนั้นในอีกระดับหนึ่งเลย โจนาธาน เอ็ดเวิร์ดส์ได้กล่าวไว้ว่า มีอยู่ 2 วิธีที่เราจะรู้ว่าสิ่งที่มีสีน้ำตาลและมีลักษณะเหนียวหนืดที่อยู่ในชามนั้นหวานหรือไม่ คือ หนึ่ง หากคุณดูจากสีและดมกลิ่น รวมถึงหากมีบางสิ่งคล้าย ๆ รวงผึ้งปนอยู่ คุณอาจสรุปได้ว่าสิ่งนี้คือน้ำผึ้ง และหากสิ่งนี้คือน้ำผึ้ง คุณก็อาจบอกได้ว่ามันมีรสหวาน เพราะน้ำผึ้งมีรสหวาน หรืออีกวิธีหนึ่ง คือ การลองชิมดูเลย คำอธิษฐานของผมก็คือขอให้ความหอมหวานของพระคุณอันอำนาจอธิปไตยสูงสุดของพระเจ้าไม่เพียงแต่ถูกคาดเดาหรืออนุมานเท่านั้น แต่ถูกชิมเลยด้วย

ผมหวังว่าคุณจะได้รับประสบการณ์อันหอมหวานแห่งการพักผ่อนในการปลอบประโลมมากมายจากความจริงเหล่านี้ ผมอยากให้คุณรู้สึกถึงแรงกระตุ้นอย่างมหาศาลอันแรงกล้าแห่งความรักและความชอบธรรม และสำหรับงานพันธกิจเสี่ยงภัยต่าง ๆ ที่หลังไหลออกมาจากความจริงเหล่านี้ และผมอธิษฐานขอให้ประสบการณ์ของคุณในการรู้จักและวางใจในพระคุณอันอำนาจอภิไตยสูงสุดของพระเจ้า จะทำให้พระเจ้าได้รับพระเกียรติสิริมากมายในชีวิตของคุณ

ในตอนท้ายนี้ ผมได้รวบรวมคำพยานบางส่วนไว้ว่าความจริงเหล่านี้มีความหมายอย่างไรต่อคริสเตียนผู้ยิ่งใหญ่บางคนในอดีต สำหรับผู้ที่รู้จักหลักคำสอนแห่งพระคุณอย่างแท้จริง ความจริงเหล่านี้ไม่เพียงแต่เป็นความรู้ในหัวของพวกเขาเท่านั้น แต่พลังของมันจะลงลึกไปถึงใจและแสดงเป็นการกระทำออกมาในชีวิตเสมอ

ออกัสตินแห่งฮิปโป (Augustine of Hippo) (ค.ศ. 354–430)

หนึ่งพันปีก่อนการปฏิรูปคริสตศาสนา ออกัสตินได้สัมผัสพระคุณอันอำนาจอภิไตยสูงสุดของพระเจ้าในชีวิตของเขาเอง ออกัสตินกลับใจเชื่ออย่างสิ้นเชิงโดยพระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้ของพระเจ้า หลังจากดำเนินชีวิตที่ไร้ศีลธรรม เขาเขียนไว้ในคำสารภาพของเขาว่า (X, 40):

ข้าพเจ้าไม่มีความหวังใดเลยเว้นแต่พระเมตตาอันใหญ่หลวงของพระองค์ ขอให้เป็นไปตามสิ่งที่พระองค์ทรงบัญชาและขอทรงบัญชาในสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์ พระองค์ผู้ทรงยับยั้งจิตใจของเราโดยการยับยั้งนี้เราจึงผูกพันเข้าด้วยกันและนำมาซึ่งความเป็นหนึ่งเดียวกันจากการที่เราได้แตกเป็นสองกระจายจากกัน เหตุเพราะมนุษย์รักพระองค์น้อยเกินไปและรักสิ่งใดอื่นร่วมกับพระองค์ เขารักไม่ใช่เพราะเห็นแก่พระองค์ โอ ความรัก

ที่ลูกโซติช่วงเสมอและไม่เคยมอดดับ! โอ พระเจ้าของข้าฯ
ขอโปรดจุดไฟในตัวข้า! พระเจ้าผู้ทรงบัญชาการยับยั้ง ขอให้
เป็นไปตามสิ่งที่พระองค์ทรงบัญชาและขอทรงบัญชาในสิ่งที่
พระองค์ทรงประสงค์ด้วยเถิด¹

นี่คือคำพูดของชายผู้รักความจริงแห่งพระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้
เพราะเขารู้ว่าเขาจะไม่สามารถมาถึงพระเจ้าได้เลย หากปราศจาก
พระคุณนี้ นอกจากนี้ในจดหมายคำสอนของเขา เขาส่งต่อความจริง
อันเป็นที่รักนี้กลับบ้านไปด้วย (Epistle ccxvii ถึง Vitalis):

หากท่านเห็นด้วยกับเราโดยถือว่าการอธิษฐานกับพระเจ้า
ตามธรรมเนียมของเราเพื่อผู้ที่ปฏิเสธไม่เชื่อพระเจ้า จะเต็มใจเชื่อ
และเพื่อผู้ที่ต่อต้านขัดขวางพระบัญญัติและหลักคำสอนของ
พระองค์ จะเชื่อและปฏิบัติตามนั้น หากท่านเห็นด้วยกับเรา
ว่าการทำตามธรรมเนียมของเราแบบนี้ เป็นการถวาย
ขอบพระคุณแด่พระเจ้าสำหรับคนที่ได้กลับใจเชื่อ...หากเป็น
เช่นนั้น ท่านก็ได้ยอมรับแล้วว่าเจตจำนงของมนุษย์นั้น
ถูกกระตุ้นโดยพระคุณของพระเจ้า และเป็นพระเจ้าเองผู้ทรง
ทำให้พวกเขามีความปรารถนาต่อสิ่งดีซึ่งพวกเขาได้ปฏิเสธ
เพราะพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่เราขอให้ทำเช่นนั้น และเรารู้ว่า
เป็นการสมควรและเหมาะสมแล้วที่จะถวายขอบพระคุณแด่
พระเจ้าสำหรับการทรงกระทำเช่นนั้น

สำหรับอภิสติน ความจริงของพระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้นี้ คือ
รากฐานของคำอธิษฐานของเขาสำหรับคนที่กลับใจเชื่อจากการหลง
หายไป และเป็นการขอบพระคุณพระเจ้าเมื่อคนเหล่านั้นได้กลับใจเชื่อ

1 อ้างจาก *Documents of the Christian Church*, ed. โดยเฮนรี เบทเทนสัน (Henry Bettenson) [London: Oxford University Press, 1967], หน้า 54.

โจนาธาน เอ็ดเวิร์ดส์ (ค.ศ. 1703–1758)

โจนาธาน เอ็ดเวิร์ดส์นักเทศน์และนักศาสนศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่แห่งนิวอิงแลนด์ มีความรักอย่างลึกซึ้งต่อความจริงเหล่านี้ไม่แพ้กัน เมื่อเขาอายุ 26 ปี เขาได้เขียนถึงวันที่เขาตกหลุมรักอำนาจอธิปไตยสูงสุดของพระเจ้าว่า

จากวันนั้นจนถึงวันนี้ ข้าพเจ้ามีการเปลี่ยนแปลงทางความคิดอย่างน่าอัศจรรย์ต่อหลักคำสอนแห่งอำนาจอธิปไตยสูงสุดของพระเจ้าตลอดเรื่อยมา...อำนาจอธิปไตยสูงสุดของพระเจ้านั้นเป็นสิ่งที่ดูเหมือนจะทำให้จิตใจของข้าพเจ้ามีความมั่นใจมากพอ ๆ กับสิ่งที่ข้าพเจ้าได้เห็นด้วยตาของข้าพเจ้าเอง...หลักคำสอนนี้มักจะปรากฏออกมาอย่างน่าโปรดปราน สว่างชัดเจน และหอมหวานชื่นใจ อำนาจอธิปไตยสูงสุดของพระเจ้านี้เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้ารักที่จะอวดอ้างถึงพระเจ้า...อำนาจอธิปไตยสูงสุดของพระเจ้า (ลักษณะหนึ่งที่สำคัญมากของพระสิริของพระองค์) ปรากฏต่อข้าพเจ้าเสมอมา ข้าพเจ้ามักจะเข้าใกล้พระเจ้าด้วยความปีติยินดีนี้ และเกิดทูลบูชาพระองค์ในฐานะพระเจ้าผู้ทรงอำนาจอธิปไตยสูงสุด²

จอร์จ ไวท์ฟิลด์ (ค.ศ. 1714–1770)

เอ็ดเวิร์ดส์ร้องให้ออกมาอย่างไม่อายใครเมื่อจอร์จ ไวท์ฟิลด์เทศนาในคริสตจักรของเขา เพราะเอ็ดเวิร์ดส์รักคำเทศนาที่จอร์จเทศน์เป็นอย่างยิ่ง ไวท์ฟิลด์เป็นนักประกาศข่าวประเสริฐที่ยิ่งใหญ่และได้เคยกล่าวไว้ว่า “ข้าพเจ้าน้อมรับเอาหลักคำสอนของคาลวินมา ไม่ใช่เพราะ

2 “Personal Narrative” อ้างอิงจากหนังสือ *Jonathan Edwards, Selections* [New York: Hill & Wang, 1935], หน้า 59.

คาลวินเป็นผู้สอน แต่เพราะพระเยซูคริสต์ทรงสอนแก่ข้าพเจ้า”³

เขาได้ขอร้องไม่ให้จอห์น เวสลีย์ ต่อต้านหลักคำสอนของคาลวินไว้ว่า

ข้าพเจ้าไม่มีความคิดที่จะคัดค้านท่าน แต่ข้าพเจ้าจะหลีกเลี่ยงสิ่งนี้ได้อย่างไรกัน หากท่านกำลังจะ (ตามที่ครั้งหนึ่งชาร์ลส์ พี่ชายของท่านได้กล่าวไว้) ขับไล่จอห์น คาลวิน ออกจากบริสตอล อนิจจา ข้าพเจ้าไม่เคยอ่านอะไรที่คาลวินเขียนเลย หลักคำสอนของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้รับจากพระคริสต์และสาวกของพระองค์ พระเจ้าเองเป็นผู้สอนข้าพเจ้า⁴

ความเชื่อเหล่านี้ทำให้เขามีความกระตือรือร้นอันบริสุทธิ์ในการประกาศข่าวประเสริฐ:

หลักคำสอนแห่งการทรงเลือกและการถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมในพระเยซูคริสต์ที่เราได้รับมาอย่างเปล่าๆ นั้น บีบบังคับหัวใจของข้าพเจ้ามากขึ้นทุก ๆ วัน หลักคำสอนนี้ได้เติมเต็มจิตวิญญาณของข้าพเจ้าด้วยไฟบริสุทธิ์และทำให้ข้าพเจ้ามีความมั่นใจในพระเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้าอย่างยิ่ง

ข้าพเจ้าหวังว่าเราจะจุดไฟจากกันและกันได้ และนั่นจะเป็นการเอาอย่างความบริสุทธิ์ท่ามกลางพวกเรา ผู้ซึ่งจะลดมนุษย์ให้ต่ำลงที่สุดและยกย่องพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่มีอะไรเลยนอกจากหลักคำสอนแห่งการปฏิรูปเท่านั้นที่ทำได้ เพราะคำสอนอื่นๆ สอนว่าเจตจำนงเสรีเป็นของมนุษย์ และมนุษย์ (อย่างน้อยก็มีส่วน) สามารถช่วยตัวเองให้รอดได้ จิตวิญญาณ

3 อาร์โนลด์ ดัลลิมอร์ (Arnold Dallimore), หนังสือ *George Whitefield* เล่มที่ 1 (Edinburgh: Banner of Truth Trust, 1970), หน้า 406.

4 Ibid., หน้า 574.

ข้าเอ๋ย ขออย่าเข้าใกล้บรรดาผู้สอนสิ่งนั้น... ข้าพเจ้ารู้ว่า พระคริสต์ทรงเป็นทุกสิ่ง มนุษย์ไม่มีความหมายอะไร เขาประสงค์ที่จะลงนรกไม่ใช่ไปสวรรค์ เว้นเสียแต่พระเจ้าจะทรงทำกิจในเจตจำนงของเขา เพื่อเขาจะทำตามพระประสงค์ของพระองค์

โอ้ หลักคำสอนแห่งการทรงเลือกที่ดีเลิศและของธรรมิกชน ผู้รู้ทันทันจนถึงที่สุด! ข้าพเจ้าจะชี้ชวนโน้มน้าวจนกว่ามนุษย์จะมาเชื่อและสัมผัสถึงความจริงเหล่านี้ มนุษย์จะมาด้วยตัวของเขาเองไม่ได้ แต่เมื่อใดที่แปลบปลาบใจกับสิ่งเหล่านี้และนำไปประยุกต์ใช้ในใจของเขาเองด้วยความมั่นใจ เมื่อนั้น เขาจะดำเนินชีวิตด้วยความเชื่ออย่างแท้จริง⁵

จอร์จ มูลเลอร์ (ค.ศ. 1805–1898)

จอร์จ มูลเลอร์ กลายเป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายจากสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าที่เขาก่อตั้งขึ้น และจากความเชื่ออันน่าทึ่งของเขาในการอธิษฐานขอการทรงจัดเตรียมสิ่งจำเป็นจากพระเจ้า แต่มีคนไม่มากนักที่รู้จักหลักศาสนศาสตร์ที่สนับสนุนพันธกิจอันยิ่งใหญ่⁶ ในวัยยี่สิบกลาง ๆ (ค.ศ. 1829) เขามีประสบการณ์บางอย่างซึ่งถูกบันทึกไว้ในภายหลังดังนี้:

ก่อนช่วงเวลานี้ [เมื่อข้าพเจ้าให้พระคัมภีร์เท่านั้นเป็นมาตรฐานในคำตัดสินของข้าพเจ้า] ข้าพเจ้าต่อต้านหลักคำสอนแห่งการทรงเลือกไว้อย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการทรงไถ่ (การลบล้างบาปอย่างจำกัด) และพระคุณที่ช่วยให้ธรรมิกชนผู้ทันทันจนถึงที่สุด แต่บัดนี้ข้าพเจ้าถูกนำไปให้ตรวจสอบความจริงอันล้ำค่าเหล่านี้ ด้วยพระวอนะของพระเจ้า ข้าพเจ้าถูกทำให้เต็มใจที่จะไม่ยกย่อง

5 27. Ibid., หน้า 407.

ตัวเองเมื่อข้าพเจ้านำคนบาปให้กลับใจเชื่อ และมองว่าตัวข้าพเจ้าเองเป็นเพียงเครื่องมือ ข้าพเจ้าถูกทำให้เต็มใจที่จะรับสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าว ข้าพเจ้ากลับไปหที่พระวจนะ อ่านพันธสัญญาใหม่ตั้งแต่เริ่มต้นโดยเน้นย้ำไปที่ความจริงเหล่านี้โดยเฉพาะเจาะจง

ด้วยความอัศจรรย์ใจเป็นอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าพบว่าข้อพระคัมภีร์ในตอนต่าง ๆ ที่กล่าวยืนยันหยัดหนักแน่นถึงการทรงเลือกและพระคุณที่ช่วยให้ธรรมิกชนผู้ทนจนถึงที่สุดนั้น มีมากกว่าผู้ที่พูดต่อต้านความจริงเหล่านี้ประมาณสี่เท่าเสียอีก หลังจากนั้นไม่นาน เมื่อข้าพเจ้าได้ตรวจสอบและทำความเข้าใจแล้ว สิ่งเหล่านี้ทำการยืนยันให้กับข้าพเจ้าในหลักคำสอนข้างต้นนี้

ผลกระทบที่เกิดขึ้นกับความเชื่อของข้าพเจ้าในหลักคำสอนเหล่านี้ทำให้ข้าพเจ้าจำเป็นต้องกล่าวเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า แม้ว่าข้าพเจ้าจะยังอ่อนแออยู่มากและไม่ได้ตายต่อต้นหาของเนื้อหนังและต้นหาของตา และความเย่อหยิ่งในชีวิต ดังที่ข้าพเจ้าเป็นและควรเป็น แต่ถึงกระนั้น โดยพระคุณของพระเจ้า ข้าพเจ้าได้ดำเนินชีวิตอย่างใกล้ชิดกับพระองค์มากขึ้นตั้งแต่นั้น ชีวิตของข้าพเจ้าไม่แปรปรวนมากนัก ข้าพเจ้าอาจกล่าวได้ว่าข้าพเจ้ามีชีวิตเพื่อพระเจ้ามากขึ้นกว่าแต่ก่อน⁶

ชาร์ลส์ สเปนเซอร์เจียน (ค.ศ. 1834–1892)

ชาร์ลส์ สเปนเซอร์เจียน เป็นคนในยุคสมัยเดียวกันกับจอร์จ มุลเลอร์ ชาร์ลส์เป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรเมโทรโพลิตันเทเบอนาเคิล (Metropolitan Tabernacle) ในลอนดอน และเป็นศิษยาภิบาลที่มี

6 Autobiography (London: J.Nisbet&Co.,1906), หน้า 33-34.

ชื่อเสียงมากที่สุดในสมัยนั้น และเป็นแบบดิสตินในสมัยนั้น คำเทศนาอันทรงพลังของเขาได้นำหลายจิตวิญญาณมาสู่พระคริสต์ แต่ชาวประเสริฐของเขาที่ทำให้ผู้คนหลายพันคนต้องตกตะลึงในแต่ละสัปดาห์และนำคนมากมายมาถึงพระผู้ช่วยให้รอดคืออะไรละ?

ข้าพเจ้ามีความเห็นส่วนตัวว่าไม่มีสิ่งใดเลยที่เรียกว่าการประกาศพระคริสต์และการที่พระองค์ถูกตรึงบนไม้กางเขน เว้นเสียแต่เราจะประกาศในสิ่งที่ปัจจุบันนี้เรียกว่าหลักคำสอนของคาลวิน หลักคำสอนของคาลวินนั้นเป็นเพียงชื่อเล่น: หลักคำสอนของคาลวินคือชาวประเสริฐและไม่มีอะไรอื่นอีกนอกเหนือจากนี้ ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าเราจะประกาศชาวประเสริฐได้... เว้นเสียแต่เราจะประกาศอำนาจอธิปไตยสูงสุดของพระเจ้าในการทรงประทานพระคุณของพระองค์: หรือเว้นเสียแต่เราจะยกย่องการทรงเลือก ความไม่เปลี่ยนแปลง ความเป็นนิรันดร์ ความไม่ผันแปร และชัยชนะแห่งความรักของพระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าไม่คิดว่าเราจะประกาศชาวประเสริฐได้ เว้นเสียแต่เราจะตั้งชาวประเสริฐให้อยู่บนพื้นฐานของการทรงไถ่ที่พิเศษและเฉพาะเจาะจง (การลบล้างบาปอย่างจำกัด) ของผู้ที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้ซึ่งพระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อพวกเขาบนไม้กางเขน ข้าพเจ้าไม่อาจเข้าใจชาวประเสริฐที่ปล่อยให้ธรรมิกชนหลงหายไปหลังจากที่พวกเขาถูกเรียกได้⁷ เราไม่ได้เชื่อสิ่งเหล่านี้มาตั้งแต่แรก สเปอร์เจียนเล่าถึงการค้นพบความจริงเหล่านี้ตอนอายุ 16 ปี ว่า:

เกิดมาเป็นอาร์มีเนียนคนหนึ่งอย่างพวกเราหลาย ๆ คน ข้าพเจ้าเชื่อสิ่งเก่า ๆ ที่ได้ยินมาโดยตลอดจากธรรมเนียมและมองไม่เห็น

⁷ *Autobiography*, เล่มที่ 1 (Edinburgh: Banner of Truth Trust, 1962, orig. 1897) หน้า 168.

พระคุณของพระเจ้า เมื่อข้าพเจ้ามาเชื่อในพระคริสต์ ข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้าทำเองทั้งหมด และแม้ข้าพเจ้าแสวงหาพระเจ้าอย่างเอาจริงเอาจัง ข้าพเจ้าเองไม่รู้เลยว่าพระเจ้าต่างหากที่กำลังแสวงหาข้าพเจ้า... ข้าพเจ้ายังจำช่วงเวลาในวันนั้นได้เป็นอย่างดีเมื่อข้าพเจ้ารับเอาความจริงเหล่านี้มาสู่จิตวิญญาณของตัวเอง—เหมือนกับจอห์น บันยัน ได้กล่าวไว้ว่า มันเป็นเหมือนเหล็กร้อนที่ نابลงบนหัวใจของข้าพเจ้า...

คำคืนหนึ่งในระหว่างสัปดาห์ เมื่อข้าพเจ้านั่งอยู่ในพระนิเวศน์ของพระเจ้า ข้าพเจ้าไม่ได้คิดอะไรมากนักกับคำเทศนาของนักเทศน์ เพราะข้าพเจ้าไม่เชื่อ แต่คำถามหนึ่งก็ผุดขึ้นมาในใจว่า “เจ้ามาเป็นคริสเตียนได้อย่างไร” ข้าพเจ้าตอบว่า เพราะข้าพเจ้าแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า แล้วก็มีคำถามตามมาว่า “เจ้าแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าได้อย่างไร” ในขณะนั้นความจริงหนึ่งได้แวบเข้ามาในความคิดของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะไม่มีวันแสวงหาพระเจ้าเลย หากไม่มีอำนาจบางอย่างก่อนหน้านี้ที่ทำให้ข้าพเจ้าแสวงหาพระองค์ ข้าพเจ้าจึงอธิษฐาน แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่หยุดถามตัวเอง ข้าพเจ้าถามตัวเองว่า ข้าพเจ้ามาอธิษฐานได้อย่างไร ข้าพเจ้าจึงตอบตัวเองว่า ข้าพเจ้าอธิษฐานเพราะข้าพเจ้าอ่านพระคัมภีร์ คำถามที่ตามมาคือ แล้วข้าพเจ้ามาอ่านพระคัมภีร์ได้อย่างไร แต่แล้วเมื่อข้าพเจ้ากำลังจะตอบ ข้าพเจ้ากลับมีคำถามหนึ่งขึ้นมากว่า แต่อะไรล่ะที่นำข้าพเจ้าให้อ่านพระคัมภีร์ ในทันใดนั้นเอง ข้าพเจ้าจึงได้เห็นว่าพระเจ้าทรงเป็นจุดเริ่มต้นของทุกสิ่ง และพระองค์ทรงเป็นผู้ริเริ่มความเชื่อของข้าพเจ้า ดังนั้น หลักคำสอนแห่งพระคุณทั้งหมดจึงกระฉ่างแจ้งแก่ข้าพเจ้า และนับจากนั้นเป็นต้นมา ข้าพเจ้าไม่เคยหันออกจากรักคำสอนนี้เลยตราบจนทุกวันนี้ ข้าพเจ้า

มุ่งมาดปรารถนาจะยอมรับเช่นนี้เสมอไปว่า “ข้าพเจ้าเชื่อว่าการเปลี่ยนแปลงทั้งหมดในชีวิตของข้าพเจ้ามาจากพระเจ้า”⁸

สเปอร์เจียนจึงเริ่มก่อตั้งวิทยาลัยสำหรับศิษยาภิบาล และตั้งใจว่า ฤๅญแจสู่การเป็นผู้สอนที่มีค่าคู่ควรสอนในคริสตจักร คือ การน้อมรับเอาหลักคำสอนแห่งพระคุณเหล่านี้

ดังนั้น คำสอนของอาร์เมเนียนจึงมีความผิดฐานก่อให้เกิดความสับสนในหลักคำสอนต่าง ๆ และเป็นอุปสรรคในการเข้าใจพระคัมภีร์ที่ได้กล่าวไว้และเข้าใจได้อย่างชัดเจน; เพราะคำสอนของอาร์มีเนียนได้บิดเบือนและเพิกเฉยต่อพระประสงค์นิรันดร์ของพระเจ้า คำสอนนี้ทำให้ความหมายของแผนการทรงไถ่ทั้งล้นคลาดเคลื่อนไป ความสับสนเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้อย่างแน่นอนหากไม่ได้ตั้งอยู่พื้นฐานที่เป็นความจริง [ของการทรงเลือก]

หากปราศจากคำสอนนี้ก็จะขาดความเป็นเอกภาพทางความคิด และโดยทั่วไปแล้ว พวกเขาไม่มีความคิดใด ๆ เกี่ยวกับระบบระเบียบของพระเจ้า มันแทบจะเป็นไปไม่ได้เลยที่จะทำให้ใครสักคนกลายเป็นนักศาสนศาสตร์หากไม่ได้เริ่มต้นด้วย [หลักคำสอนแห่งการทรงเลือก] นี้

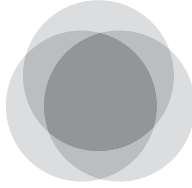
คุณอาจให้ผู้เชื่อยารวียคนหนึ่งเข้าเรียนในวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเป็นเวลาหลายปี แต่หากคุณไม่ได้สอนเขาบนแผนการพื้นฐานแห่งพันธสัญญาในรันดร์นี้ เขาจะเติบโตก้าวหน้าได้เพียงเล็กน้อย เพราะสิ่งที่เขาศึกษานั้นไม่สอดคล้องกัน เขาเองจะมองไม่เห็นว่าคุณจริงประการหนึ่งสอดคล้องกับความจริงประการ

8 Ibid., หน้า 164-165.

อื่น ๆ ได้อย่างไร และจะไม่เข้าใจว่าความจริงทั้งหมดนั้น
สอดคล้องกันเป็นหนึ่งเดียวกันได้อย่างไร...

ไม่ว่าที่ใดทั่วประเทศอังกฤษ คุณจะพบเห็นคนธรรมดา ๆ ที่มี
ความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าดีกว่าคนครึ่งหนึ่งที่จบจากสถาบันและ
วิทยาลัยของเรา ด้วยเหตุผลง่าย ๆ ก็คือว่า คนเหล่านี้ได้เรียนรู้
เกี่ยวกับการทรงเลือกของพระเจ้าเป็นศูนย์กลางตั้งแต่แรกที่ตน
อายุยังน้อย และประสบการณ์ที่พวกเขามีกับพระเจ้าในเวลา
ต่อมาเป็นประสบการณ์ที่ตั้งอยู่บนความจริงนี้⁹

9 ชาร์ลส์ สเปนเซอร์เจียน, หัวข้อเทศนา "Effects Of Sound Doctrine," เทศนาตอนคำของ
วันอาทิตย์ที่ 22 เมษายน 1860 ณ New Park Street Chapel.

10

คำขอสุดท้าย

เป็นสิ่งที่เหมาะสมแล้ว ที่เราจะจบหนังสือเกี่ยวกับหลักคำสอนแห่งพระคุณเล่มนี้ โดยขอให้คุณซึ่งเป็นผู้อ่านให้ต้อนรับพระคริสต์ผู้ทรงประเสริฐ ผู้ทรงประพันธ์หลักคำสอนเหล่านี้มาตลอดนิรันดร์ ขอให้พิจารณาคำวิงวอนอันไพเราะของ เจ. ไอ. แพคเกอร์ ผู้สนับสนุนร่วมสมัยผู้ยิ่งใหญ่ในความจริงเหล่านี้:

คำถาม: ข้าพเจ้าต้องทำอะไรจึงจะได้รับพรอวด? ชาวประเสริฐดั้งเดิม [หลักคำสอนของคาลวิน] ตอบ: จงเชื่อในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า คำถามต่อไป: การเชื่อในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าหมายความว่าอย่างไร? คำตอบ: หมายถึงการรู้ว่าตนเองเป็นคนบาป และพระคริสต์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อคนบาป จงละทิ้งความชอบธรรมและความมั่นใจของตนเอง ทั้งสิ้นและมอบตนเองไว้กับพระองค์เพื่อร้องทูลขอการอภัยโทษและสันติสุข; และเปลี่ยนธรรมชาติของการเป็นศัตรูและการกบฏต่อพระเจ้า ให้กลายเป็นวิญญาณแห่งความปลื้มปิติที่ยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระคริสต์ ด้วยการเปลี่ยนหัวใจใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

และสำหรับคำถามต่อไป: แล้วข้าพเจ้าจะเชื่อในพระคริสต์และกลับใจได้อย่างไร หากโดยธรรมชาติแล้วตัวข้าพเจ้าไม่สามารถทำสิ่งเหล่านี้ได้เลย? คำตอบ: จงมองไปที่พระคริสต์ จงทูลขอต่อพระคริสต์ และจงร้องไห้ต่อพระองค์เหมือนอย่างที่คุณเป็น จงสารภาพบาปของคุณ จงสำนึกผิดกลับใจจากบาป จงกลับใจจากความไม่เชื่อ และมอบตัวคุณไว้กับพระเมตตาของพระองค์; จงขอให้พระองค์ประทานหัวใจใหม่แก่คุณ หัวใจที่ช่วยให้คุณกลับใจอย่างแท้จริงและมีความเชื่ออย่างมั่นคง; จงทูลขอต่อพระองค์ให้ขจัดหัวใจแห่งความไม่เชื่ออันชั่วร้ายของคุณออกไป และจารึกพระบัญญัติของพระองค์ไว้ในชีวิตของคุณ เพื่อคุณจะไม่หลงไปจากทางของพระองค์อีก จงหันไปหาพระองค์และวางใจในพระองค์ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และจงอธิษฐานทูลขอพระคุณให้คุณหันกลับและวางใจในพระองค์ให้มากขึ้น; จงมีความคาดหวังในพระคุณ จงมองดูที่พระคริสต์เพื่อพระองค์จะเข้ามาใกล้คุณดังที่คุณปรารถนาที่จะเข้าใกล้พระองค์; จงเฝ้าดู อธิษฐาน อ่านพระคัมภีร์ และฟังพระวจนะของพระเจ้า นมัสการและใช้เวลากับคนของพระเจ้า จงทำเช่นนั้นต่อไปเรื่อยๆ จนกว่าคุณจะสามารถจากข้อสงสัยว่า แท้จริงแล้วคุณ คือ คนที่ได้รับการเปลี่ยนใหม่แล้ว เป็นผู้เชื่อที่ได้สำนึกกลับใจ และได้รับหัวใจใหม่ที่คุณปรารถนาต้องการให้บรรจुไว้ในตัวคุณ¹

ขอให้ชาร์ลส์ สเปอร์เจียน นำคุณในการอธิษฐาน:

ณ ตอนนีขอให้อธิษฐานกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน อธิษฐานร่วมกับข้าพเจ้าในขณะที่ข้าพเจ้าอธิษฐานเพื่อตัวท่าน และกล่าวออกมาแทนท่าน—“ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า

1 เจ. ไอ. แพคเกอร์, *The Quest for Godliness* (Wheaton: Crossway, 1994), หน้า 144.

ข้าพระองค์เป็นผู้มีความผิด ข้าพระองค์สมควรได้รับพระพิโรธ
ของพระองค์ ข้าพระองค์ไม่สามารถช่วยตัวเองให้รอดได้เลย
ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์อยากจะมีหัวใจใหม่และจิตวิญญาณ
ที่ชอบธรรม แต่ข้าพระองค์จะทำได้อย่างไรกัน ข้าแต่พระเจ้า
ข้าพระองค์ทำอะไรไม่ได้เลย ขอทรงโปรดเสด็จมาทำกิจในชีวิต
ของข้าพระองค์ ให้ข้าพระองค์ปรารถนาที่จะกระทำตาม
พระประสงค์ของพระองค์

ข้ารู้ว่า พระเจ้าแต่เพียงผู้เดียวที่มีอำนาจ
ช่วยคนชั่วช้าเลวทรามอย่างข้าได้
ข้าจะไปหาใครได้หรือ
หากข้าจะวิ่งหนีจากพระองค์ไป

แต่บัดนี้จิตวิญญาณของข้าพระองค์ร้องออกพระนามของ
พระองค์ด้วยความเกรงกลัวแต่ยังเชื่องอยู่ ข้าพระองค์มอบชีวิต
ทั้งสิ้นไว้กับพระองค์ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์
วางใจในพระโลหิตและความชอบธรรมของพระบุตรที่รักของ
พระองค์... ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์
ในคำคัมภีร์ เพราะเห็นแก่พระเยซูด้วยเถิด”²

2 อ้างอิงจากเจียน เมอเรย์, *The Forgotten Spurgeon* (Edinburgh: Banner of Truth Trust, 1973), หน้า 101-102.

เกศบรรณสาร

พันธกิจ

เกศบรรณสารเป็นโครงการภายใต้มูลนิธิมหิกษุคุณของแบ็บติสต์ในประเทศไทย จัดตั้งขึ้นเพื่ออบรมคริสตจักรไทยเกี่ยวกับวรรณกรรมพระคัมภีร์เชิงปฏิรูปเพื่อถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้า เราปรารถนาที่จะเป็นผู้นำในการสร้างสรรค์หนังสือวรรณกรรมและแหล่งข้อมูลของหนังสือต่างๆ เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระคริสต์และส่งเสริมหลักการของพระคัมภีร์

วิสัยทัศน์

เราปรารถนาให้อิสราเอลไทยรายบุคคลเพื่อเติบโตขึ้นในความเชื่อและรู้สึกมีความมั่นใจในการเสวนากับคนอื่นๆ ในเรื่องพระเยซูคริสต์ เราปรารถนาที่จะหนุนใจคนทั่วไปที่กำลังศึกษาหรืออยากศึกษาคริสตศาสนาเป็นครั้งแรกให้สามารถเจาะลึกลงไปข้างในได้ และเราอยากช่วยเหลือผู้คนภายนอกคริสตจักรที่กำลังตั้งคำถามเกี่ยวกับความเชื่อของพวกเขาและเห็นความเชื่อมโยงเกี่ยวกับคริสตศาสนา

เรามุ่งมั่นที่จะแบ่งปันแนวความคิดแบบคริสเตียนที่เป็นนวัตกรรมใหม่เพื่อให้ผู้คนจากทุกภูมิหลังสามารถมีความเข้าใจเกี่ยวกับความเชื่อของคริสเตียนได้

ติดต่อ สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่:

www.GraceBannasan.com

facebook.com/gracebannasan

[@gracebannasan](https://line.me/@gracebannasan)

instagram/gracebannasan

พระคุณเป็นหัวใจของพระเจ้าเพื่อให้เกิดผลดีแก่คุณ ในตอนที่คุณไม่คู่ควรที่จะได้รับมากที่สุด

แต่เราจริงๆ หรือไม่ว่าอีก แล้วเราไม่คู่ควรมากแค่ไหน? มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่จะสามารถเปิดเผยเรื่องนี้แก่เราได้ พระองค์ทรงเปิดเผยผ่านทางพระคัมภีร์ และเมื่อพระองค์ทรงเปิดเผยนั้น ความมหัศจรรย์แห่งพระคุณของพระองค์ก็จะเปล่งประกายเจิดจ้าออกมาอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

ห้าประเด็นเหล่านี้เกี่ยวข้องกับวิธีที่คริสเตียนถือกำเนิดขึ้น และวิธีที่พระเจ้าทรงพิทักษ์รักษาเราโดยพระคุณของพระองค์ตลอดนิรันดร์

- ครอบคลุมกลับไปในอดีตเมื่อพระเจ้าทรงเลือกเราอย่างไม่มีเงื่อนไข
- ครอบคลุมไปถึงอนาคตข้างหน้าเมื่อเราจะรอดปลอดภัยและมีความสุขตลอดไปเป็นนิรันดร์
- ครอบคลุมลึกลงไปถึงความล้าลึกของพระราชกิจของพระคริสต์ที่ทรงซื้อช้อของประทานแห่งความเชื่อให้แก่ลูกของพระเจ้าทุกคน
- ครอบคลุมเข้าไปถึงจิตวิญญาณของมนุษย์ ทำให้มองเห็นความล้าลึกแห่งพระราชกิจของพระวิญญาณทั่วพิภพที่พระองค์ทรงมีชัยชนะเหนือทุกการกบฏของเรา และทำให้เราเต็มใจเป็นเชลยของกษัตริย์เยชู

ไพบอริเชื่อว่าประสบการณ์แห่งพระคุณของเราจะเติบโตขึ้นพร้อมกับความเข้าใจในพระราชกิจอันทรงพระคุณของพระเจ้า พระเจ้าทรงเชื้อเชิญให้เราเข้าร่วมกับพระองค์ในพระราชกิจนี้

‘ลองนึกภาพว่า คุณกำลังสนทนาห้าประเด็นของกาลวินนี้กับจอห์น ไพบอริระหว่างรับประทานอาหาร นั่นคือสิ่งที่คุณจะได้รับในหนังสือเล่มนี้: คำกล่าวชัดเจนของความจริงที่เปลี่ยนแปลงชีวิตเหล่านี้ถูกนำเสนอด้วยบทสนทนาที่อบอุ่นและเอาใจใส่ คุณจะพบว่าตัวเองต้องนั่งหน้านิวคัมมวด แต่คุณจะพบว่าตัวคุณได้รับคำเชื้อเชิญให้อัสจรรยใจในพระคุณอันงดงามของพระเจ้า ซึ่งสิ่งเดียวที่พลาดไปก็คือมื้ออาหารเท่านั้น’

ทิม เชสเตอร์ (TIM CHESTER)

ศิษยาภิบาลคริสตจักรเกรซ (Grace Church) เมืองโบโรบริดจ์, รัฐยอร์กเชียร์

‘ผมไม่รู้ว่าจะมีหนังสือเล็กๆ เล่มอื่นที่เกี่ยวกับเรื่องนี้อีกไหม ที่สามารถนำเราดำดิ่งลงไปสู่พระคัมภีร์ได้อย่างชัดเจน และจากนั้นก็ยกเราขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์ใจให้เห็นพระสิริของพระเจ้า ผู้คนมากมายจะได้รับกำลังใจ และคนจำนวนไม่น้อยเลยที่ความเชื่อของพวกเขาจะถูกนำไปในทางที่ดีที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้’

เควิน ดียอง (KEVIN DEYOUNG)

ศิษยาภิบาลลาอูโซคริสตจักร Christ Covenant Church เมืองแมทริวส์, รัฐนอร์ทแคโรไลนา

จอห์น ไบวอส เป็นผู้ก่อตั้งและเป็นอาจารย์สอนที่ desiringGod.org รวมถึงเป็นอธิการบดีของ Bethlehem College & Seminary ในเมืองมินนิอาโปลิส รัฐมินนิโซตา จอห์นรับใช้ในฐานะศิษยาภิบาลด้านนิมิตและเทศนา ณ คริสตจักรบอธเลเฮมแบปติสต์ (Bethlehem Baptist Church) มาเป็นเวลา 33 ปี จอห์นยังเขียนหนังสือมากกว่า 50 เล่ม รวมถึง Finally Alive อีกด้วย (ISBN 978-1-84550-421-2)

eBook

ISBN 9786169426684

9

786169

426684

>